SIDNEY SHELDON
Îngeri
cu suflete murdare

SIDNEY SHELDON
Îngeri cu suflete murdare

Dirty Angels
Melbourne, Australia
995 C. P. E. E.
Traducerea: Anca Pavelescu

PARTEA ÎNTÂI

Dortmunder se şterse la nas.

— Domnule director, spuse el, nici nu vă puteți închipui cât de mult apreciez ceea ce ați făcut pentru mine! Neştiind ce să facă cu batistă de hârtie, o păstră, făcută ghemotoc, în palmă.

Doctorul Outes îi adresă un zâmbet, se ridică şi înconjură biroul pentru a se apropia de Dortmunder, îl bătu pe umăr, răspunzându-i:

— Cei pe care îi pot salva îmi oferă cele mai mari satisfacții. Genul de funcționar modern, proaspăt ieşit de pe băncile colegiului, atletic, energic, animat de spiritul reformei, idealist şi prietenos. Dortmunder îl ura.

— Te însoțesc până la poartă, adăugă directorul.

— Nu vă osteniți, domnule Outes.

Şervețelul din palmă era rece şi lipicios.

— Dar îmi face plăcere! Insistă directorul. Voi fi fericit să te văd ieşind pe poartă, ştiind că niciodată n-ai să mai faci un pas greşit, că niciodată nu vei reveni între aceste ziduri. Şi, când mă gândesc că am jucat şi eu un rol în reabilitarea ta, nici nu-ți închipui câtă plăcere îmi face.

Dortmunder, în ceea ce-l privea, nu simțea nici o plăcere. Îşi vânduse propria celulă pentru trei sute de dolari – doar avea un robinet de apă caldă care funcționa şi era legată printr-un tunel de Infirmerie; pentru aşa ceva, prețul era de-a binelea modest – iar banii urma să-i ia în momentul ieşirii. Nu reuşise să-i ia înainte, pentru că ar fi fost găsiți asupra lui la ultima percheziție. Dar cum ar mai fi putut să-şi încaseze dreptul dacă directorul stătea lângă el?

Disperat, mai făcu o încercare:

— Domnule director, în acest birou v-am văzut întotdeauna, în acest birou v-am ascultat...

— Hai, Dortmunder, hai să mergem! I-o tăie directorul. Las' că mai vorbim noi pe drum.

Se îndreptară deci, unul lângă altul, spre poartă. În timp ce traversau curtea, Dortmunder îl văzu pe Creasev, cel care trebuia să-i dea banii, făcând câțiva paşi spre el, apoi încremenind. După câteva clipe, făcu un gest care însemna: nu se poate face nimic.

În poartă, directorul îi întinse mâna, spunând:

— Succes, Dortmunder! Şi îndrăznesc să sper că n-o să ne revedem niciodată.

Era, de bună seamă, o glumă – pentru că imediat începu să chicotească.

Dortmunder transferă şervețelul în mâna stângă. Batista din hârtie, complet udă, i se lipise de palmă. Apoi apucă mâna directorului şi răspunse:

— Şi eu sper să nu ne mai vedem niciodată, domnule director!

Nu era o glumă, dar chicoti şi el. Expresia directorului se schimbă brusc.

— Da, spuse el. Da...

Dortmunder se întoarse, dar, în urma lui, directorul îşi studia încruntat palma.

Poarta cea mare se deschise. Dortmunder ieşi, iar poarta se închise. Era liber, îşi plătise datoria către societate. În plus, mai pierduse trei sute de parai – fir-ar să fie! – bani munciți, pe care contase. Nu mai avea în buzunar decât zece dolari şi un bilet de tren.

Amărât, azvârli zdreanța de hârtie umedă pe trotuar.

Numai pentru plăcerea de a-l murdări.

Kelp îl zări pe Dortmunder ieşind în soare, apoi rămânând câteva clipe în fața porții, privind în jur. Kelp ştia ce înseamnă aceste prime clipe de libertate, de aer liber, de soare liber. Aşteptă o clipă, nevrând să-i strice plăcerea lui Dortmunder, dar când acesta o porni de-a lungul trotuarului, Kelp demară şi se luă după el.

Maşina rula discret, pe lângă trotuar, în urma lui Dortmunder. Cadillac-ul lung şi negru, pe care-l furase cu o zi înainte de la un medic oarecare, zdrobea sub pneuri macadamul slinos al străzii. Kelp visa la bucuria pe care avea să o simtă Dortmunder la vederea unui prieten, imediat după eliberare. Tocmai se pregătea să claxoneze discret, când, brusc, Dortmunder se întoarse, privi spre maşina neagră şi silențioasă, cu geamuri opace, care îl urmărea şi, panicat, o zbughi la fugă. Aplecat în față, alerga pe trotuar, pe lângă zidul cenuşiu al

închisorii.

Pe portiera şoferului era un tablou de control cu patru butoane, care comandau deschiderea ferestrelor laterale ale Cadillac-ului. Singura problemă pentru Kelp era că nu prea îşi amintea care buton comanda fiecărei ferestre. Apăsă pe unul dintre ele, la întâmplare şi culisă fereastra din dreapta spate.

— Dortmunder! Strigă el, apăsând pedala de accelerație, iar Cadillac-ul făcu un salt înainte şi o porni în zig-zag, de la un trotuar la altul, în timp ce Kelp se străduia să găsească butonul de care avea nevoie. Geamul din stânga spate coborî şi el, iar Kelp mai strigă încă o dată numele lui Dortmunder, însă Dortmunder continua să nu-l audă. Degetele lui Kelp găsiră un alt buton şi geamul din stânga spate se ridică.

Cadillac-ul lovi bordura trotuarului, o escaladă, derapă şi apoi porni hotărât asupra lui Dortmunder.

Acesta se oprise, cu spatele lipit de zid, cu brațele depărtate, urlând de teroare.

În ultima clipă, Kelp apăsă până la refuz pedala de frână. Cadillac-ul avea frâne cu disc, aşa că se opri brusc, izbindu-l pe Kelp de volan.

Dortmunder întinse mâna tremurătoare pentru a se rezema de capota încinsă a maşinii.

Kelp încercă să coboare din maşină, dar, în graba lui, apăsase pe un alt buton, cel care bloca toate portierele.

— Tu-i maica mă-sii! Bodogăni Kelp care, după ce apăsă pe toate butoanele posibile, reuşi să țâşnească din maşină, asemenea unui scafandru ce încearcă să scape de îmbrățişarea unei caracatițe.

Dortmunder continua să stea lângă zid, puțin aplecat în față. Se sprijinea în mina aşezată pe capota maşinii. Era palid ca un mort şi nu doar din cauza aerului de puşcărie.

Kelp se apropie de el.

— De ce fugi, Dortmunder? Sunt eu, vechiul tău prieten, Kelp.

Îi întinse mâna.

Dortmunder îi izbi un pumn în nas.

— Asta voiam, replică Kelp, dar m-am zăpăcit. În sfârşit, bine că s-a rezolvat.

Se aflau pe autostrada ce ducea spre New York, iar maşina mergea cu viteza fixată automat la o sută pe oră. Dortmunder era cam nervos. Trei sute de dolari plecați pe apa sâmbetei, o emoție care-i tăiase picioarele, 'cînd imbecilul de alături era să-l calce cu Cadillac-ul şi pe deasupra îşi mai şi zdrelise pumnul în

dinții imbecilului – şi toate astea într-o singură zi.

— La urma urmei, de ce-ai venit? Întrebă el. Îmi dăduseră un bilet de tren, n-aveam nevoie să vii tu să mă iei.

— Dar aş putea paria că ai nevoie de ceva de lucru, i-o întoarse Kelp. Numai dacă n-ai găsit deja ceva.

— Nu, n-am găsit, răspunse Dortmunder şi acum, că se gândea la asta, simțea cum îi creşte iritarea.

— Ei bine, am o lovitură trăsnet pentru tine, declară Kelp, surâzător.

Curios, Dortmunder hotărî să nu mai facă mofturi degeaba.

— Bine. Poți să-mi povesteşti. Dă-i drumul.

— Ai auzit vorbindu-se de un loc numit Talabwo?

Dortmunder se încruntă.

— E vorba de vreo insulă prin Pacific?

— Nu, de o țară. În Africa.

— Nu. N-am auzit. Dar am auzit de Congo.

— E cam tot pe-acolo. Cred...

— Nu-i cam fierbinte, prin regiunea aia? Vreau să spun... din punct de vedere al temperaturii.

— Mda, aşa cred... De fapt, nu ştiu, n-am fost niciodată.

— Cred că nici n-aş avea chef să mă duc, continuă Dortmunder. Au o mulțime de boli pe acolo şi am auzit că obişnuiesc să cam taie gâturile albilor.

— Numai pe ale misionarilor, răspunse Kelp. Dar lovitura nu acolo trebuie s-o dăm, ci aici, în bătrâna Americă. Ai auzit vorbindu-se de Akinzi?

— E un doctor care a scris o carte trăznet despre sex. Am încercat s-o iau de la bibliotecă, când eram la mititică, dar era o listă de aşteptare de douăzeci de ani. M-am înscris şi eu, totuşi, pentru cazul în care mi-ar fi refuzat eliberarea pe cuvânt, dar n-am mai apucat s-o citesc. E mort, nu?

— Nu despre asta vorbeam, spuse Kelp. Vorbeam de o altă țară. Care se numeşte Akinzi.

Spusese ultimul cuvânt rar, pe silabe, ca pentru a-i pune în lumină importanța.

Dortmunder scutură din cap.

— E tot în Africa?

— Da, e o altă țară din Africa. Era colonie britanică pe vremuri, dar, după ce-au devenit independenți, a ieşit scandal mare, pentru că în țară erau două triburi importante şi amândouă voiau să guverneze, aşa că s-a lăsat cu război civil şi, până la urmă, au hotărât să taie țara în două. Despre astea vorbeam: Talabwo şi Akinzi. S-ar părea că unul dintre aceste două triburi avea o bijuterie,

un smarald şi, pe vremuri, se închinau la el ca la un zeu, iar acum e simbolul lor. Un fel de mascotă, ceva ca mormântul soldatului necunoscut sau cam pe-acolo.

— Un smarald?

— Face, în principiu, cam juma' de milion de dolari.

— Destul de mult, fluieră Dortmunder apreciativ.

— Sigur, n-am putea plasa un asemenea obiecte prea cunoscut. Şi ar costa şi prea mult. Dar avem un cumpărător, un tip dispus să ne plătească treizeci de mii de dolari de căciulă dacă-i aducem smaraldul.

Dortmunder scoase din buzunar un pachet de Camei şi-şi strecură o țigară în gură.

— Câți ar trebui să fim?

— Cam cinci, am socotit noi.

— Asta înseamnă o sută cinzeci de mii pentru o piatră care valorează juma' de milion. Face o afacere, tipul ăsta al tău.

— Iar noi luăm, fiecare, câte treizeci de mii, remarcă Kelp.

— Cine-i tipul ăsta? întrebă Dortmunder, în timp ce-şi aprindea țigara de la brichetă de bord. Vreun colecționar?

— Nu. E ambasadorul statului Talabwo la O.N.U. , deci e cineva, nu?

Dortmunder întoarse capul spre Kelp.

— Cine?

Kelp repetă răspunsul.

— Explică, zise Dortmunder.

— OK! Atunci când colonia engleză s-a spart în două, oraşul unde se păstra smaraldul a nimerit în Akinzi. Dar tribul care fusese dintotdeauna proprietarul smaraldului a nimerit în Talabwo. O.N.U. a trimis nişte experți să rezolve problema şi Akinzi s-a oferit să plătească despăgubiri serioase pentru smarald. Problema e că Talabwo nu vrea nici un ban, ci vrea smaraldul.

— Dacă luăm smaraldul pentru Talabwo, observă Dortmunder, ce-i împiedică pe cei din Akinzi să dea fugă la O.N.U. şi să se plângă acolo? Îi şi aud strigând: «Puneți-i să ne dea smaraldul înapoi!» – Talabwo nu intenționează să strige în gura mare că are smaraldul. Nu vor să-l expună sau mai ştiu eu ce, pentru ei important e să-l aibă. Are o valoare simbolică. Ca pentru scoțienii ăia care au furat Piatra din Scone acum câțiva ani.

— Cine? Şi ce-au furat?

— E o chestie care s-a întâmplat în Anglia. Ei, te interesează smaraldul ăsta?

— Depinde, răspunse Dortmunder. Unde e acum?

— În clipa de față, e la Coliseumul din New York. E acolo o expoziție pan-

africană, tot soiul de chestii aduse din Africa, iar smaraldul face parte din standul Akinzi.

— Şi de acolo ar trebui să-l luăm?

— Nu neapărat. Peste cinşpe zile, expoziția pleacă în turneu. Va trece printr-o mulțime de locuri şi va călători în tren şi în camion. Vor fi suficiente ocazii.

— Bun, recapitula Dortmunder. Deci ideea e să furăm smaraldul, să-l dăm tipului cu pricina...

— Iko, zise Kelp, accentuând prima silabă.

Dortmunder miji ochii.

— E un aparat de fotografiat japonez?

— Nu, e numele ambasadorului statului Talabwo la O.N.U. şi, dacă afacerea te interesează, cu el mergem să vorbim.

— Ştie că vin? Întrebă Dortmunder.

— Sigur că da. I-am spus că ceea ce ne trebuie e un organizator, un tip în stare să stabilească un plan şi i-am mai spus că Dortmunder e cel mai bun în meseria asta şi, dac-avem baftă, ți-am putea cere să organizezi treaba pentru noi. Nu i-am spus că ieşi din puşcărie.

— Bine, făcu Dortmunder.

Comandantul Patrick Iko, pătrățos, negru, mustăcios, studia un dosar pe care tocmai îl primise, referitor la John Archibald Dortmunder, şi scutură din cap cu dispreț amuzat, înțelegea că lui Kelp nu-i prea venise să mărturisească de unde ieşea prietenul său, dar cum de nu-i trecuse prin minte că, automat, comandantul verifica antecedentele tuturor oamenilor pe care se gândea să-i folosească?

Uşa imensă din lemn masiv se deschise şi secretarul comandantului, un tânăr de abanos, subțire şi discret, ai cărui ochelari reflectau lumina, intră şi spuse:

— Vă caută doi domni. Dl. Kelp şi un alt domn.

— Să intre!

— Bine, domnule, zise secretarul şi ieşi de-a-nd.. ărătelea.

Comandantul închise dosarul şi îl puse în sertarul biroului său. Apoi se ridică în picioare şi un zâmbet larg se desenă pe chipul lui, văzându-i pe cei doi albi care înaintau spre el, păşind pe imensul covor oriental care acoperea podeaua.

— Domnule Kelp, spuse el, Sunt fericit să vă revăd.

— Şi eu, domnule comandant. Vi-l prezint pe John Dortmunder.

Comandantul se înclină discret şi spuse:

— Luați loc, vă rog.

Se aşezară cu toții şi comandantul începu să-l examineze pe Dortmunder. I se părea întotdeauna fascinant să vadă în carne şi oase un om căruia nu-i cunoştea decât dosarul. Dacă ne-am referi strict la fapte, comandantul Iko ştia destul de multe despre John Archibald Dortmunder. Ştia că are treizeci şi şapte de ani, că se născuse într-un orăşel pierdut de prin Illinois, crescuse într-un orfelinat, făcuse războiul din Coreea, dar, de atunci, se aflase întotdeauna de partea cealaltă a baricadei. Fusese chiar de două ori în puşcărie, pentru furt, iar a doua pedeapsă o terminase chiar în dimineața aceea, prin eliberarea pe cuvânt. Ştia că Dortmunder nu fusese niciodată arestat pentru crimă şi că nimic nu lăsa de bănuit că ar fi fost vreodată amestecat în crime, incendieri, violuri sau răpiri.

Ce s-ar fi putut spune despre acest bărbat, privindu-l? Stătea în lumina soarelui, care intra în valuri prin ferestrele dinspre parc şi avea mai degrabă aerul unui convalescent. Tenul puțin cenuşiu, aerul obosit, fața ridicată, corpul subțire, destul de şubred ca aspect. Judecând după hainele lui, ar fi putut spune că e un bărbat obişnuit să trăiască bine, dar care avusese probleme de curând. Ochii lui Dortmunder, care susțineau privirea comandantului, erau reci, atenți şi lipsiți de expresie. Era un bărbat care-şi ținea propriile afaceri pentru el însuşi, gândi comandantul, un bărbat care ia hotărâri greu şi după o îndelungată gândire, dar o dată luate, nu renunță la ele pentru nimic în lume.

Îşi va ține oare şi cuvântul? Comandantul gândi că merită să-şi asume acest risc.

— Dați-mi voie să vă urez bun venit înapoi la civilizație, domnule Dortmunder! Spuse el. Îmi închipui că acum libertatea trebuie să vă pară tare dulce.

Dortmunder şi Kelp schimbară o privire.

Comandantul zâmbi şi preciza:

— Dl. Kelp nu mi-a spus nimic.

— Ştiu, zise Dortmunder. V-ați informat.

— Natural, răspunse comandantul. În locul meu, n-ați face la fel?

— S-ar putea să obțin şi eu informațiile mele.

— E foarte posibil, spuse comandantul. Cei de la O.N.U. vor fi foarte fericiți să vă dea toate informațiile de care ați putea avea nevoie. Sau, mai bine, căutați-le la Serviciul dumneavoastră de Relații Externe. Sunt convins că au şi ei un dosar despre mine.

Dortmunder ridică din umeri:

— Nu ăsta e lucrul cel mai important. Ce-ați descoperit despre mine?

— Că pot avea, probabil, încredere. Kelp spune că faceți cele mai bune

planuri.

— Încerc.

— Ce s-a întâmplat ultima dată?

— A scârțâit ceva, răspunse Dortmunder.

Kelp, năpustindu-se în apărarea prietenului său, interveni:

— Domnule comandant, n-a fost vina lui, a fost Pur şi simplu ghinionul. El socotise că…

— Am citit raportul şi ştiu, îl informă comandantul.

Mulțumesc. Era un plan excelent şi ați avut cu adevărat ghinion, dar mă bucur să constat că nu vă pierdeți timpul cu justificări.

— E o lovitură pe care n-o mai pot încerca, spuse, Dortmunder. Să vorbim, mai bine, despre smaraldul acela.

— Bine. Puteți pune mâna pe el?

— Nu ştiu. Ce ajutor ne puteți furniza?

Comandantul se încruntă:

— Ajutor? Ce fel de ajutor?

— Probabil că vom avea nevoie de pistoale. Poate o maşină sau două, poate şi un camion, depinde cum se prezintă afacerea. S-ar putea să avem nevoie şi de alte chestii.

— Înțeleg. Pot, cu siguranță, să vă procur tot materialul de care veți avea nevoie.

— Bine.

Dortmunder înclină din cap şi scoase, din buzunar un pachet boțit de Camei. Îşi aprinse o țigară şi se aplecă în față pentru a lăsa să cadă chibritul în scrumieră de pe biroul comandantului.

— Acum banii. Kelp îmi spune că e vorba de treizeci de mii de căciulă, spuse el.

— Treizeci de mii de dolari, da.

— Care este limita?

— Dl. Kelp mi-a vorbit de cinci oameni.

— Foarte bine. Înseamnă o sută cinzeci de mii de parai. Şi dacă dăm lovitura cu mai puțini băieți?

— Vor fi tot câte treizeci de mii de fiecare.

— De ce?

— N-aş vrea să vă încurajez să încercați această lovitură cu o echipă prea redusă. Aşa că vă dau treizeci de mii fiecăruia, fie că Sunteți mulți, fie că Sunteți puțini.

— Cinci fiind limita.

— Dacă-mi veți spune că e absolut necesar să fiți şase, voi plăti pentru şase.

Dortmunder încuviință.

— Plus cheltuielile, zise el.

— Pardon?

— Va fi vorba de o normă întreagă, timp de o lună sau, poate, şase săptămâni. Trebuie să trăim şi noi, în timpul ăsta.

— Adică vreți un avans din cei 30. 000 de dolari?

— Nu. Vreau să spun că vrem nişte bani cu care să trăim între timp, în afară de cei treizeci de mii.

Comandantul scutură din cap.

— Nu, nu, îmi pare rău, dar nu aşa ne-am înțeles.

Treizeci de mii de dolari pentru fiecare şi atât.

Dortmunder se ridică şi-şi strivi țigara în scrumieră comandantului.

— Salut şi sănătate! Spuse el. Hai, Kelp, vino!

Şi se îndreptă spre uşă. Comandantul nu reuşea să-şi revină.

— Plecați? Lansă el.

Ajuns la uşă, Dortmunder se opri şi se întoarse:

— Da.

— De ce?

— Sunteți prea strâns la pungă. Aş fi crispat, lucrând pentru dumneavoastră. Dacă v-aş cere o armă, ați refuza să-mi dați mai mult de un glonț, răspunse Dortmunder, cu mâna pe clanța uşii.

— Aşteptați! Zise comandantul.

Dortmunder aşteptă, cu mâna tot pe clanța uşii.

Comandantul reflectă, făcând nişte socoteli rapide.

— Vă dau câte o sută de dolari de persoană, pe săptămână, pentru cheltuieli.

— Două sute. Nimeni nu poate trăi la New York cu o sută de dolari pe săptămâna.

— O sută cinzeci, zise comandantul.

Dortmunder ezită o clipă. Kelp, care rămăsese pe scaun fără a spune nimic, de la începutul discuției, interveni:

— E un preț rezonabil, Dortmunder. La urma urmei, e vorba doar de câteva săptămâni.

Dortmunder ridică din umeri şi lăsă din mina clanța uşii.

— De acord, spuse el şi, întorcându-se, se aşeză.

Ce-mi puteți spune despre felul cum este păzit smaraldul şi despre locul

unde se află?

— Tot ceea ce ştiu, răspunse comandantul, este că Akinzi îl supraveghează foarte îndeaproape. Am încercat să aflu amănunte, numărul paznicilor, etc, dar toate informațiile Sunt secrete.

— Dar se află la Coliseum acum, nu?

— Da. Face parte din standul Akinzi.

— Bine. Vom merge să aruncăm o privire. Când ne putem lua banii?

— Banii? Repetă comandantul nedumerit.

— Cei o sută cinzeci pe săptămâna.

— Aha! (Toate acestea erau puțin prea rapide pentru el.) Sun eu jos, la contabilitate, şi puteți să vă opriți în drum, când ieşiți.

— Perfect. (Dortmunder se ridică şi Kelp îl imită, după o clipă.) Vă contactăm noi dacă avem nevoie de ceva.

Comandantul nu se îndoia de acest lucru.

— Nu s-ar zice că face juma' de milion, remarcă Dortmunder.

— Las' să facă treizeci de mii, răspunse Kelp. De căciulă...

Smaraldul era o piatră verde închis, cu numeroase fațete, ceva mai mică decât o minge de golf.

Era aşezată pe un mic trepied alb, care stătea pe o țesătură de mătase roşie, acoperind o masă complet închisă într-un cub de sticlă de doi metri pătrați. În plus, o coardă de catifea roşie, plasată la un metru şi jumătate de masă, ținea curioşii la o distanță respectuoasă. La fiecare unghi al pătratului delimitat de coardă, pe interior, stătea câte o santinelă în uniformă de culoare bleumarin, cu pistol la centură. O mică pancartă, pe un pupitru, anunța SMARALDUL BALABOMO cu litere majuscule şi preciza istoricul pietrei, cu date, nume şi locuri.

— Am văzut destul, declară Dortmunder, după câteva clipe.

— Şi eu, zise Kelp.

Ieşiră din Coliseum şi traversară Columbus Circle pentru a ieşi în Central Park.

— O să fie nasol să-l umflăm, începu Dortmunder.

— Mda, cu siguranță.

— Mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să aşteptăm până pleacă la drum...

— Asta n-o să se întâmple mâine, remarcă Kelp.

La o sută cinzeci pe om şi săptămâna, Iko n-o să sară în sus de bucurie dacă stăm fără să facem nimic.

— Lasă-I pe Iko. Dacă ne hotărâm, eu comand. Şi atunci mă ocup eu de Iko, nu-ți fă probleme.

— De acord, Dortmunder. Cum vrei tu...

Se instalară pe o bancă, pe malul lacului. Era luna iunie şi Kelp studia anatomia fetelor care treceau.

Dortmunder se mulțumea să privească lacul. Nu prea ştia ce să creadă despre afacere, nu ştia dacă îi place sau nu. Căzuse deja, de două ori, şi n-avea nici un chef să i se mai întâmple încă o dată. Nu se vedea petrecându-şi restul vieții clefăind mâncarea statului.

— Ce crezi despre Iko? Întrebă el, brusc.

Kelp, surprins, îşi întoarse privirea de la fetele cu ciorapi verzi.

— Cred că e OK. De ce?

— Crezi că va plăti?

Kelp izbucni în râs.

— Sigur că va plăti. Dacă vrea smaraldul, va trebui să plătească.

— Şi dacă refuză? Alt cumpărător nu mai găsim.

— Dar compania de asigurări? Îi sugeră Kelp. Ar putea plăti o sută cinzeci de dolari pentru o piatră care face juma' de milion.

— Poate, încuviință Dortmunder. De altfel, cred că ar fi mai bine aşa.

— Cum adică?

— Îl lăsăm pe Iko să finanțeze lovitura, explică Dortmunder. Iar, când avem piatra, o vindem companiei de asigurări.

— Nu-mi place.

— De ce?

— Pentru că Iko ştie cine Suntem, iar, dacă piatra asta e nu ştiu ce mare chestie simbolică acolo la ei, s-ar putea să-i înfuriem teribil dac-o luăm pentru noi – şi zău că nu țin să am o întreagă țară africană pe urmele mele, conchise Kelp.

— Bine, bine. Vom vedea, după caz.

— O țară întreagă pe urmele noastre! Repetă Kelp, înfiorat. Nu mi-ar plăcea deloc.

— Bine.

— Sarbacane şi săgeți otrăvite! Insistă Kelp, încă înfiorat.

— Cred că, totuşi, s-au modernizat.

Kelp se întoarse spre el.

— Şi crezi că asta mă linişteşte? Mitraliere şi avioane...

— Bine, repetă agasat Dortmunder. Bine. (Prefera să schimbe subiectul.) După părerea ta, cu cine ar trebui să lucrăm?

— Restul echipei? (Kelp ridică din umeri.) Nu prea ştiu. Ce fel de tipi ne-ar trebui?

— Greu de spus. Nici un specialist, în afară, poate, de un lăcătuş. Dar nu un spărgător de seifuri.

— Trebuie să fim cinci sau şase?

— Cinci, spuse Dortmunder, care enunță apoi una dintre regulile existenței sale. Dacă o treabă nu se poate face în cinci, nu se poate face deloc.

— Bine. Atunci ne trebuie un şofer, un lăcătuş şi un om la toate.

— Aşa-i, încuviință Dortmunder. Ca lăcătuş, era băiatul acela din Des Moines. Ştii despre cine vorbesc?

— Parcă Wise? Wiseman? Welsh?

— Whistler! Făcu Dortmunder.

— El e! Sări Kelp, apoi dădu din cap. E la mititica.

L-au băgat la pârnaie pentru c-a dat drumul unui leu.

Dortmunder se smulse din contemplarea lacului şi se întoarse spre Kelp.

— Ce-a făcut?!

Kelp ridică din umeri.

— Nu-i o vrăjeală de-a mea... Chiar asta am auzit spunându-se. Îşi dusese copiii la grădina zoologică, se plictisea şi, din reflex, a început să se joace cu broaştele de la cuşti – aşa cum tu sau eu am măzgîli un capăt de hârtie – şi, în doi timpi şi trei mişcări, a dat drumul unui leu.

— Încântător! Zise Dortmunder.

— Îmi pare rău... Dar Chefwick? Îl ştii?

— Cel cu trenulețele? E complet diliu.

— Dar e un lăcătuş nemaipomenit. Şi e disponibil.

— Bun. Dă-i un telefon.

— De acord. Şi acum, ne trebuie un şofer.

— Ce-ai spune de Larz? Îți aminteşti de el?

— Las-o baltă! E la spital.

— De când?

— De două săptămâni. A lovit un avion.

Dortmunder îl privi lung şi insistent.

— Ce-a făcut?!

— Nu e vina mea! Zise Kelp. Din câte am auzit, plecase la nunta unui văr, undeva prin Işland, şi, când se întorcea în oraş a nimerit pe autostrada Van Wyck pe sens invers, din greşeală, şi, de acolo, a ajuns direct pe aeroportul Kennedy. Era puțin machit, cred, şi...

— Mda, făcu Dortmunder.

— Mda..., repetă celălalt. L-au zăpăcit pancartele, a nimerit pe pista de aterizare şaptesprezece şi a lovit un avion care venea de la Miami.

— Pista de aterizare şaptesprezece...

— Asta am auzit spunându-se.

— Bun... Şi atunci şoferul... ia spune-mi, ai auzit să i se fi întâmplat ceva ciudat lui Murch, în ultimul timp?

— Stan? Nu. Ce i s-a întâmplat?

Dortmunder îl mai privi o dată.

— Te întrebam, pur şi simplu.

Kelp, nedumerit, ridică din umeri.

— Din câte ştiu eu, era bine.

— Şi atunci de ce nu l-am folosi?

— Dacă tu crezi că-i potrivit...

Dortmunder suspină.

— Îl sun eu. Şi Ernie Danforth, ca om la toate?

Kelp scutură din cap:

— S-a pensionat.

— Pensionat?

— Da. S-a făcut popă. Ştii, din câte am auzit, privea un film la televizor, într-o seară...

— Bine, de acord! Te cred! (Dortmunder se ridică şi-şi expedie ţigara în apa lacului.) Vreau să ştiu ce se întâmpla cu Alan Greenwood, zise el cu o voce încordată, şi tot ce vreau e un da sau un nu!

Încă o dată, Kelp fu uimit peste măsură. Clipind mărunt, el întrebă:

— Cum adică, un da sau un nu?

— Îl putem folosi?

— Sigur că-l putem folosi. De ce nu? Greenwood e un tip OK.

— îl sun eu! Se răsti Dortmunder.

— Te aud, zise Kelp. Nu Sunt surd.

Dortmunder aruncă o privire în jur.

— Hai să bem ceva! Zise.

— De acord, spuse Kelp, ridicându-se dintr-un salt. Tot ce vrei tu. De acord... De acord...

Zînd la maxim centura de siguranţă, ca pentru a-şi îndemna maşina să meargă mai repede. Urmărea cu atenţie cum botul ei ascuţit se apropia tot mai mult de tipul care mergea în faţa lui. Voia să-l depăşească pe dreapta, apoi şoseaua era numai a lui.

Dar celălalt îşi dăduse seama că distanţa dintre ei scădea şi Murch simţi cum maşina cealaltă acceIerează, pentru a scăpa de primejdie.

Dar nu... Nici vorbă... Murch aruncă o privire în oglindă şi văzu că, în

spate, totulmerge bine. Apăsă pe accelerație şi Mustang-ul depăşi ca o săgeată Pontiac-ul roşu, apoi străbătu în curmeziş două piste şi ridică piciorul de pe pedală. Pontiac-ul trecu mugind prin dreapta, dar lui Murch nu-i păsa. Dovedise că era mai bun şi apoi, oricum, ajunsese înaintea lui la ieşirea de pe autostradă.

Murch locuia, împreună cu mama lui, pe autostrada 99 Est, în apropiere de perifericul Rockway.

Viră la dreapta, apoi la stânga, încetini, constată că taxiul mamei sale se află pe alee şi continuă să meargă până la colțul străzii, unde găsi un loc de parcare. Luă de pe bancheta din spate noul disc cumpărat – Ambianța de la Indianapolis în Stereo şi Hi-Fi – şi se întoarse pe jos spre casă.

— Mamă! Strigă el, o dată intrat în bucătărie.

Mama lui era în camera de la subsol pe care o transformase în dormitor pentru Murch. Urcă repede scările, auzindu-şi fiul strigând-o.

— Te-ai întors?

— Ia uite ce am aici, spuse Murch, arătându-i discul.

— Ei bine, pune-l.

— Imediat.

Intrară amândoi în living şi, în timp ce Murch aşeza discul pe pick-up, întrebă:

— Cum de eşti acasă la ora asta?

— Aahh! Făcu ea dezgustată. Un puțoi de presar, la aeroport.

— Iar ai luat mai mult de un singur client o dată.

— Şi de ce nu? Se ambală ea. Niciodată nu Sunt destule taxiuri, nu-i aşa? Ar trebui să vezi cum stau bieții oameni, la aeroport, câte o jumătate de oră sau o oră. Ar ajunge mai repede cu un avion înapoi în Europa, decât cu un taxi în Manhattan. Şi atunci fac şi eu ce pot. Pe clienți îi doare-n cot, pentru că oricum plătesc cursa. Şi mie-mi convine, pentru că o singură cursă îmi aduce de două sau de trei ori mai mult. Şi e bine şi pentru oraş, pentru reputația lui de căcat. Dar încearcă să-i explici asta unui presar. Dă drumul la disc.

— Pentru cîttimp eşti suspendată?

— Două zile. Dă drumul la disc.

— Mamă, spuse el, cu mâna deasupra discului, greşeşti că-ți asumi asemenea riscuri. Nu prea stăm bine cu banii, acum.

— Ai destui ca să-i cheltui pe discuri, replică ea.

Dă drumul la disc.

— Dac-aş fi ştiut că te suspendă două zile...

— Ai putea să-ți cauți o slujbă. Dă drumul la disc.

Atins din plin, Murch aşeză brațul pick-up-ului lor vechi înapoi pe suport.

— Asta vrei? Întrebă el. Să-mi găsesc o slujbă la poştă?

— Ei, stai puțin, sigur că nu! Protestă mama lui, brusc pocăită, apropiindu-se şi mângâindu-l pe obraz.

Ştiu că vei găsi ceva, cât de repede. Şi atunci când ai bani, Stan, nu-i nimeni pe-aici care să-i cheltuiască atât de regeşte ca tine.

— Perfect, zise Murch calmat, dar tot morocănos.

— Hai, pune discul, să-l ascultăm.

— De acord.

Murch aşează acul pe primele şanțuri ale discului.

Camera se umplu cu scrâşnete de frâna, urlete de motor, scârțâit de schimbări de viteză.

Ascultară în tăcere o față a discului şi, când se termină, Murch declară:

— Ei da, ăsta zic şi eu disc mişto!

— Unul dintre cele mai bune pe care le-am ascultat, Stan. Zău că da! Pune şi fața cealaltă.

Murch se îndreptă spre pick-up şi luă discul, dar, în aceeaşi clipă se opri. Sună telefonul.

— Rahat! Zise el.

— Dă-I naibii! Spuse şi mama lui. Pune-I pe partea cealaltă.

— De acord.

Murch puse fața cealaltă şi soneria telefonului fu acoperită de urletul a douăzeci de motoare demarând în acelaşi timp.

Dar persoana care suna nu se descuraja uşor. În timpul părților mai puțin zgomotoase ale discului, se putea auzi soneria stridentă a telefonului ca o prezență jenantă. Un pilot de curse care ia un viraj cu o sută optzeci la oră n-ar trebui să fie nevoit să răspundă la telefon.

În cele din urmă, Murch, dezgustat, ridică din umeri şi, clătinând din cap, răspunse la telefon.

— Cine-i? Întrebă el aproape urlând, pentru a acoperi zgomotul discului.

O voce îndepărtată întrebă:

— Stan Murch?

— În persoană.

Vocea îndepărtată mai spuse ceva.

— Cum?

Vocea îndepărtată răcni:

— Aici Dortmunder!

— Aha! Ce mai faci?

— Bine! Da' unde stai, în mijlocul unei piste de încercări?

— Aşteaptă o clipă! Urlă Murch, care lăsă receptorul jos şi plecă să oprească pick-up-ul. Las' că-i dau drumul imediat, îi spuse-mamei sale. E un tip pe care-l cunosc şi poate are ceva pentru mine.

— Ți-am spus eu că trebuie să apară ceva. Fiecare perete are o parte însorită.

— Alo, Dortmunder?

— Acum e mai bine, zise Dortmunder. Ce-ai făcut, ai închis fereastra?

— Nu, era un disc. L-am oprit.

Urmă o lungă tăcere.

— Dortmunder?

— Aici Sunt, spuse Dortmunder, dar cu o voce mai slabă decât înainte. Apoi reluă, cu un ton ferm: Mă întrebam dacă n-ai fi interesat într-o treabă de şofer.

— Sigur, şi-ncă cum!

— Hai să ne întâlnim deseară la O. J. Bar and Grill de pe strada Amsterdam, zise Dortmunder.

— OK. La ce oră?

— Zece.

— Voi fi acolo. Pe deseară, Dortmunder!

Murch închise şi-i declară mamei sale:

— Ei, s-ar părea c-o să avem parale în curând.

— Cu atât mai bine. Hai, pune discul!

De acord.

Murch se apropie de pick-up şi puse fața a doua de la început.

— Tuu-tuu, spuse Roger Chefwick.

Cele trei trenulețe electrice se aflau toate pe acelaşi circuit. Se mişcau de ici-colo prin subsol, se declanşau macazuri, sunau semnale electrice – în general, se întâmplau tot felul de chestii. Micuții feroviari ieşeau din cabinele lor şi agitau stegulețe. Vagoanele-platformă se opreau în locurile special amenajate pentru a fi umplute cu grâu, apoi porneau mai departe şi ultima oprire o făceau pentru a fi descărcate. Sacii cu scrisori erau aruncați în vagoanele poştale. La trecerile de nivel sunau mai multe sonerii, se lăsau barierele care se ridicau apoi, după ce trecea trenul. Vagoanele se cuplau şi se decuplau. Domnea o activitate intensă.

— Tuu-tuu, zise Roger Chefwick.

Micuț, slăbuț, între două vârste, Chefwick stătea pe un scăunel în fața vastului său circuit, iar degetele lui agile alergau pe bateria de transformatoare şi pe manetele speciale.

— Tuu-tuu, spuse Roger Chefwick.

— Roger! Strigă soția lui.

Chefwick se întoarse şi o zări pe Maud la mijlocul scărilor. Mereu agitată, inimoasă, cu un caracter plăcut, Maud era pentru el o parteneră ideală, iar el ştia prea bine ce şanse are să trăiască cu ea.

— Da, dragă.

— Telefonul, Roger!

— Of, Doamne! Suspină Chefwick. Spune-le că vin acum.

Apăsă maneta principală şi urcă la parter.

Bucătăria, minusculă, albă şi răcoroasă, mirosea a cremă de ciocolată. Maud stătea în fața chiuvetei, spălând vasele.

— Mmmm, ce bine miroase!

— În câteva clipe, se răceşte şi e numai bună.

— Îmi lasă gura apă de pe acum, mai adăugă el, pentru a-i face ei plăcere, apoi traversă holul pentru a ajunge în living, unde se afla telefonul şi spuse:

— Alo?

O voce dură întrebă:

— Chefwick?

— În persoană.

— Aici Kelp. Îți aminteşti de mine?

— Kelp? (Numele îi spunea într-adevăr ceva, dar nu reuşea să-şi amintească exact ce.) îmi pare rău, dar…

— La brutărie, spuse vocea.

Atunci îşi aminti: sigur, lovitura de la brutărie!

— Kelp! Exclamă el, încântat că i se împrospătase memoria. Ce mulțumit Sunt că te aud! Ce mai faci?

— Ei, ştii tu, mai una, mai alta. Aş fi vrut…

— Ei, oricum, mă bucur tare mult că te aud. De când nu ne-am mai văzut?

— De doi ani. Ceea ce aş fi vrut…

— Nemaipomenit, cum trece timpul! Se minună Chefwick.

— Da, nu-i aşa? Ceea ce aş fi vrut…

— Dar, cu siguranță, nu-ți uitasem numele. Probabil mă gândeam la altceva.

— Ei, nu-i nimic. Ceea ce aş fi vrut…

— Dar eu te împiedic să-mi spui de ce m-ai sunat.

Te ascult.

La celălalt capăt al firului se lăsă linişte.

— Alo? Făcu Chefwick.

— Da, spuse Kelp.

— A, mai eşti acolo?

— Mda.

— Voiai să-mi spui ceva? Întrebă Chefwick.

I se păru că-l aude pe Kelp suspinând înainte de a răspunde:

— Da. Voiam să-ți spun ceva. Voiam să te întreb dacă eşti disponibil.

— O clipă, te rog.

Chefwick aşează receptorul pe masă, se ridică şi se îndreptă spre bucătărie, pentru a-şi întreba soția:

— Draga mea, ştii cum mai stăm cu banii?

Maud îşi şterse mâinile de şorț, cu un aer gânditor, apoi răspunse:

— Cred că ne-au mai rămas în cont doar vreo şapte mii de dolari.

— Nu mai e nimic în subsol?

— Nu. Ultimele trei mii le-am luat la sfârşitul lui aprilie.

— Mulțumesc.

Se întoarse în living, se aşeză pe canapea, luă receptorul şi spuse:

— Alo?

— Mda, zise Kelp, care părea obosit.

— Mă interesează, spuse Chefwick.

— Perfect, răspunse Kelp, care părea la fel de obosit. Ne întâlnim deseară, la zece, la O. J. Bar and Grill de pe strada Amsterdam.

— Perfect. Pe curând!

Chefwick închise telefonul, se ridică şi reveni în bucătărie.

— Voi ieşi puțin, deseară.

— Să nu întârzii.

— În seara asta, nu cred. Ne întâlnim doar ca să discutăm. Ei, ce se mai aude cu crema aia?

Maud îi adresă un zâmbet indulgent:

— Acum, cred că poți să guşti.

— Deci ăsta e apartamentul tău, zise fata.

— Aăă... da, răspunse Alan Greenwood zâmbind şi încuind uşa.

Apoi băgă cheia în buzunar, adăugând:

— Fă-te comodă.

Fata rămase în mijlocul camerei, de unde aruncă o privire circulară, cu un aer admirativ.

— Ei bine, trebuie să recunosc că-i drăguț, pentru un apartament de burlac.

— Fac şi eu ce pot, răspunse Greenwood, îndreptându-se spre bar. Dar îmi dau seama că lipseşte o mina de femeie.

— Ei, nu se cunoaşte chiar aşa de tare.

Greenwood aprinse şemineul.

— Ce vrei să bei? Întrebă el.

— Oh, flutură ea din umeri mîțîindu-se, ceva uşor.

— Poftim, spuse el.

Deschise barul din bibliotecă şi-i pregăti un Rob Roy suficient de dulce pentru a masca tăria scotchului.

Când se întoarse, o găsi admirând un tablou agățat între două ferestre mascate de draperii din catifea cafenie.

— E foarte interesant! Zise ea.

— E Răpirea Sabinelor, îi explică el. Poftim paharul tău.

— Mulțumesc.

Îl ridică pe al său (avusese mână mai uşoară la scotch şi mai grea la apă) şi spuse:

— În sănătatea ta! (Apoi, după o pauză imperceptibilă, adăugă:)... Miranda...

Miranda lăsă privirea în jos, jenată şi încântată în acelaşi timp:

— În sănătatea noastră! Şopti ea.

El zâmbi:

— În sănătatea noastră!

Băură amândoi.

— Vino să te aşezi, spuse el, ducând-o spre un pat acoperit cu blană albă.

Îşi aşează brațul pe umerii ei. Ea îşi ridică bărbia.

Soneria telefonului răsună în liniştea camerei.

Greenwood închise ochii, apoi îi deschise.

— Nu-i da atenție, zise el.

Telefonul continua să sune.

— Dar s-ar putea să fie ceva important, zise fata.

— M-am înscris la abonați absenți. Va răspunde centrala.

Telefonul sună în continuare.

— M-am gândit să fac şi eu chestia asta, zise fata.

(Se ghemuise pe pat, cu un picior sub ea.) Costă mult?

Telefonul sună pentru a patra oară.

— Douăzeci şi cinci de dolari pe lună, răspunse el, cu un surâs cam crispat. Dar merită.

A cincea oară...

— Da, sigur, spuse ea. Şi eşti sigur că nu pierzi un apel important?

A şasea...

Greenwood avu un micrînjet blazat.

— Evident, nu merge întotdeauna cum ai spera.

Şapte...

— Aşa Sunt oamenii în zilele noastre, zise fata.

Nimeni nu mai vrea să facă o zi cinstită de muncă pentru un salariu cinstit.

Opt...

— Aşa e.

Ea se aplecă spre el:

— Ai un tic la pleoapă? La dreapta?

Cu un gest stângaci, el îşi duse o mină la față.

— Da? Mi se întâmpla uneori, când Sunt obosit.

— Aaa, eşti obosit?

Zece...

— Nu, răspunse vioi. Adică, nu din cale-afară. Lumina de la restaurant e de vină. Cred că ochii...

Unsprezece...

Greenwood se năpusti asupra telefonului şi duse receptorul la ureche cu un gest violent, răcnind:

— Ce-i?!

— Alo?

— Alo pe mă-ta! Ce vrei?

— Greenwood? Alan Greenwood?

— Da, fir-ar să fie! Ce vrei?

Cu colțul ochiului, văzu că fata se ridicase de pe pat şi-l privea.

— Aici John Dortmunder.

— Dort... (Se opri şi transformă restul numelui în tuse.) Oh, făcu el, cu un aer mult mai calm. Cum mai merge?

— Bine. Eşti disponibil pentru o trebuşoară?

Greenwood examina chipul fetei, gândindu-se în acelaşi timp la contul său din bancă. Nici unul, nici altul nu păreau să ofere perspective luminoase.

— Da, spuse el.

Îşi încercă zâmbetul asupra fetei, dar fără succes.

Ea îl scrută cu un aer suspicios.

— Ne vedem deseară, zise Dortmunder. La zece.

Eşti liber?

— Cred că da, răspunse Greenwood, fără entuziasm.

9 Dortmunder intră în O. J. Bar and Grill de pe strada Amsterdam, la ora

zece fără cinci. Rollo stătea în spatele barului, înalt, masiv, cu țeasta pleşuvă, cu falca albăstruie, cu un şorț jegos peste cămaşa lui jegoasă Dortmunder aranjase deja totul cu Rollo, prin telefon, în cursul după-amiezii, dar se opri, totuşi, la bar câteva clipe, din. Amabilitate, şi întrebă:

— A apărut careva?

— Un tip. O halbă de bere. Nu cred că-l ştiu. E în fund... Iar tu eşti un whisky dublu, hu-i aşa'-' Sec. – E incredibil că-ți aminteşti' zise Dortmunder.

— Nu-mi uit niciodată clienții importanți Mă bucur să te revăd. Îți aduc sticla, dacă vrei.

— Mulțumesc, spuse Dortmunder şi porni spre o uşă verde, din fundul barului, care dădea într-o cămăruță cu ciment pe jos.

Stan Murch stătea singur la masa din mijlocul sălii. O halbă de bere pe jumătate goală stătea în fața lui. Dortmunder închise uşa.

— Ai ajuns înainte, spuse el.

— Am găsit un traseu formidabil. Şi, pe urmă, noaptea, circulația e mai simplă decât ziua.

— Aşa e, zise Dortmunder şi se aşează.

Uşa se deschise şi intră Rollo. Aducea o sticlă şi un pahar pe. Care le aşează în fața lui Dortmunder, spunând:

— E afară un tip care cred că te caută pe tine. Un lichior. Vrei să-i arunci o privire?

— A întrebat de mine? Se interesă Dortmunder.

— A întrebat de un tip Kelp. E Kelp pe care-l ştiu?

— Ăla e. Trebuie să fie unul dintre ai noştri, aşa că trimite-l încoace.

— Îndată. (Rollo privi halba lui Murch.) încă una?

— Deocamdată, nu.

Rollo îi aruncă o privire lui Dortmunder şi ieşi. O clipă mai târziu, îşi făcu apariția Chefwick, cu un pahar de lichior în mina.

— Dortmunder! Exclamă el, surprins. Cu Kelp am vorbit astăzi, nu-i aşa?

— Trebuie să apară şi el dintr-o clipă în alta. Îl cunoşti pe Stan Murch?

— Nu cred să fi avut plăcerea...

— Stan e şoferul nostru. Stan, el e Chefwick, lăcătuşul nostru. Cel mai bun de pe piață.

Murch şi Chefwick se salutară cu un semn din cap şi Chefwick luă loc la masă.

— Mai aşteptăm şi pe altcineva? Întrebă el.

— Încă doi, răspunse Dortmunder şi, în aceeaşi clipă, Kelp îşi făcu apariția, cu un pahar în mina.

— Mi-a spus că sticla e la tine, i se adresă el lui Dortmunder.

— Stai jos, îl invită Dortmunder. Vă cunoaşteți cu toții, nu-i aşa?

Se cunoşteau şi se salutară. Kelp îşi turnă whisky în pahar. Murch mai bău o gură de bere.

Uşa se deschise şi Rollo băgă capul:

— E un şpriț afară care întreabă de tine, îi spuse el lui Dortmunder, dar nu prea ştiu ce să spun.

— De ce?

— Pare cam chitrofonit.

Dortmunder se strâmbă.

— Întreabă-l dacă îl cheamă Greenwood şi, dacă-i el, trimite-l încoace.

— De acord. (Rollo privi berea lui Murch.) E bine aşa?

— Perfect, îi răspunse Murch. (Halba era încă destul de plină, dar spuma dispăruse.) Tot ce mai vreau e puțină sare, adăugă el.

Rollo îl privi o dată pe Dortmunder.

— Cum să nu? zise el şi ieşi.

După un minut, intră şi Greenwood, cu un pahar într-o mână şi cu o solniță în alta.

— Barmanul mi-a spus că halba de bere a cerut chestia asta.

Părea puțin afumat, dar nu beat.

— Eu Sunt, zise Murch.

Murch şi Greenwood se prezentară unul altuia, apoi Greenwood se aşeză, iar Murch îşi presără nişte sare în bere. Apăru puțină spumă, din care el sorbi încet. – Acum, Suntem toți, anunță Dortmunder şi se întoarse spre Kelp. Nu vrei să spui tu povestea?

— Nu. Spune-o tu.

— Foarte bine, zise Dortmunder şi le spuse povestea, apoi se interesă: întrebări?

— Luăm fiecare o sută cinzeci de dolari pe săptămână până facem treaba? Întrebă Murch.

— Exact.

— Atunci, de ce s-o mai facem?

— Nu-I putem tapa pe Iko mai mult de trei, patru săptămâni cel mult. Asta ar putea însemna şase sute de căciulă. Prefer treizeci de mii.

— Vrei să luăm smaraldul cât mai este la Coliseum sau preferi să aşteptăm să pornească la drum? Întrebă Chefwick.

— Asta rămâne de văzut. Kelp şi cu mine am fost astăzi să aruncăm o privire şi, drept să spun, pare bine păzit. Dar e posibil ca măsurile de securitate

să fie şi mai severe pe drum. Ce-ar fi să treci mâine pe acolo, să-ți faci o idee?

— De acord, încuviință Chefwick.

— După ce avem smaraldul, întrebă Greenwood, de ce l-am da comandantului?

— Pentru că e singurul cumpărător, îi răspunse Dortmunder. Kelp şi cu mine am studiat deja toate tapele pe care le-am putea trage.

Apoi aruncă o privire circulară:

— Nu mai Sunt întrebări? Nu? Toată lumea e lămurită? Perfect. Mâine, treceți cu toții pe la Coliseum să vă faceți o idee, apoi ne întâlnim aici, pe seară. Până atunci, voi fi obținut de la comandant prima săptămână de salariu Toată lumea se ridică. Murch îşi lichidă berea, pocni din limbă şi zise:

— Aaaahhh! (Apoi întrebă:) Vrea cineva să-l las undeva'?

10 Era ora unu fără un sfert, într-o zi oarecare a săptămânii, iar stradă din fața parcului era pustie.

Kelp urcă treptele din fața ambasadei şi sună la sonerie. Văzu lumină în spatele draperiilor de la primul etaj, dar trecu multă vreme până să i se deschidă. Un bărbat negru şi tăcut îi făcu semn să intre, cu degetele lui lungi şi subțiri, îl conduse prin câteva camere luxoase şi îl lăsă într-o bibliotecă, al cărei mijloc era ocupat de o masă de biliard.

După trei minute, intră comandantul Iko.

— Ai ajuns mai târziu decât credeam, zise el.

— N-am găsit un taxi, răspunse Kelp, care îşi pipăi toate buzunarele înainte de a scoate dintr-unul o foaie galbenă de dictando, boțită. Astea Sunt chestiile de care avem nevoie, spuse el, întinzându-i hârtia comandantului. Îmi dați un telefon când e totul gata?

— Stai o clipă! Lasă-mă să arunc şi eu o privire.

— Uitați-vă în linişte.

— Uniforme, zise comandantul, după o clipă. Aici e scris: «patru uniforme», dar nu se precizează ce fel de uniforme.

— Ah, da, uitasem, zise Kelp. (Scoase dintr-un alt buzunar nişte fotografii făcute cu un aparat Polaroid, care îi surprinsese pe gardienii de la Coliseum în diverse poziții.) V-am adus nişte fotografii, adăugă el, înmînîndu-i-le comandantului. Ca să vă faceți o idee.

Comandantul luă clişeele.

— Foarte bine. Şi numerele astea, aici, pe hârtie, cu ce corespund?

— Cu talia fiecăruia.

— Bineînțeles. Ar fi trebuit să-mi dau seama. (Comandantul strecură hârtia şi fotografiile în buzunar şi îi aruncă lui Kelp un zâmbet viclean.) Deci mai Sunt

încă trei oameni.

— Sigur că da. Doar nu era să dăm lovitura numai noi doi.

— Evident. Dar Dortmunder a uitat să-mi dea numele celorlalți trei.

Kelp scutură din cap.

— Nu, n-a uitat. Ba chiar mi-a spus că ați încercat să-l trageți de limbă şi m-a prevenit c-o să încercați acelaşi lucru şi cu mine.

— Dar, bătrâne, fii serios! Făcu comandantul, brusc iritat. Trebuie să ştiu pe cine angajez! E absurd să mi se ascundă aşa ceva!

— Ba deloc, răspunse Kelp. Ne-ați angajat numai pe Dortmunder şi pe mine. Iar eu şi cu Dortmunder i-am angajat pe ceilalți trei.

— Dar trebuie să mă informez asupra lor! Insistă comandantul.

— Ați discutat deja despre asta cu Dortmunder.

Spuse Kelp. Cunoaşteți punctul lui de vedere asupra problemei.

Pentru orice eventualitate, Kelp i-l reaminti:

— Aveți mânia de a face. Dosare despre toată lumea. Şi, tot scormonind pentru dosare, veți atrage atenția şi toată afacerea se va duce naibii Comandantul clătină din cap.

— Asta e împotriva a tot ce-am învățat, împotriva a tot ce ştiu! Cum să ai de-a face cu cineva dacă nu ai un dosar despre el? Aşa ceva nu există Kelp ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dortmunder mi-a spus să iau banii pe săptămâna asta.

— Ea două săptămână, remarcă Iko.

— Aşa e.

— Când veți trece la treabă?

— De îndată ce ne veți procura materialele. (Kelp îşi depărta brațele.) N-am stat degeaba, toată săptămâna asta. Ne-am câştigat banii în mod cinstit. În fiecare zi, mergem la Coliseum şi, în fiecare seară, e punem planurile la punct – şi facem asta de o săptămână – Nu vă scot pe ochi banii pe care vi-i dau, zise comandantul, deşi era evident invers. Numai că n-aş vrea să mai dureze mult – Faceți rost de chestiile alea de pe listă şi veți avea smaraldul.

— Bine, spuse comandantul. Te însoțesc.

Comandantul îl conduse până la uşă, iar Kelp aşteptă mai mult de zece minute în ploaie, până să găsească un taxi.

Coliseumul din New York se află între străzile 58 şi 60, în fața lui Columbus Circle, spre colțul de sudvest al lui Central Park. Personalul de la Coliseum are ca adresă poştală numărul 20 de pe strada 60 Vest. Un gardian privat, în uniformă albastră, stă zi şi noapte de pază în spatele uşilor de sticlă ale acestei intrări.

Într-o noapte de miercuri, pe la ora trei şi douăzeci, Kelp – îmbrăcat într-un impermeabil bej pal – cobora pe strada 60 Vest. Deodată, chiar în fața intrării în Coliseum, fu doborât la pământ de o criză.

Mai întâi înțepeni, apoi căzu jos şi fu cuprins de convulsii, pe trotuar.

— Oh, oh! Strigă el de mai multe ori, dar cu o voce năbuşită, care nu ajungea prea departe.

Nu se zărea nici Un trecător, nici o maşină. Gardianul de serviciu îl văzuse pe Kelp prin uşa de sticlă înainte de criză. După părerea lui, Kelp nu avea mersul unui beţivan. Gardianul ezită o clipă, neliniştit, cu sprâncenele încruntate, dar convulsiile lui Kelp păreau să se agraveze, aşa că gardianul sfârşi prin a deschide uşa şi a alerga spre el, pentru a vedea dacă nu-i poate fi de vreun ajutor. Îngenunchie lingă Kelp, îi puse mâna pe umărul agitat de tresăriri şi îl întrebă:

— Te pot ajuta cu ceva, bătrâne?

— Da, răspunse Kelp, ale cărui convulsii încetară brusc şi care ațintea acum un Colț Cobra 38 între ochii gardianului. Poți să te ridici încetişor, dar să-ți ții mâinile la vedere.

Gardianul sle ridică încetişor, aşa cum i se spusese s-o facă, ținându-şi mâinile la vedere. Dintr-o maşină parcată de partea cealaltă a străzii ieşiră Dortmunder, Greenwood şi Chefwick,. Toți îmbrăcați în nişte uniforme identice cu cea purtată de gardian.

Kelp se ridică şi cei patru bărbați îl duseră pe gardian în clădire, unde îl legară şi îi puseră căluş. Kelp îşi scoase impermeabilul, pe sub care purta şi el o uniformă, apoi reveni la uşă, unde se aşeză de gardă, între timp, Dortmunder şi ceilalți doi aşteptau, urmărindu-şi ceasurile.

— A întârziat, spuse Dortmunder.

— Trebuie s-apară, zise Greenwood.

În acel moment, la intrarea principală, erau de serviciu doi gardieni şi amândoi priveau cu ochii mari un automobil care apăruse nu se ştie de unde şi zbura drept spre uşi.

— Nu! Strigă unul dintre gardieni, făcând semne largi cu mâinile.

Stan Murch era la volanul maşinii, un Rambler Ambassador de doi ani, pe care Kelp îl furase în aceeaşi dimineață. Maşina avea alte numere şi mai suferise câteva modificări în fracțiunea de secundă dinaintea impactului, Murch activă bomba, împinse portiera şi sări din maşină. Aterizâ şi începu să se rostogolească şi nu se opri decât la câteva secunde după bufnetul coliziunii şi zgomotul exploziei.

Accidentul fusese o splendidă reuşită. Maşina urcase ca o săgeată pe trotuarul larg, unde păruse să efectueze un dublu salt, înainte de a plonja prin

uşile din sticlă, cabrată în aer, şi se prăbuşise apoi greoi, pe jumătate afară, pe jumătate înăuntru. În clipa când atinse solul, se transformă instantaneu în rug. În câteva clipe, focul atinse rezervorul de benzină – fapt scontat de Murch şi în vederea căruia efectuase modificările cu pricina – iar explozia pulveriza puținele geamuri care rezistaseră coliziunii.

Era imposibil ca cineva din clădire să nu fi auzit sosirea lui Murch. Dortmunder şi ceilalți o auziră şi ei. Schimbară un zâmbet şi porniră la drum. Îl lăsaeră doar pe Kelp pe loc, pentru a păzi uşa.

Intinerariul lor spre sala de expoziție nu era direct cuprindea mai multe holuri şi două scări, dar aunci când, în sfârşit, deschiseră una dintre uşile grele de metal ale sălii de expoziție de la primul etaj, constatară că socotelile lor fuseseră perfecte. Nu se vedea nici un gardian.

Erau cu toții la intrarea principală, în jurul maşinii incendiate. Câțiva dintre ei se grupaseră în jurul lui Murch, care era, evident, în stare de şoc şi bâiguia:

— S-a blocat... s-a blocat..

Şi dădea din mâini, ca un om care încerca să tragă de un volan. Alți patru câțiva gardieni se înghesuiau în jurul rugului, repetându-şi unul altuia cât de băftos fusese băftosul acela şi cel puțin încă patru erau atârnați de patru telefoane diferite, sunând la spitale, la poliție şi la pompieri.

În interior, Dortmunder, Chefwick şi Greenwood se îndreptau cu paşi rapizi şi silențioşi spre standul Akinzi O dată ajunşi, se puseră imediat pe treabă.

Existau patru broaşte de descuiat, câte una în mijlocul fiecărei părți a cubului de sticlă, la bază, în cornierul metalic aflat între podea şi sticlă. După ce broaştele aveau să fie forțate, cubul putea fi ridicat şi înlăturat.

Chefwick adusese o geantă de umăr neagră, cum foloseau pe vremuri medicii de țară, şi o deschise, scoțând la iveală o mare varietate de instrumente metalice fine, perfect necunoscute medicilor de țară.

Apoi atacă broaştele.

Prima îi luă trei minute, dar, după aceea, cunoscând sistemul, îi trebuiră mai puțin de patru minute pentru a le rezolva pe celelalte trei. Între timp, pălălaia de jos începuse să scadă şi gălăgia să se mai potolească. În curând, gardienii vor veni să-şi reia posturile.

Cu un efort de nedescris, Dortmunder se abținu să-i ceară lui Chefwick să se grăbească.

— Gata! Şopti, în sfârşit, Chefwick.

Aflat încă în genunchi, lingă ultima broască, el îşi puse repede instrumentele înapoi în geantă.

Dortmunder şi Greenwood se aşezară fiecare de o parte a cubului de sticlă. Cântărea aproape o sută de kilograme şi nu aveau de unde să-l apuce. Nu pu:

Teau decât să-şi lipească palmele la unghiuri şi să ridice. Asta şi făcură, încordându-se şi asudând din greu. Fiecare dintre ei privea prin sticlă fața stacojie de încordare a celuilalt, iar, când îl ridicară la şaizeci de centimetri, Chefwick se strecură dedesubt şi înhață smaraldul.

— Grăbeşte-te! Zise Greenwood, cu voce răguşită.

Alunecă!

— Să nu mă lăsați înăuntru! Protestă Chefwick, ieşind repede de sub cub.

— Mi s-au umezit mâinile, zise Greenwood, cu o voce greu de auzit. Lasă-ljos... Lasă-I jos...

— Nu-i da drumul! Scrâşni Dortmunder. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i da drumul!

— Nu-i... nu mai pot... o să...

Cubul alunecă printre palmele lui Greenwood. Nemaifiind sprijinit dintr-o parte, scăpă şi din mâinile lui Dortmunder şi căzu de la cinzeci de centimetri înălțime şi se lovi de podea.

Nu se sparse, dar făcu bbbrrrruuuuumMMMMMMMGGGGGGGGGBOINGGGGGG.

La parter, se auziră nişte răcnete.

— Haidem! Urlă Dortmunder.

Chefwick, speriat, puse smaraldul în palma lui Greenwood.

— Na, ia-l! Spuse el şi-şi înşfacă geanta neagră.

Câțiva gardieni apăruseră în capul scărilor, la celălalt capăt al sălii.

— Hei, voi de colo! Strigă unul dintre ei. Staţi pe loc, nu mişcați!

— Împrăştiați-vă! Strigă Dortmunder şi o zbughi la dreapta.

Chefwick porni în fugă spre stânga.

Greenwood țâşni drept înainte.

Între timp, sosise ambulanța. Sosise poliția. Sosiseră pompierii.

Un polițist în uniformă încerca să-i pună întrebări lui Murch, în timp ce un infirmier în halat alb îl rugă pe polițist să lase rănitul în pace. Cineva scoase din buzunarul lui Murch portofelul în care el strecurase, cu jumătate de oră mai devreme, un set de documente false. Murch, încă ameţit şi doar pe jumătate conştient, repeta:

— Se înțepenise... Trăgeam de volan şi el se înțepenise.

— Părerea mea, spuse polițistul, e că v-ați speriat.

S-a blocat ceva la direcție şi, în loc să apăsați pe frâna, ați apăsat pe accelerație. Se mai întâmpla.

— Lăsați rănitul în pace! Zise infirmierul.

În cele din urmă, Murch fu întins pe o targă şi urcat în ambulanța care porni, cu sirena urlând.

Chefwick, care galopă spre ieşirea cea mai apropiată, auzi sirena şi grăbi pasul. N-avea nici un chef să îmbătrânească în puşcărie. Fără trenulețe, fără Maud, fără cremă de ciocolată...

Deschise o uşă la întâmplare, găsi nişte scări, se năpusti pe ele, descoperi un culoar, porni pe el şi se pomeni brusc în fața unei intrări şi a unui gardian.

Încercă să facă stânga-mprejur fără să încetinească, scăpă geanta, se împiedică de ea şi căzu la podea. Gardianul veni să-l ajute – era Kelp, care întrebă:

— Ce se-ntâmplă? E pe nasoale?

— Unde Sunt ceilalți?

— Nu ştiu. N-ar fi mai bine s-o ştergem?

Chefwick se ridică. Ascultară amândoi. Nici un zgomot de urmărire.

— Mai aşteptăm un minut sau două, hotărî Kelp.

În acest timp, Dortmunder ocolise în fugă o colibă cu acoperişul de paie şi se alăturase urmăritorilor.

— Opreşte! Urlă el, galopând în mijlocul unei haite de gardieni. (Ceva mai departe, îl văzuse pe Greenwood strecurându-se printr-o uşă şi închizând-o după el.) Opreşte! Mai urlă el o dată şi gardienii din jurul lui urlară şi ei: Opreşte!

Dortmunder fu primul care ajunse la uşă. O deschise, o ținu deschisă până trecură toți gardienii prin ea, apoi o închise după el şi căută ascensorul cel mai apropiat. Coborî la parter, străbătu un culoar şi ajunse la intrarea laterală unde aşteptau Chefwick şi Kelp.

— Unde-i Greenwood? Întrebă el.

— Nu-i aici, răspunse Kelp.

— E preferabil să-l aşteptăm în maşină, declară Dortmunder, după ce aruncase o privire în jur.

În acest timp, Greenwood se credea la parter, dar se înşela. Coliseumul, în afară de primul etaj, al doilea şi al treilea, mai are şi două mezanine. El se afla acum pe primul mezanin, care constă într-un culoar ce înconjoară întreaga clădire. În lungul acestui culoar fugea Greenwood, cu pumnul crispat pe smaraldul Balabomo, tot căutând în van o ieşire spre stradă.

În ambulanța lui, Murch tocmai îl adormea pe infirmier cu un pumn gospodăresc în falcă. Infirmierul adormi ca un îngeraş, iar Murch se aşează pe cealaltă targa. Apoi, când ambulanța încetini pentru a lua o curbă, Murch deschise uşa din spate şi se lăsă să alunece jos. Ambulanța acceleră şi dispăru,

cu sirena în funcțiune, în timp ce Murch fluiera un taxi.

— O. J. Bar and Grill, spuse el şoferului. În strada Amsterdam.

În cealaltă maşină, cea prevăzută pentru fugă, Dortmunder, Chefwick şi Kelp examinau în tăcere clădirea cu numărul 20 de pe strada 60. Dortmunder pornise motorul, iar piciorul lui tremura nervos pe pedală de accelerație.

Urletele de sirenă se apropiară – sirene de poliție, de astă dată.

— Nu mai putem aştepta mult, zise Dortmunder.

— Uite-l! Exclamă Chefwick, văzând uşa deschizându-se pentru a lăsa să iasă un gardian.

Dar, în urma lui, mai ieşiră câțiva tipi în uniformă.

— Nu-i el, spuse Dortmunder. Nu-i printre ăştia.

Ambreie şi demară.

Pe primul mezanin, Greenwood continua să fugă în cerc, ca un câine de vânătoare, antrenându-se cu un iepure mecanic. Auzea clar în urma lui zgomotul paşilor urmăritorilor, iar acum, venind din față, se apropia zgomotul altor paşi, după colțul culoarului.

Se opri. Era ars şi o ştia.

Privi o clipă smaraldul din palmă. Aproape rotund, cu multe fațete, de un verde adânc, ceva mai mic decât o minge de golf.

— Tu-i neamul nevoii! Spuse el şi înghiți smaraldul.

Rollo le împrumutase un tranzistor japonez pe care ascultaseră anunțul furtului la WINS şi că Alan Greenwood fusese arestat şi acuzat de complicitate.

«Restul bandei – anunța postul respectiv – reuşise să fugă cu piatra.» Atunci închiseră radioul.

Nimeni nu scoase vreun cuvânt, preț de câteva clipe. Un nor gros de fum plutea prin cameră, iar fețele lor, în lumina becului fără abajur, erau palide şi obosite.

— N-am fost brutal, declară în cele din urmă Murch, pe un ton jignit. (Crainicul de la WINS calificase drept brutal modul în care fusese atacat infirmierul.) N-am făcut decât să-i ard o smetie în falcă, adăugă Murch, strângând pumnul şi lansând un upercut scurt, în gol. Aşa. Nu-i brutal.

Dortmunder se întoarse spre Chefwick:

— I-ai dat piatra lui Greenwood?

— Absolut.

— Nu ți-a scăpat cumva din mină?

— Nu, răspunse Chefwick. (Părea crispat, dar toți erau puțin cam nervoşi.) Mi-amintesc perfect că i-am dat-o.

— Dar de ce i-ai dat-o lui?

Chefwick depărta brațele:

— Nu prea ştiu. În excitația momentului... Nu ştiu de ce i-am dat-o. Trebuia să-mi duc geanta, el nu avea nimic în mină, eram cam zăpăcit şi atunci i-am dat-o.

— Dar polițiştii n-au găsit-o la el.

— O fi pierdut-o, interveni Kelp.

— Poate... (Dortmunder se întoarse din nou spre Chefwick.) Nu umbli cu prostii?

Chefwick se ridică dintr-un salt, jignit.

— Percheziționați-mă, spuse el. Insist. Vreau să fiu percheziționat pe loc Fac de ani de zile meseria asta, am participat la nu mai ştiu câte lovituri şi nimeni nu s-a îndoit vreodată de cinstea mea. Insist să fiu perchiziționat.

— Hai, stai jos, zise Dortmunder. Ştiu prea bine că n-ai luat-o tu. Suntem prea încordați, asta-i tot. < – Insist să fiu percheziționat.

— Percheziționează-te singur!

— Ce-i spun eu lui Iko? Îl întrebă îngrijorat Kelp pe Dortmunder.

— Că n-avem piatra.

— N-o să mă creadă.

— Vai, vai, vai, spuse Dortmunder. Povesteşte-i ce crezi tu. (îşi goli paharul şi se ridică.) Eu mă duc acasă.. – Hai cu mine la Iko, zise Kelp.

— Fugi, că vin şi eu.

Dortmunder se îndreptă spre casă, purtând în coş două chifle şi o jumătate de litru de lapte. Casiera puse laptele într-o pungă de plastic, pe care el o luă şi ieşi din magazin. Ținea brațele lipite de corp, ceea ar fi putut părea ciudat — dar nu din cale afară.

Era vineri, 5 iulie – nouă zile după eşecul de la Coliseum, la New York, iar Dortmunder se găsea în Trenton, New Jersey. Se îndepărtă de supermagazin cu sacoşa în mină, cu coatele lipite în continuare de corp, apoi, la câteva blocuri mai încolo, se opri şi aşează sacoşa pe capota unei maşini parcate la marginea trotuarului. Strecurându-şi mina în buzunarul drept al hainei, scoase o cutie de conserve pe care o aruncă în sacoşă. Scotoci apoi în buzunarul stâng, de unde scoase două cuburi de supă pe care le azvârli tot în sacoşă. Din buzunarul stâng al pantalonilor scoase un tub de pastă de dinți, care luă acelaşi drum. Apoi deschise fermoarul bluzonului şi scoase de la subsuoara stânga un pachet de brânză topită căruia îi dădu drumul tot în sacoşă. În sfârşit, de la subsuoara dreaptă pescui un pachet de cârnăciori, care ajunse în acelaşi loc cu restul. Sacoşa era acum mult mai plină decât cu câteva clipe înainte.

Luând-o sub braț, porni spre casă.

Acasă însemna un hotel amărât din centru. Plătea doi dolari în plus pe săptămână pentru a avea în cameră un lavoar şi un reşou, dar îi recupera din plin datorită economiilor pe care le făcea mâncând acasă.

Acasă... Dortmunder intră în cameră, o studie cu o privire morocănoasă şi îşi despacheta proviziile.

Puse nişte apă la încălzit, pentru a-şi face o ceaşcă de ness, apoi se apucă să citească ziarul pe care îl şterpelise dimineață. Nu găsi nimic interesant. Nu se mai vorbea despre Greenwood în ziare de o săptămână şi nimic altceva din ce se întâmpla în lume nu reținu atenția lui Dortmunder.

Tocmai îşi sorbea cafeaua, răsfoind benzile desenate când cineva bătu la uşă. Tresări şi, instinctiv, îşi îndreptă privirea spre fereastră, încercând repede să îşi amintească dacă există o scară de incendiu sau nu. Apoi îşi dădu seama că nu era urmărit de poliție şi, furios pe el însuşi, se ridică şi deschise. Era Kelp.

— Eşti greu de găsit, spuse acesta.

— Nu cine ştie ce, replică Dortmunder, făcându-i semn să intre. (Kelp intră în cameră şi Dortmunder închise uşa după el.) Care-i treaba? Încă o idee trăsnet?

— Nu tocmai, răspunse Kelp, aruncând o privire circulară prin cameră. S-ar zice că stai în lux, comentă el.

— Întotdeauna am aruncat banii pe fereastră, spuse Dortmunder. Nimic nu-i destul de bun pentru mine. Cum adică, nu tocmai o idee trăsnet?

— E aceeaşi, răspunse Kelp.

Dortmunder îl privi cu atenție.

— Tot smaraldul?

— Greenwood l-a ascuns. Şi-a anunțat avocatul că a ascuns pietricica şi l-a trimis să-l prevină pe Iko.

Iko mi-a spus mie şi acum îți spun eu ție.

— De ce?

— Pentru că înseamnă o şansă să ne luăm cei 30. 000 de parai. Plus cei 150 pe săptămână, cât ne organizăm.

— Să ne organizăm?! Întrebă Dortmunder.

— Să-l eliberăm pe Greenwood!

— E cineva pe-aici, care mai crede încă în Moş Crăciun, comentă Dortmunder dezgustat, plecând să îşi termine ceaşca de cafea.

— Greenwood e bun de pârnaie şi o ştie şi el. Iar avocatul lui e de aceeaşi părere. N-are nici cea mai mică şansă să scape. Şi-I vor înfunda cu siguranță, pentru că Sunt furioşi c-a dispărut pietricică. Aşa că nu prea are de ales: ori le-o dă lor, ca să obțină o condamnare uşoară, ori ne-o dă nouă ca să-l facem scăpat. Aşa că am putea să-l ajutăm pe Greenwood să evadeze şi pietricica e a noastră.

Treizeci de mii, ca nimica!

— Unde e? Întrebă Dortmunder, încruntându-se.

— La puşcărie, răspunse Kelp.

— Asta ştiu. Vreau să spun, care puşcărie? La Morminte?

— Nu. A fost ceva scandal şi au trebuit să-l scoată din Manhattan.

— Scandal?! Ce fel de scandal?

— Cum să-ți spun... Suntem nişte albi care au furat smaraldul unor negri, aşa că dilimanii din Harlem au început să se agite. Vor să-l linşeze pe Greenwood.

— Să-l linşeze?!

Kelp ridică din umeri.

— Mă întreb de unde au învățat asemenea lucruri, spuse el.

— La urma urmei, furam piatra pentru Iko, remarcă Dortmunder. Care-i tot negru.

— Da, da' ei nu ştiu asta.

— Păi, e destul să-l priveşti, spuse Dortmunder.

Kelp scutură din cap.

— Vreau să spun că nu ştie nimeni că e în spatele loviturii.

— Aha! (Dortmunder începu să se învârtă prin cameră, muşcându-şi încheietura degetului mare —semn că era cufundat în meditație.) – Şi atunci, unde-i? În ce închisoare?

— Te referi la Greenwood?

Dortmunder se opri în loc şi-l scrută.

— Nu, spuse el apăsat, mă refer la regele Faruk.

Kelp păru încurcat.

— Regele Faruk?! N-am mai auzit de ani de zile vorbindu-se de el. L-au băgat şi pe ăsta la mititica?

Dortmunder oftă.

— Mă refeream la Greenwood.

— Păi, atunci, ce-i cu...

— Era o glumă, i-o tăie Dortmunder. N-am să mai fac. În ce închisoare se află Greenwood?

— Ah, da, undeva prin Long Island. Îl țin acolo până la proces.

— Păcat că n-a putut fi eliberat pe cauțiune, spuse Dortmunder.

— Poate că judecătorul i-a citit gândurile...

— Sau cazierul, adăugă Dortmunder, care reîncepuse să se agite prin cameră şi să-şi roadă degetul reflectând.

— Mai facem o tentativă, asta-i tot, spuse Kelp.

La urma urmei, ce riscăm?

— Nu prea ştiu, răspunse Dortmunder. De obicei, când o afacere nu merge, prefer s-o las baltă. De ce să-ți ispiteşti soarta?

— Ai altceva în vedere?

— Nu.

Cu un gest, Kelp cuprinse întreaga cameră:

— Din câte văd, nu te dau banii afară din casă. În cel mai rău caz o mai ducem un timp pe banii lui Iko.

— Da, sigur, zise Dortmunder. (Continua să fie cuprins de îndoieli, dar sfârşi prin a ridica resemnat din umeri.) Ce-aş avea de pierdut? Ai o maşină?

— Evident..

— Şi pe asta ştii s-o conduci?

— Ştiam s-o conduc şi pe cealaltă. Problema e că voia să se conducă singură.

— Desigur, spuse Dortmunder. Ajută-mă să-mi fac bagajele...

Comandantul Iko, aşezat la biroul lui, tocmai studia un dosar care purta numele lui Eugene Andrew Prosker, de meserie avocat.

Avocatul lui Greenwood, de fapt. Dosarul vorbea despre un bărbat de cinzeci şi trei de ani, care-şi conducea singur cabinetul situat într-un imobil răpciugos din centrul cartierului şi care locuia într-un conac construit în mijlocul câtorva hectare de pădure, într-o zonă foarte şic din Conneticut. E. Andrew Prosker – cum îşi spunea – avea tot ce-şi poate dori un om bogat, inclusiv, într-o herghelie din Long Island, doi căi de curse cărora le era proprietar, iar – într-un apartament de pe strada 63 Est – o amantă blondă căreia îşi închipuia că îi este singurul proprietar. Se bucura de o reputație destul de proastă la Palatul de Justiție şi avea tendința de a-şi recruta clienții dintre cei mai suspecți anticorpi secretați de societate, dar niciodată nu fusese depusă vreo plângere oficială împotriva lui şi, în anumite limite, părea relativ demn de încredere. Cum spunea odată un client de-al lui: «Mi-aş lăsa soră o noapte întreagă pe mâinile lui Andy, doar dacă n-ar avea asupra ei mai mult de douăzeci de cenți.» Secretarul, ai cărui ochelari reflectau lumina, deschise uşa şi anunță:

— Vă caută domnul Dortmunder şi domnul Kelp.

Comandantul strecură dosarul într-un sertar.

— Să intre.

Kelp îşi făcu apariția, urmat de Dortmunder.

— Ei bine, vi l-am adus, spuse Kelp.

— Văd, răspunse comandantul, ridicându-se. Încântat să vă revăd, domnule Dortmunder.

— Să sperăm că veți fi şi în continuare la fel de încântat, replică

Dortmunder, dându-şi drumul într-un fotoliu şi aşezându-şi mâinile pe genunchi. Kelp mi-a spus că vom beneficia de o a doua şansă.

— Aşa se pare. (Kelp se aşezase şi el. Comandantul reveni în spatele biroului său şi se aşeză cu coatele pe tăblia lustruită.) Drept să vă spun, vă suspectam că aţi luat voi smaraldul.

— N-am nevoie de smarald, zise Dortmunder. Dar mi-ar prii un whisky.

— Dar... sigur că da, spuse comandantul, surprins. Kelp?

— Solidar cu prietenul meu, răspunse acesta. Şi gheaţă pentru amândoi.

Comandantul întinse mâna pentru a-şi suna secretarul, dar, în aceeaşi clipă, uşa se deschise şi el intră, spunând:

— Vă caută un domn Prosker.

— Întreabă-l ce vrea să bea, spuse comandantul.

— Pardon? Făcu secretarul nedumerit.

— Whisky cu gheaţă pentru domni, reluă Iko, şi unul cu sifon pentru mine.

— Am înţeles, domnule.

— Şi trimite-l pe Prosker.

— Da, domnule.

Secretarul se retrase, iar comandantul auzi o voce trâmbiţând:

— Jack Dan/e/s! Se pregătea să-şi consulte dosarele, când îşi aminti că Jack Daniels era o marcă de whisky american.

O clipă mai târziu, Prosker intră, cu paşi mari, cu zâmbetul pe buze. În mână ţinea o mapă neagră.

— Domnilor, Sunt grăbit, făcu el. Sper că nu va dura mult. Sunteţi comandantul Iko, presupun.

— Domnule Prosker...

Comandantul se ridică şi apucă mâna pe care i-o întindea avocatul. Apoi făcu prezentările. Prosker le oferi câte o carte de vizită lui Dortmunder şi Kelp, precizând:

— Dacă veţi avea vreodată nevoie... Dar să sperăm că nu va fi cazul.

Cuvintele erau însoţite de un chicotit şi de o clipire complice. Toţi se aşezaseră şi se pregăteau să abordeze problema care îi adunase la un loc, când reveni secretarul cu paharele aşezate pe un platou, O dată rezolvată şi această problemă, secretarul se retrase, uşa se închise în urma lui, iar Prosker luă cuvântul.

— Domnilor, arareori mi se întâmpla să ofer clienţilor mei sfaturi care să nu fie ieşite direct din cărţile de drept, dar, cu prietenul vostru Greenwood, am făcut o excepţie. «Alan, i-am spus, sfatul meu e să-ţi faci o funie din cearşafuri şi s-o ştergi de aici.» Domnilor, Alan Greenwood a fost prins cu mâţa în sac, cum se

spune. N-au găsit smaraldul vostru asupra lui, dar nici nu era nevoie. Făcea jogging prin Coliseum în uniformă de paznic şi a fost identificat de şase gardieni ca fiind unul dintre indivizii văzuți lângă smarald în momentul furtului. Greenwood e la cheremul lor şi eu nu pot face nimic să-l ajut.

— Şi smaraldul? Întrebă Dortmunder.

Prosker desfăcu larg brațele:

— El spune că a reuşit lovitura. Chefwick i-a dat smaraldul lui, el l-a ascuns înainte de a fi capturat, iar acum smaraldul este pitit într-un loc pe care numai el îl ştie.

— Iar târgul, spuse Dortmunder, e să-l ajutăm să evadeze, el ne dă smaraldul şi noi împărțim banii, aşa cum ne înțeleseserăm.

— Absolut.

Dortmunder se întoarse spre comandant:

— Şi Suntem plătiți cu săptămâna, ca înainte?

Comandantul încuviință, cu inima îndoită:

— Această operațiune devine mai scumpă decât prevăzusem, dar bănuiesc că n-am de ales.

— Mai ales, nu vă forțați, domnule comandant, zise Dortmunder.

— Hai, hai, interveni jovial Prosker, să nu ne ciorovăim. Ce contează, deocamdată, e că Greenwood ştie unde e smaraldul Balabomo. Uitați, am aici... (îşi luă mapa, o puse pe genunchi, trase fermoarul şi o deschise.) Ție îți dau chestiile astea, Dortmunder?

— Ce-s astea?

— Planuri ale interiorului închisorii, desenate de Greenwood. Câteva fotografii din exterior, pe care eu însumi le-am făcut Aici e o listă cu sugestii de-ale lui Greenwood, orele de schimbare a gărzilor şi aşa mai departe.

Prosker scoase din geantă trei plicuri mari, pe care i le întinse lui Dortmunder.

Nu mai era cine ştie ce de spus după asta, aşa că se mulțumiră să mai trăncănească verzi şi uscate până îşi suflecară paharele, apoi toată lumea se ridică şi schimbă strângeri de mână, înainte de a pleca.

Comandantul rămase în birou, sugându-şi măselele, ceea ce făcea frecvent când era supărat pe el însuşi sau neliniştit.

— E mişto aici, spuse Kelp.

— Nu-i rău, recunoscu Dortmunder, care încuie uşa şi bagă cheia în buzunar.

Nu era rău, într-adevăr. Nici nu se compara cu fosta locuință din Trenton. În afară de o bucătărie adevărată şi de două ferestre imense, marele avantaj pe

care-l avea acest apartament față de cameră din Trenton era aerul condiționat. Afară, New York fierbea în canicula lui iulie, dar, în apartament, era o veşnică lună mai. Şi încă un mai delicios, pe deasupra.

Kelp observă imediat.

— Foarte plăcută răcoarea asta! Spuse el, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei.

— Asta-mi place şi mie aici, zise Dortmunder. Vrei să bei ceva?

— Dacă este, da!

Kelp îl urmă pe Dortmunder în bucătărie şi îl privi scoțând cuburi de gheață, pahare şi whisky.

— Ce spui de Prosker?

Dortmunder deschise un sertar, luă din el un tirbuşon şi-l ținu ridicat o clipă, înainte de a-l pune la loc.

Kelp încuviință din cap.

— Şi eu, spuse el. Tipu' ăsta e o figură geometrică. La fel de drept ca un tirbuşon.

— Mă întreb dacă pe Greenwood vrea să-l panghească el, spuse Dortmunder.

— Crezi că asta-i în capul lui? Noi recuperăm piatra, luăm banii, apoi el îl bagă pe Greenwood la loc în pârnaie şi umflă cei treizeci de mii în locul lui?

— Nu ştiu ce are în cap. Tot ce vreau, e să nu-mi tragă mie o tapa.

Îi întinse un pahar lui Kelp, reveniră amândoi în living şi se aşezară pe canapea.

— Avem nevoie de amândoi, cred, spuse Kelp.

Dortmunder încuviință:

— Unul să conducă, altul să forțeze broaştele.

— Îi chemi tu sau îi chem eu?

— De data asta, îl anunț eu pe Chefwick şi tu pe Murch.

— De acord. Acum?

— Dă-i drumul!

Telefonul era pe o consolă, lingă Kelp. Căută numărul lui Murch şi îl formă.

Dortmunder auzi vag sunând de două ori, apoi un zgomot care s-ar fi putut auzi chiar şi pe autostrada către Long Island la orele de vârf.

— Murch? Întrebă Kelp. (încurcat, întoarse capul spre Dortmunder.) Murch? Repetă el, cu o voce mai puternică. (Apoi dădu din cap şi urlă în aparat:) Sunt eu, Kelp! Kelp! (Continua să dea din cap.) Da! Da, am zis! Du-te! (Acoperi receptorul cu palma şi se întoarse spre Dortmunder.) Are telefonul în maşină?

— E un disc, spuse Dortmunder.

— Un ce?!

Dortmunder auzi brusc cum se lasă liniştea în receptor.

— Acum l-a oprit, spuse.

Kelp îndepărtă receptorul şi-l examină atent, ca şi cum l-ar fi muşcat de ureche. O voce puternică ieşi din el:

— Kelp? Alo!

Kelp, parcă sleit, apropie receptorul de ureche.

— Da, făcu el, pe un ton bănuitor. Tu eşti, Stan?

Dortmunder se ridică şi se întoarse spre bucătărie, să ungă nişte biscuiți sărați cu brânză. Când reveni în living cu farfuria plină, Kelp tocmai închidea:

— Ne întâlnim la O. J., la zece, spuse el.

— Bine.

— Ce fel de disc?

— Zgomote de maşini. Dă-mi telefonul, să-l sun pe Chefwick.

Kelp îi întinse aparatul.

— Măcar Chefwick nu face zgomot de maşină, spuse el.

Dortmunder formă numărul lui Chefwick îi răspunse soția acestuia.

— Roger este acasă? Întrebă el. Dortmunder la telefon.

— O clipă, vă rog.

Dortmunder aşteptă, ronțăind câțiva biscuiți cu brânză, pe care-i împingea la vale cu înghițituri zdravene de whisky cu gheață. După un timp, auzi vag o voce făcând «Tuu-tuu!». Privi spre Kelp, dar nu spuse nimic.

«Tuu-tuu-u!» se apropie şi apoi se opri. Se auzi zgomotul unui receptor ridicat de pe masă, apoi vocea lui Chefwick întrebă:

— Alo?

— Ți mai aminteşti de ideea aia care n-a dat rezultate strălucite? Îl întrebă Dortmunder.

— Sigur. Îmi amintesc foarte bine.

— Ei, s-ar putea ca, până la urmă, să rezolvăm treaba. Te mai interesează?

— M-ai făcut curios. Presupun că e prea complicat să-mi explici la telefon, nu?

— Cam aşa ceva. Ora zece la O. J.!

— Perfect.

— Pe deseară!

Dortmunder închise şi-i întinse telefonul lui Kelp, care îl aşează înapoi pe consolă.

— Vezi? N-ai dat peste zgomote de maşini.

— Ia mai bine nişte biscuiți cu brânză, spuse Dortmunder.

La zece şi un minut, Dortmunder şi Kelp intrau în O. J. Bar and Grill. Rollo ştergea paharele cu o cârpă ce fusese cândva albă.

— Salut! Spuse Dortmunder, iar Rollo răspunse cu un semn din cap. A ajuns careva?

— Berea cu sare e aici, răspunse Rollo. Aştepți lichiorul?

— Da.

— Ți-l trimit cum apare. Iar voi doi, vreți o sticlă, pahare şi gheață, nu?

— Aşa e.

Intrară în camera din fund şi-l găsiră pe Murch citind cartea tehnică de la Mustang-ul său.

— Iar ai ajuns înainte, remarcă Dortmunder.

— Iar am încercat un itinerariu rjou, îi răspunse Murch, apoi luă halba şi trase un gât firav.

Intră Rollo. Aducea o sticlă de whisky şi pahare. În timp ce le aşeza pe masă, apăru Chefwick.

— Un lichior, nu-i aşa?

— Da, mulțumesc.

— Poftim.

Rollo ieşi, iar Chefwick se aşează, spunând:

— Nu văd cum am putea rezolva lovitura cu smaraldul. S-a pierdut, nu?

— Nu, răspunse Dortmunder. L-a ascuns Alan.

— În Coliseum?

— Nu ştiu unde. Dar l-a pitit undeva, deci înseamnă că mai putem încerca o dată.

— Există un ciolan pe undeva, vă spun eu, interveni Murch.

— Nu chiar un ciolan, zise Dortmunder. Doar o altă lovitură. Două, în prețul uneia singure.

— Şi ce-ar trebui să umflăm, de data asta?

— Pe Greenwood. Avocatul lui spune că n-are nici o şansă să scape, aşa c-o să-l facem scăpat, pur şi simplu.

— Asta înseamnă că va trebui să pătrundem în închisoare?

— Şi să ieşim din ea, preciza Kelp.

— Sperăm, adăugă Dortmunder.

Chefwick surise cam stânjenit şi trase o gură de lichior.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată că voi pătrunde pe şest într-o închisoare, zise el. Asta ridică nişte probleme interesante.

— Şi vreți să conduc eu, aşa-i? Întrebă Murch.

— Aşa-i, răspunse Dortmunder.

Murch se încruntă şi trase un gât mai consistent de bere.

— Ce nu-ți convine? Întrebă Dortmunder.

— Mă şi văd stând în maşină, noaptea târziu, în fața unei puşcării, încălzind motorul. Drept să spun, pentru mine nu-i nici o problemă interesantă, aici.

— Dacă nu găsim o soluție valabilă, n-o facem, asta-i tot, declară Dortmunder.

— Nici unul dintre noi nu ține să intre în puşcăria cu pricina şi să stea mai mult de un minut sau două, i se adresă Kelp lui Murch. Dacă vedem că-i vorba de ani de zile, nu-ți fă probleme, o lăsăm baltă.

— Va trebui să fiu atent, asta-i tot. Eu Sunt singurul sprijin al mamei mele.

— Nu mai are taxiul? Întrebă Dortmunder.

— Nu din asta trăieşte. Face taxi mai mult ca să iasă din casă, să vadă lume.

— Cum arată puşcăria asta? Întrebă Chefwick.

— Vom merge cu toții să aruncăm o privire, la un moment dat, răspunse Dortmunder. Între timp, iată ce am.

Şi începu să întindă pe masă conținutul celor trei plicuri mari.

De astă dată, Kelp fu introdus într-un alt birou, unde aşteptă câteva minute sosirea comandantului.

— Vă salut, domnule comandant! Iată lista!

— Era şi timpul, răspunse acesta, iritat nu se ştie de ce. – Cum adică, era şi timpul? Protestă Kelp. Mai puțin de trei săptămâni.

— Data trecută a durat mai puțin de trei săptămâni.

— Domnule comandant, Coliseumul nu era păzit ca o puşcărie.

— Tot ce ştiu e că am cheltuit deja trei mii trei sute de dolari. Şi asta numai pe salarii, fără a mai socoti costul materialelor, şi n-am primit nimic în schimb.

— Asta-i tot? (Kelp clătină din cap.) Sunteți bun la socoteli. Poftim lista.

— Mulțumesc.

Cu un aer ursuz, comandantul studie lista preț de câteva clipe, apoi întrebă:

— Un camion?

— Ne trebuie neapărat. Şi nu unul furat, că aşa făceam eu rost de unul.

— Dar un camion... costă scump.

— Da, domnule. Dar, dacă totul merge bine, vi-l luați înapoi când terminăm.

— Va dura ceva timp, spuse comandantul, parcurgând încă o dată lista. În

rest, nici o problemă.

Vreți să escaladați un zid?

— Prin locuri din astea, te cam loveşti de ziduri.

Încruntat, comandantul continua să studieze lista.

— Camionul ăsta nu trebuie să fie prea rapid, nu?

— Nu vrem să mergem cu el la raliu.

— Deci nu trebuie să fie nou. Unul de ocazie...

— Dar cu documente în regulă, ca să poată fi arătate, la nevoie.

— Şi dacă aş închiria unul?

— Dacă puteți închiria un camion de ocazie fără să se ajungă la dumneavoastră în caz de eşec, nu aveți decât – închiriați unul! Dar nu uitați pentru ce ne trebuie.

— Nu voi uita, zise comandantul.

De la fereastra celulei sale, Alan Greenwood putea zări curtea de exerciții asfaltată şi peretele exterior, dat cu var alb, al închisorii din Utopia Park.

Îşi petrecea majoritatea timpului la fereastră, pentru că nu-i plăceau nici celulă, nici tovarăşul de celulă.

Amândoi erau cenuşii, grosolani, bătrâni şi murdari.

Celula se mulțumea să existe, dar tovarăşul de celulă petrecea ceasuri întregi scobindu-se între degetele de la picioare, apoi mirosindu-şi vârfurile degetelor. Greenwood prefera să privească curtea de exerciții, zidul şi cerul. Se afla acolo de mai bine de o lună şi începea să-şi piardă răbdarea.

Uşa scârțâi. Greenwood se întoarse şi văzu un gardian stând în pragul celulei sale. Gardianul părea fratele mai mare al tovarăşului de celulă, dar măcar avea pantofi în picioare.

— Greenwood, spuse acesta, ai o vizită.

— Mişto!

Greenwood ieşi, iar uşa mai scârții o dată. Condus de gardian, străbătu un culoar metalic, coborî o scară în spirală, mai străbătu un alt culoar metalic şi trecu prin două uşi, care fură deszăvorâte pe rând de gardieni ce stăteau de partea cealaltă şi fură zăvorâte la loc după trecerea lor. Se pomeni atunci pe un culoar din plastic, vopsit în verde pal, care ducea într-o cameră vopsită maro. Andrew Prosker, aşezat de partea cealaltă a rețelei de plasă ce împărțea camera în două, zâmbea. Greenwood se aşează în fața lui.

— Cum mai merge lumea?

— Se învârte, îl asigură Prosker.

— Şi cum se prezintă apelul meu?

Nu vorbea despre un apel în justiție, ci despre apelul la eliberare pe care-l

lansase camarazilor săi.

— Destul de bine, răspunse Prosker. Nu m-aş mira defel să primeşti veşti până mâine dimineață.

— Iată o veste bună şi zău că aveam nevoie de nişte veşti bune! Spuse el surâzând. Bănuiesc că nu le-ai dat şi alte amănunte prietenilor mei, nu?

— Nu, aşa cum am stabilit, e mai bine să aşteptăm să fii liber înainte de a aborda problema. Sper să te scoatem cât mai repede de aici.

— Sper şi eu.

La două şi douăzeci şi cinci de minute dimineața, a doua zi după vizita pe care Prosker i-o făcuse lui Greenwood, autostrada Northen State, în zona ieşirii din Utopia Park, era aproape goală. Nu se vedea decât un singur vehicul, un camion mare şi prăfuit, cu o cabină albastră şi o ladă cenuşie, plus inscripția ovală «Camioane de locație Parker» vopsită cu litere albe pe portiere.

Comandantul Iko fusese cel care se ocupase de închirierea camionului, prin nişte intermediari discreți, în după-amiaza precedentă, iar Kelp era cel care-l conducea. Maşina se îndepărta de New York, mergând spre est. Când încetini pentru a intra în oraş, Dortmunder, aşezat alături, se aplecă în față pentru a-şi privi ceasul la lumina hubloului de bord şi spuse:

— Suntem cu cinci minute în avans.

— Voi merge mai încet pe străzile desfundate, din cauza încărcăturii din spate.

— Nu trebuie să ajungem nici un minut mai devreme, insistă Dortmunder.

Kelp manevră greoiul vehicul pentru a-l încadra pe rampa de ieşire.

— Ştiu, spuse el, ştiu.

În aceeaşi clipă, la închisoare, Greenwood îşi privi şi el ceasul, ale cărui ace fosforescente îi arătară că mai avea de aşteptat o jumătate de oră.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, camionul închiriat, cu toate farurile stinse, se opri în parcarea unui supermagazin, la o depărtare de trei blocuri de închisoare. Neoanele de pe stâlpii de la colțul străzii erau singura sursă de lumină în acest sector al oraşului, iar cerul înnourat făcea ca noaptea să fie încă şi mai întunecată.

Kelp şi Dortmunder coborâră din maşină şi, precauți, dădură ocol camionului pentru a deschide uşile din spate. În interior, domnea întunericul desăvârşit.

În vreme ce Dortmunder îl ajuta pe Chefwick să sară pe asfalt, Murch îi dădu lui Kelp o scară de trei metri. Kelp şi Dortmunder sprijiniră scara de camion, în timp ce Murch îi întindea lui Chefwick un colac de frânghie şi geanta lui neagră. Cu toții erau îmbrăcați în culori închise şi vorbeau în şoaptă.

Dortmunder luă colacul de frânghie şi urcă primul pe scară, urmat de Chefwick. Kelp, jos, ținea scara.

Când ajunseră amândoi pe camion, Kelp ridică scara.

Dortmunder o aşeză pe camion, în lungime, apoi el şi Chefwick se întinseră de o parte şi alta a scării, precum cele două personaje ale lui Boccacio, despărțite de o sabie. Kelp, o dată instalată scara, reveni în spatele camionului, închise uşile, apoi urcă în cabină şi porni motorul. Cu viteză mică, făcu apoi înconjurul supermagazinului pentru a ieşi în stradă, fără a aprinde farurile.

Înăuntru, Greenwood îşi privi ceasul, văzu că arată trei fără cinci şi socoti că venise clipa. Dădu pătura deoparte şi se ridică pe marginea patului. Era complet îmbrăcat, cu excepția pantofilor. Şi-i puse, se ridică şi-l privi câteva clipe pe cel care dormea în patul de sus şi sforăia cu gura deschisă. Îi trânti brusc un pumn zdravăn în nas.

Ochii bătrânului se deschiseră, albi şi rotunzi în întuneric, şi timp de o clipă se priviră unul pe celălalt, drept în ochi, iar ochii lor erau la mai puțin de treizeci de centimetri depărtare. Apoi bătrânul clipi des, scoase o mina de sub pătură, pentru a o duce la nas şi, sub efectul surprizei şi al durerii, făcu:

— Aleiiii…

Greenwood, din străfundul rărunchilor, începu să răcnească:

— Termină cu mirositul picioarelor!

Bătrânul se ridică, cu ochii din ce în ce mai rotunzi.

Începuse să-i curgă sânge din nas.

— Ce? Cum? Făcu el.

Tot din rărunchi, Greenwood mai urlă o dată:

— Şi nu-ți mai mirosi atâta degetele!

Bătrânul continua să se țină cu degetele de nas. Le depărta pentru a se uita la ele şi observă că erau pline de sânge.

— Ajutor! Spuse el cu voce joasă, doar din reflex, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că acesta era cuvântul căutat.

Apoi, asigurat, dădu drumul unei serii de chemări răguşite, cu capul lăsat pe spate, cu ochii închişi, lătrând ca un fox-terrier:

— Ajutor-ajutor-ajutor-ajutor…

— Nu mai suport! Strigă Greenwood, cu voce de bariton. Am să-ți rup gâtul…

— Ajutor-ajutor-ajutor-ajutor…

Începură să se. Aprindă luminile. Gardienii vociferau. Greenwood începu să înjure, să bată din picior, să-şi ridice pumnii deasupra capului. Smulse pătura bătrânului, o făcu ghemotoc şi i-o trânti în cap. Apoi îl apucă pe bătrân de gleznă

şi începu s-o strînga din răsputeri, ca şi cum ar fi crezut că-i gâtul amărâtului.

Se auzi un zăngănit metalic, care anunța că bara lungă de oțel care închidea uşile întregului şir de celule fusese scoasă. Greenwood. Îl smulse pe bătrân din pat, tot trăgându-l de gleznă, dar având grijă să nu-l lovească, îl apucă de gât cu o mână, pe cealaltă o ridică deasupra capului şi păstră această poză, fără a înceta să înjure. În sfârşit, uşa se deschise, lăsând să intre trei gardieni.

Greenwood nu le uşura defel munca. Nu lovi pe nici unul dintre ei, căci nu voia să fie amețit cu lovituri de baston, dar îl împingea mereu pe bătrân spre ei, împiedicându-i astfel să înainteze prin celula îngustă şi să pună mâna pe el.

Apoi, brusc, se linişti. Îi dădu drumul bătrânului, care se aşeză imediat pe jos şi se apucă de gât cu amândouă mâinile, rămânând țintuit locului, cu umerii căzuți, cu privirea tâmpă.

— Nu ştiu, spuse Greenwood cu un aer năuc şi dând din cap. Nu ştiu...

Gardienii îl apucară de brațe.

— Las' că ştim noi, spuse unul dintre ei.

Iar al doilea adăugă în şoaptă către al treilea:

— S-a țicnit. N-aş fi crezut aşa ceva despre el.

Câțiva pereți mai încolo, camionul de locație se oprise fără zgomot, în întuneric, lângă zidul exterior al închisorii. Noaptea era străpunsă, cu intermitențe, de fasciculul luminos al unui proiector care mătura zidul pe toată lungimea, dinspre interior. Zona unde se opriseră era prea puțin luminată pentru că nu existau nici celule, nici intrări în apropierea acelei părți a zidului. De partea cealaltă, conform planului desenat de Greenwood, se găseau clădirile ce adăposteau centrala termică a închisorii, bucătăria şi sălile de masă, capela, o serie de hangare şi magazii. Nici o parte a zidului nu era complet nesupravegheată, dar supravegherea era destul de redusă în acest sector.

De îndată ce camionul se opri, Dortmunder se ridică în picioare şi sprijini scara de zid. Ajungea până aproape de vârf. O escaladă repede, în timp ce Chefwick o ținea şi, o dată ajuns în vârf, aruncă o privire peste zid, pândind lumina proiectorului. Fasciculul pivota spre el, ceea ce îi oferi posibilitatea să vadă nişte acoperişuri de clădiri care corespundeau cu planurile desenate de Greenwood şi se aplecă exact la timp, înainte ca locul unde se afla să fie luminat. Coborî înapoi pe scară şi murmură:

— Totul merge bine.

— Perfect, murmură la rându-i Chefwick.

Dortmunder aşeză cu grijă scara, pentru a fi sigur că va sta în echilibru fără s-o țină nimeni de bază, apoi urcă din nou, urmat îndeaproape de Chefwick.

Dortmunder ducea colacul de frânghie. Geanta neagră era la Chefwick,

care se dovedi de o agilitate surprinzătoare pentru un om cu aspectul său.

O dată ajunşi la vârf, Dortmunder desfăşură frânghia, ținând-o de capătul unde era fixată o ancoră metalică.

Frânghia avea noduri din treizeci în treizeci de centimetri şi spânzura la circa doi metri de sol. Dortmunder o fixă de vârful zidului cu ajutorul ancorei şi trase de ea, pentru a se asigura că ține bine. Ținea.

De îndată ce trecu fasciculul luminos, Dortmunder escaladă repede şi restul scării şi se aşeză călare pe zid, în dreapta. Chefwick urcă şi el repede, puțin încurcat de geantă şi se aşeză călare pe zid în stânga, în fața lui Dortmunder. Apucară amândoi scara de ultimul fustei, o traseră în sus, o aduseră în echilibru pe muchia zidului, apoi o lăsară să alunece pe partea cealaltă. Cu circa doi metri şi jumătate mai jos se afla acoperişul brumat al spălătoriei închisorii. Scara atinse acoperişul şi Dortmunder începu imediat să urce. Luă geanta neagră din mâinile lui Chefwick şi o porni repede în jos. Chefwick îl urmă. Lăsară scara lipită de marginea acoperişului, apoi se culcară pe ea. Astfel, aveau să se afle la adăpost în timpul următorului tur al proiectorului.

Afară, Kelp rămăsese lângă camion. Mijea ochii în întuneric, chinuindu-se să vadă ce fac Dortmunder, Chefwick şi scara. Îi zări vag pe amândoi, ghemuiți pe scară, într-un moment când proiectorul mătura partea interioară a zidului, dar, la următoarea trecere a fasciculului, dispăruseră. Mulțumit, dădu din cap şi demară, tot cu farurile stinse.

Între timp, Dortmunder şi Chefwick se folosiseră de scară pentru a coborî de pe acoperişul spălătoriei. Aşezară scară pe pământ, în lungul zidului şi porniră repede în direcția clădirii principale a închisorii a cărei siluetă se zărea prin întuneric, în fața lor.

Trebuiră să se ascundă o clipă după un contra-fort, pentru a lăsa să treacă fasciculul luminos, apoi o luară din nou la fugă, ajunseră la clădire, găsiră uşa acolo unde trebuia să fie şi Chefwick scoase din buzunar cele două instrumente de care ştia că are nevoie pentru a o forța. Se apucă de treabă, în timp ce Dortmunder stătea de şase.

Dortmunder zări fasciculul luminos înaintând din nou pe fațada clădirii.

— Grăbeşte-te, şopti el.

Auzi un declic şi se întoarse exact la timp pentru a vedea uşa deschizându-se.

Se strecurară înăuntru, închiseră uşa, iar fasciculul luminos trecu.

— Am scăpat la mustață, şopti Dortmunder.

Camera în care se găseau era cufundată într-un întuneric total, dar

Chefwick îşi cunoştea atât de bine conținutul genții încât n-avea nevoie de lumină. Se ghemui, deschise geanta, strecură cele două instrumente în lăcaşurile lor, scoase alte două, închise geanta şi se ridică, spunând:

— La treabă!

La câteva uşi (încuiate) mai departe, Greenwood parlamenta:

— Vin fără scandal. Nu vă îngrijorați, nu voi face scandal.

— Nu ne îngrijorăm, spuse unul dintre gardieni.

Le trebuise ceva timp pentru a lămuri situația. După ce Greenwood se calmase, gardienii au încercat să descopere ce se întâmplase şi despre ce era vorba, dar bătrânul nu putea decât să bâiguie arătând cu degetul, iar Greenwood se mulțumea să stea țintuit locului, ca bătut cu leuca, dând din cap şi spunând:

— Nu mai ştiu...

Apoi bătrânul pronunță cuvântul magic: «picioare» şi Greenwood explodă din nou. Se dovedi foarte prudent în felul cum explodă. Nu era violent, urla numai, înjura şi gesticula. Îşi continuă puțin numărul, în timp ce gardienii se agățaseră de brațele lui, dar, când văzu că aveau de gând să-i aplice un tratament anestezic asupra țestei, se linişti şi deveni foarte rezonabil. Le vorbi despre mania bătrânului de a-şi mirosi jegul dintre degetele de la picioare, fiind perfect lucid şi explicându-le situația de parcă ar fi fost convins că, după ce o vor înțelege, vor fi şi ei de acord cu el.

Gardienii hotărâră să nu-l contrazică. Asta spera şi Greenwood. Apoi unul dintre ei sugeră:

— Ascultă, bătrâne, ce-ai spune să-ți găsim un alt loc de dormit?

Şi el zâmbi sincer încântat.

Ştia unde-l vor duce: într-o celulă de la Infirmerie.

Acolo se va putea linişti până dimineață, iar dimineață va fi la îndemâna medicului, pentru consult.

Cel puțin, aşa îşi închipuiau ei.

Greenwood, surâzător, îi făcu semne de rămas bun bătrânului, care-şi tampona cu o şosetă sângele ce continua să-i curgă din nas, şi ieşi din celulă încadrat de gardieni. Le spusese că îi va însoți fără scandal şi ei răspunseseră că nu-şi fac griji în privința asta.

La început, traseul fu identic cu cel folosit pentru întâlnirea cu Prosker. Continuă apoi cu un culoar lung, maro, pentru a ajunge, după un cot, într-un loc izolat, unde doi bărbați îmbrăcați în negru, cu cagule negre pe cap şi pistoale în mâini, țâşniră pe o uşă, spunând:

— Nici o mişcare!

Paznicii îi priviră pe Dortmunder şi Chefwick – căci ei erau – clipind

mărunt.

— Sunteți nebuni! Spuse unul dintre ei.

— Nu neapărat, replică Chefwick şi le făcu loc să treacă. Pe aici, domnilor.

— N-aveți curaj să trageți! Declară al doilea gardian. Zgomotul ar atrage atenția.

— Tocmai de asta avem amortizoare de sunet, îi preciza Dortmunder. Chestia asta din vârful țevii, care arată ca o grenadă ofensivă. Vrei să auzi cum sună?

— Nu, mulțumesc.

Toată lumea intră în cameră şi Greenwood închise uşa. Folosiră centurile gardienilor pentru a le lega gleznele, cravatele – pentru mâini şi poalele cămăşilor – pentru căluşuri. Camera în care erau, mică şi pătrată, avea în dotare un birou metalic aşezat drept în mijloc. Pe birou se găsea un telefon, dar Dortmunder îi smulsese firele.

După ce ieşiră, Chefwick încuie cu grijă uşa în urma lor.

— Pe aici, îi spuse Dortmunder lui Greenwood.,

O luară cu toții pe un coridor care se termina cu o uşă metalică, pe care n-o mai descuiase nimeni de ani de zile, cu excepția lui Chefwick. Urmând în sens invers itinerariul pe care-l folosiseră Dortmunder şi Chefwick la venire, toți trei ajunseră în cele din urmă la ieşirea din clădire şi aşteptară acolo, cu ochii ațintiți asupra spălătoriei, care forma un cub întunecat de partea cealaltă a curții. Dortmunder îşi privi ceasul. Era trei şi douăzeci.

— Cinci minute, şopti el.

Patru blocuri mai departe, Kelp îşi privi şi el ceasul, constată că arată trei şi douăzeci şi coborî din camion. Închise portiera, înconjură vehiculul şi deschise uşile din spate.

— Gata, îi şopti el lui Murch.

— OK! Răspunse acesta şi împinse jos din camion o scândură lungă, lată de 40 de centimetri.

Kelp o prinse de un capăt şi o aşeză pe pământ, astfel încât scândura – al cărei capăt se rezemă de marginea camionului – să formeze un plan înclinat.

Murch îi trecu o a doua scândură pe care Kelp o aşeză la fel ca pe prima, lăsând între ele un spațiu de 60 de centimetri.

Aleseseră zona cea mai industrializată din Utopia Park pentru această fază a planului. Era o zonă fără pic de circulație în timpul nopții, fără pietoni noctambuli, iar maşina de patrulă trecea doar o dată pe oră.

Nu era nimic pe acolo noaptea, decât uzinele şi, parcate în fața lor, sute de camioane. Kelp şi-l parcase pe al său printre acestea, făcându-l astfel invizibil.

După ce aşezară scândurile astfel încât să formeze un plan înclinat între camion şi stradă, Kelp urcă pe trotuar şi aşteptă. Murch dispăruse în întunericul din camion şi, după un minut, dintr-acolo se auzi brusc zgomotul unui motor care porneşte. Hârii o secundă, apoi se linişti într-un duduit silenţios, iar din camion apăru capota verde închis a unui Mercedes-Benz 250 SE decapotabil. Kelp descoperise această maşină la lăsarea serii, în Park Avenue. Cum nu aveau nevoie de ea mult timp, lăsaseră caduceul pictat pe portieră.

Scândurile se îndoiră sub greutatea maşinii. Murch la volanul ei semăna cu Garry Cooper aterizând cu Gruman-ul lui pe puntea unui port-avion. Adresându-i lui Kelp un scurt semn din cap (tot aşa cum Garry Cooper le-ar fi făcut semn asistenților săi), Murch apăsă pe accelerator şi Mercedes-ul se îndepărtă, cu farurile stinse.

În închisoare, Dortmunder îşi consultă din nou ceasul şi constată că trecuseră cinci minute.

— Haidem! Spuse el.

Cei trei alergară spre spălătorie, traversând curtea pe care fasciculul luminos tocmai o măturase de la un capăt la altul. Dortmunder şi Chefwick ridicară scara şi o sprijiniră de zid, iar Greenwood fu primul care urcă pe ea. O dată ajunşi pe acoperiş, traseră scara după ei şi se lungiră la adăpostul acoperişului, ținându-şi răsuflarea, în timp ce fasciculul trecea din nou pe lângă ei, apoi se ridicară şi traseră scară până la zidul exterior. De astă dată, Chefwick urcă primul, purtându-şi geanta neagră pe umăr. Încălecă zidul, apoi coborî pe frânghie, ținând cureaua genții în dinți.

Greenwood îl urmă şi Dortmunder trecu ultimul. După ce încalecă zidul, începu să tragă scara în sus.

Chefwick se lăsă să cadă jos în clipa când sosea Murch cu decapotabilă. Chefwick luă geantă pe care continua s-o țină în dinți (maxilarul îi amorțise deja) şi încalecă portiera pentru a urca în maşină. Luminile interioare ale maşinii nu fuseseră aprinse, aşa că nu îşi putea permite să deschidă portiera.

Greenwood coborî şi el pe frânghie. Dortmunder continua să tragă de scară. Fasciculul proiectorului îl atinse, alunecă peste el, îşi continuă traiectoria, se opri, pâlpâi puțin pe loc şi se întoarse din drum. Dar Dortmunder dispăruse. Scara cădea spre acoperişul spălătoriei. «Bang!» făcu ea aterizând.

Între timp, Greenwood ajunsese jos şi sărise pe bancheta din față a decapotabilei. Chefwick se instalase deja în spate. Dortmunder cobora şi el în viteză de-a lungul frânghiei.

«Rrrr», începu să se audă urletul din ce în ce mai puternic al unei sirene. Încă o săritură şi Dortmunder se îndepărtă de zid, dădu drumul frânghiei, se lăsă

să cadă pe bancheta din spate şi strigă:

— Dă-i drumul!

Murch apăsă pe accelerație.

Urletele de sirenă se declanşară din toate direcțiile. Kelp, care stătea lângă camion, cu o lanternă stinsă în mină, începu să-şi muşte buza inferioară.

Murch aprinse farurile, pentru că mergea prea repede pentru a se ghida doar după rarele lumini de neon. În urma lor, închisoarea părea un vulcan pe cale să se trezească. Dintr-o clipă într-alta aveau să țâşnească din ea valuri de maşini de patrulă.

Murch luă un viraj la stânga pe două roți. Acum aveau în față o şosea în linie dreaptă. Murch apăsă accelerația până la fund.

Mai existau încă lăptari care se scoală dimineața foarte devreme, pentru a-şi livra laptele. Unul dintre aceştia tocmai străbătea o intersecție, la bordul camionetei lui pârâitoare, când, întorcând capul la stânga, zări nişte faruri care veneau spre el mult prea repede ca să mai apuce să facă ceva. Guițând de groază, se aruncă pe spate, printre lăzile cu sticle de lapte, unde provocă pagube serioase.

Murch ocoli camioneta ca un schior la proba de slalom, fără a ridica piciorul de pe accelerație. În curând trebuia să frâneze, iar vitezometrul continua să arate o sută cinzeci.

Imposibil! Trebuia să frâneze acum sau avea să rateze virajul. Ridică piciorul de pe accelerație şi apăsă puternic frâna. Frânele cu discuri care echipau cele patru roți se blocară şi ținură bine.

Kelp nu auzi motorul al cărui zgomot era acoperit de sirenele poliției, dar auzi scrâşnetul pneurilor. Privind într-acolo, zări decapotabila apărând şi luând virajul în derapaj lateral, apoi țâşnind înainte.

Kelp aprinse lanterna şi începu să facă semne disperate. Oare Murch nu-l zărise? Decapotabilă se apropia, crescând îngrijorător în ochii lui.

Murch ştia bine ce face. În timp ce pasagerii lui se agățau de banchete şi unii de alții, el zbură până la capătul blocului, puse o frâna dozată cu adâncă ştiință, exact în fracțiunea de secundă necesară, trase de volan exact cât trebuia pentru a se angaja pe scânduri, urcă în camion, frână în disperare de astă dată şi maşina se imobiliza fremătând la cinci centimetri de peretele din fund al camionului. Închise contactul şi stinse farurile.

Între timp, Kelp băgase lanterna în buzunar şi împinsese scândurile în camion. Închise una din uşi, în timp ce nişte mâini se întinseră să-l ajute să urce. A doua uşă se închise şi ea.

Timp de 30 de secunde, în obscuritatea desăvârşită care domnea în

interiorul camionului, nu se auzi decât gâfâitul celor cinci bărbați. Apoi Greenwood declară:

— Trebuie să ne întoarcem. Mi-am uitat periuța de dinți.

Râseră cu toții la această glumă, dar era un râs nervos. Contribui, totuşi, la destinderea atmosferei.

Murch aprinse din nou farurile maşinii, pentru că verificaseră deja că era imposibil să fie zărită vreo lumină din exteriorul camionului şi fiecare strânse mâna fiecăruia, felicitându-se reciproc pentru această treabă bine făcută.

Apoi tăcură şi ascultară urletul unei sirene.

— Sunt pe urmele noastre, spuse Kelp şi toată lumea mai râse o dată.

Reuşiseră De acum înainte, era simplu. Aveau să aştepte în camion până la şase dimineața, apoi Kelp avea să coboare să urce în cabină şi să-i scoată de acolo. Într-un loc liniştit din Brooklyn, decapotabila avea să fie scoasă din camion şi abandonată cu cheile în contact, lângă o şcoală de orientare profesională. Camionul urma să fie adus în Manhattan şi predat la garaj, unde un om al comandantului Iko avea să-l preia pentru a-l restitui agenției de locație.

Toată lumea era încântată şi uşurată Aşezați în decapotabilă, făceau schimburi de glume. La un moment dat, Kelp scoase un pachet de cărți de joc din buzunar şi porniră o partidă de poker cu miză mare.

Pe la patru dimineața, Kelp spuse:

— Mâine mergem să căutăm smaraldul şi să ne luăm banii.

— Cred că am putea studia problema începând de mâine, spuse Greenwood şi se întoarse cu fața spre Chefwick care dădea cărțile. Trei cărți, adăugă el.

O linişte bruscă se aşternu în maşină.

— Cum adică să studiem problema începând de mâine? Îl întrebă Dortmunder pe Greenwood.

Greenwood dădu din umeri, crispat.

— Păi, n-o să fie prea uşor, zise el.

— Şi de ce? Insistă Dortmunder.

Greenwood îşi drese vocea. Un surâs stânjenit i se aşternu pe față. Privi unul câte unul, chipurile camarazilor săi – Pentru că l-am ascuns la comisariat, zise el.

— La comisariatul de poliție?! Exclamă comandantul Iko.

În stupoarea lui, îi fixa cu o privire incredulă.

Erau acolo cu toții – toți cinci, adică. Dortmunder şi Kelp, aşezați pe locurile lor obişnuite din fața biroului, Greenwood – proaspăt evadat cu o noapte înainte – stătea între ei, pe un fotoliu pe care-l găsise lângă perete, iar ultimii doi, necunoscuți, fuseseră prezentați sub numele de Roger Chefwick şi Stan Murch. O

parte din cerebelul comandantului Iko se juca cu aceste două nume noi. Aştepta cu nerăbdare să se termine întrevederea ca să poată dispune întocmirea a două noi dosare.

Dar restul cerebelului său, partea majoritară, am putea spune, se zbătea în ghearele neîncrederii. Îi scrută pe toți, pe rând, dar mai ales pe Greenwood.

— La comisariatul de poliție? Întrebă cu vocea tremurândă.

— Acolo mă găseam, îi atrase atenția Greenwood, pe un ton rațional.

— Dar cu siguranță c-ați fi putut... la Coliseum...

Undeva...

— L-a înghițit, spuse Dortmunder.

Comandantul îl privi îndelung pe Dortmunder. Era evident că încerca să priceapă ce spusese acesta.

— Pardon?

Greenwood fu cel care îi răspunse:

— Când mi-am dat seama că n-am cum să scap, eram pe un culoar. N-aveam unde să ascund nici măcar un ac. Iar, dacă aş fi vrut să-l arunc, nici atât.

Şi, cum nu voiam să-l găsească asupra mea, l-am înghițit.

— Înțeleg, spuse comandantul. (Apoi surâse galben.) Norocul dumitale, domnule Greenwood, este că Sunt ateu.

— Aşa...? Se miră Greenwood politicos.

— Pentru tribul meu, smaraldul Balabomo are la origine, o semnificație religioasă. Dar continuă-ți povestirea. Când ai... ăă... revăzut smaraldul?

— Păi, a doua zi. Dar aş prefera să nu zăbovim prea mult asupra acestei secvențe.

— Chiar te rog.

— Bine. Când am recuperat smaraldul, mă aflam în celulă Pesemne se temeau c-or să vină băieții să mă scape, aşa că primele două zile m-au ascuns într-un comisariat din Upper West Side, într-o celulă la ultimul etaj.

— Şi acolo l-ai ascuns? Întrebă comandantul cu o voce slabă.

— N-aveam încotro, domnule comandant. Nu puteam să-l păstrez asupra mea. Nu în puşcărie.

— N-ai fi putut să-l mai înghiți o dată?

Pe fața lui Greenwood apăru un zâmbet crispat.

— Sper că vă închipuiți cum am reuşit să-l recuperez...

— Mmmm, admise comandantul, împotriva voinței sale. Şi acum ce facem? Întrebă el, privind spre Dortmunder.

— Suntem împărțiți; răspunse acesta. Doi pentru, doi contra şi unul încă nehotărât.

— Adică, să mai încercăm o dată?

— Exact. – Dar... (Comandantul îşi ridică braţele.) Ce v-ar putea opri? Dacă aţi reuşit să intraţi într-o închisoare, un simplu comisariat...

— Tocmai asta e, răspunse Dortmunder. Părerea mea e că nu trebuie să ispitim soarta. La urma urmei, am dat două lovituri în preţul uneia singure.

Nu putem să continuăm la nesfârşit Mai devreme sau mai târziu, norocul ne va părăsi – Norocul?! Exclamă comandantul. Dar nu datorită norocului aţi reuşit până acum, Dortmunder, ci datorită abilităţii, organizării şi experienţei dumneavoastră. Eu cred că Sunteţi capabili de o organizare la fel de bună ca cea de azi noapte, iar experienţă aveţi chiar mai multă.

— Ştiţi cu ce începe să semene povestea asta'?

Întrebă Dortmunder. Cu unul dintre visele alea afurisite în care fugi la nesfârşit printr-un coridor fără să ajungi nicăieri.

— Dar, dacă domnul Greenwood a ascuns smaraldul şi ştie unde l-a ascuns şi... (Comandantul se întoarse spre Greenwood.) E bine ascuns, nu-i aşa?

— Foarte bine, îl linişti Greenwood.

Comandantul deschise braţele.

— Atunci chiar că nu înţeleg care este problema.

Domnule Dortmunder, dacă nu mă înşel, eşti unul dintre cei doi care se împotrivesc acestei tentative?

— Aşa e. Chefwick e şi 61 de părerea mea. Pe Greenwood îl ispiteşte încercarea, iar Kelp e de partea lui. Murch nu s-a hotărât încă.

— Eu merg cu majoritatea, spuse Murch. N-am nici o părere.

— Eu Sunt împotriva acestui proiect din aceleaşi motive pe care le-a expus Dortmunder mai devreme, spuse Chefwick. Cred că există un punct limită care nu trebuie depăşit şi mă tem că am atins acest punct.

— Dar nu-i mare scofală! Se întoarse Greenwood spre Chefwick. Închipuieţi, e vorba de un comisariat. Ştii ce înseamnă asta9 O gaşcă de tipi care scriu la maşină. Dacă e ceva care nu le-ar trece cu nici un chip prin minte, e ideea că ar putea năvăli cineva peste ei. Va fi mai uşor decât cu puşcăria de unde tocmai m-aţi scos.

— Şi, pe deasupra, adăugă Kelp, adresându-se tot lui Chefwick, ne spetim de-atâta vreme cu trebuşoara asta că mi-arfi nu ştiu cum s-o lăsăm baltă.

— Te înţeleg, răspunse Chefwick, şi într-un fel Sunt şi eu de părerea ta. Pe de altă parte, am efectiv impresia că ar însemna să ne forţăm norocul Am efectuat două operaţiuni şi nici unul dintre noi nu – i mort, nu-i în puşcărie, nu-i nici măcar rănit. Cred c-ar trebui să fim mulţumiţi că situaţia se prezintă aşa şi mai cred c-ar trebui s-o lăsăm baltă şi să ne căutăm altceva de lucru.

— Ei, vezi, tocmai asta-i chestia, replică Kelp.

Sunttem lefteri şi trebuie să găsim ceva care să ne readucă pe linia de plutire. Dacă tot nu s-a terminat povestea asta cu smaraldul, de ce să nu mai încercăm o dată?

— Adică să facem treabă de trei ori şi să fim plătiți o dată? Remarcă Dortmunder.

— Ai dreptate în această privință, Dortmunder, interveni comandantul. Depuneți mai multă activitate decât prevedea contractul dumneavoastră şi e firesc să fiți plătiți mai mult. În locul celor treizeci de mii de dolari de căciulă pentru care am bătut palma, aş putea oferi... (Comandantul făcu o pauză şi reflectă.)... treizeci şi două de mii. Un supliment de zece mu pe care să-l împărțiți între voi.

Dortmunder rânji disprețuitor.

— Două mii de dolari pentru a pătrunde într-un comisariat de poliție? Nu aş pătrunde nici într-o cabină telefonică pentru banii ăştia.

Kelp privi spre comandant cu aerul cuiva dezamăgit de un vechi prieten şi protejat.

— E cam puțin, comandante, spuse el. Dacă asta e tot ce ne puteți oferi, mai bine nu spuneați nimic Comandantul încruntă din sprâncene şi îşi privi oaspeții, pe rând.

— Nu prea ştiu ce să spun, mărturisi el.

— Spuneți zece mii, îi sugeră Kelp.

— De căciulă?

— Sigur că da. Plus două sute pe săptămâna.

Comandantul reflectă îndelung asupra problemei.

Dar o capitulare prea rapidă le-ar fi putut trezi bănuielile, aşa că răspunse:

— Nu vă pot da chiar atât. Țara mea nu are mijloacele. Deja dezechilibrăm bugetul național.

— Atunci, cât? Întrebă Kelp, pe un ton amical şi conciliant.

Comandantul bătea din degete pe birou. Se încruntă, închise un ochi, îşi scarpină țeasta deasupra urechii stângi şi, în sfârşit, răspunse:

— Cinci mii:

— Plus două sute pe săptămâna.

— Da, încuviință comandantul.

Kelp privi spre Dortmunder:

— Îți convine?

Dortmunder îşi rodea o falangă. Ca un peşte ameţit de dinamită, prin mintea comandantului Iko trecu gândul că şi el joacă teatru.

—: Voi merge să arunc o privire, răspunse, în sfârşit, Dortmunder. Dacă va fi posibil şi dacă Chefwick e şi el de acord, o facem.

— Desigur, declară comandantul, veți continua să fiți plătiți pe perioada cât studiați situația.

— Desigur, spuse Dortmunder.

Se ridicară cu toții. Comandantul se întoarse spre Greenwood:

— Vă felicit pentru eliberarea dumneavoastră!

— Mulțumesc. Mai bine mi-ați spune dacă nu ştiți cumva, din întâmplare, unde aş putea găsi un apartament cu o chirie modestă? Două camere, într-un cartier serios...

— Îmi pare rău..., spuse comandantul.

— Dacă auziți de vreo ocazie, insistă Greenwood, anunțați-mă.

— Nici o grijă.

Evident beat şi fluturând o sticlă de lichior de piersici Old Mr. Boston, Murch coborî de pe trotuar exact în fața maşinii de poliție, agitându-şi mâna liberă şi răcnind:

— Tacşi!

Maşina de poliție trebui să frâneze brusc, ca să nu îl strivească. Murch se rezemă de ea, zbierând:

— Vreau acasă! Brooklyn! Du-mă acasă, gagiule, şi frige-o normal!

Polițistul de lângă şofer coborî din maşină.

— La fă-te-ncoa, măi nea!

Murch se apropie, clătinându-se. Făcându-i apăsat cu ochiul polițistului, declară:

— Nu porni aparatul de taxat, amice. Las' că ne înțelegem noi. Țagherii n-or să ştie niciodată.

— Nu zău? Făcu «țagherul.» – Va fi unul dintre milioanele de lucruri pe care nu le ştiu țagherii, îi mărturisi Murch.

— Zău aşa? (Polițistul deschise portiera din spate.) Hai, urcă aici!

— Bun aşa, mai spuse Murch, care adormi aproape imediat pe bancheta din spate.

«Țagherii» nu l-au dus pe Murch în Brooklyn. L-au dus la comisariat, unde l-au trezit fără pic de blândețe, l-au smuls de pe bancheta maşinii, l-au împins pe treptele de gresie şi l-au dat pe mâna altor polițişti, din interiorul clădirii.

— Puneți-l la coteț până-i trece chitrofoneala, declară unul dintre ei.

După un scurt ceremonial la grefă, polițiştii cei noi l-au târât pe Murch de-a lungul unui culoar verde pal şi l-au împins în coteț – o cameră mare, metalică, plină de gratii şi de bețivani.

— Nu-i normal, mirii Murch, ca pentru sine. (Apoi începu să răcnească:) Hei! Măi ăştia! Naiba să vă ia!

Căcănarilor!

Toți ceilalți beţivi dormeau buştean, conform programului, iar răgetele lui Murch îi treziră şi-i enervară.

— Ține-ți gura, bă! Se stropşi unul.

— D-apăi cum? Replică Murch şi-şi trimise pumnul printre dinții celuilalt.

În clipa următoare, în coteț se declanşa o bătaie generalizată. Puține lovituri îşi atingeau ținta, dar izbeau toți cu nădejde.

Uşa se deschise brusc şi intrară câțiva polițişti, strigând:

— Potoliți-vă! Lua-v-ar naiba!

Luptătorii se despărțiră. Polițiştilor li se explică cine era responsabilul cu agitația.

— Eu nu vreau să rămân aici cu păduchioşii ăştia!

Anunță Murch.

— Nu-ți fă probleme, tăicuțule, îl liniştiră polițiştii.

L-au scos pe Murch din coteț, fără multe menajamente şi l-au târât pe scări încă trei etaje. Au ajuns, astfel, la etajul al treilea şi ultimul al comisariatului, unde se aflau celulele. Murch spera să fie închis în cea de-a doua din dreapta, ceea ce ar fi rezolvat toate problemele. Din păcate, era deja cineva acolo, aşa că ajunse într-a patra pe stânga. L-au zvârlit înăuntru cu un dupac şi-au închis uşa după el. Apoi au plecat.

Murch se aşează pe marginea metalică a patului şi îşi deschise cămaşa la piept. Dedesubt, prinse de piele cu bandă scoch, se găseau câteva foi de hârtie şi un pix. Le desprinse, cu o strâmbătură, şi începu să traseze, cât îi erau încă proaspete în minte, planurile închisorii. Apoi le prinse din nou pe piept, se întinse pe pat şi adormi.

Dimineață, a fost bruftuluit cu severitate, dar cum cazierul îi era curat şi comportamentul impecabil – se arătă foarte corect, foarte stânjenit şi foarte contrariat de purtarea lui de cu seară – nu a fost reținut.

Ieşit afară, Murch aruncă o privire de cealaltă parte a străzii şi zări un Chrysler cu un caduceu pictat pe portieră. Se apropie de-acesta: Kelp era la volan – tocmai fotografia fațada comisariatului. Chefwick, aşezat în spate, număra oamenii care intrau şi ieşeau, maşinile care circulau pe străduță şi aşa mai departe.

Murch urcă în Chrysler, alături de Kelp.

— Salut! Spuse Kelp.

— Salut! Răspunse Murch. Bătrâne, să nu te chitrofoneşti niciodată.

Poliţaii Sunt de-a binelea scârboşi cu machitorii.

Ceva mai târziu, când terminară, Kelp şi Chefwick traversară oraşul pentru a-l conduce pe Murch acolo unde-şi parcase Mustang-ul.

— Ţi-au furat ştergătoarele, spuse Kelp.

— Le scot întotdeauna, când vin în Manhattan. E plin de hoţi.

Murch îşi descheie cămaşa, dezlipi din nou hârtiile şi i le dădu lui Kelp. Apoi se întoarse acasă.

Bărbatul de abanos îl introduse pe Kelp în birou, se înclină uşor şi ieşi, închizând uşa în urma lui.

Noaptea era înăbuşitoare în această ultimă săptămână din iulie, iar umiditatea tindea spre 1000%.

Kelp era îmbrăcat cu pantaloni din pânză subţire şi o cămaşă albă cu mâneci scurte, aşa că aerul climatizat al camerei îl înfiora. Îşi şterse fruntea umezită de sudoare şi depărta braţele, pentru a-şi aerisi subsuorile. Comandantul apăru după câteva clipe şi, după ce-l salută, Kelp îi întinse o hârtie umedă şi mototolită pe care o scosese din buzunarul de la spate al pantalonilor. Comandantul o studie o clipă, apoi icni:

— – Un elicopter!

— Nu eram siguri că puteţi face rost de unul, dar dacă nu puteţi, lăsăm baltă afacerea. Dortmunder mi-a spus să vă aduc lista, ca de obicei, şi să vă las să hotărâţi singur.

Iko avea o expresie uşor rătăcită.

— Un elicopter, spuse el. Unde vreţi să găsesc un elicopter?

— Nu ştiu, răspunse Kelp, ridicând din umeri. Dar ne-am spus că, la urma urmei, aveţi o ţară întreagă în spatele dumneavoastră.

— Aşa e, admise comandantul, dar ţara din spatele meu e Talabwo, nu Statele Unite.

— Nu Sunt elicoptere în Talabwo?

— Ba sigur că Sunt, răspunse pe un ton iritat Iko, al cărui orgoliu naţional părea să fi fost atins. Avem şapte elicoptere. Dar Sunt în Talabwo, evident, iar Talabwo e în Africa. Autorităţile americane şi-ar putea pune întrebări dacă am încerca să aducem un elicopter din Talabwo.

— Mda, făcu Kelp. Lăsaţi-mă să reflectez puţin – Restul listei nu pune probleme, reluă Iko. Dar suntteţi siguri că vă trebuie un elicopter?

— Celulele Sunt la ultimul etaj, adică la al patrulea, explică Kelp. Dacă intrăm pe uşa mare, avem de străbătut patru etaje bucşite cu poliţişti înarmaţi şi iarăşi patru etaje pline cu presari la întoarcere, înainte de a ieşi în stradă. Iar, în stradă, ştiţi ce vom găsi?

Iko clătină din cap.

— Alți presari, preciza Kelp. În general, trei sau patru maşini de patrulă, plus polițaii care mişună pe acolo, intră, ies, sau stau pe trotuar la cioace.

— Înțeleg, spuse Iko.

— Singura noastră şansă, continuă Kelp, e să sosim de pe acoperiş Venim cu elicopterul, ne aşezăm pe acoperiş şi intrăm în clădire. Celulele Sunt la doi paşi şi nici țagherii nu mişună pe acolo. Iar, după ce-am luat smaraldul, nu trebuie să ne croim drum spre ieşire. N-avem decât să urcăm înapoi pe acoperiş şi să decolăm.

— Înțeleg, repetă Iko. Dar un elicopter e zgomotos. Vă vor auzi venind.

— Ba nicidecum. Toată ziua trec avioane pe deasupra. Avioane mari, de pasageri, care aterizează pe aeroportul La Guardia şi care trec pe deasupra acestui cartier mult mai jos decât v-ați închipui.

— Şi veți profita de zgomotul lor?

— Ne-am notat toate orele de trecere. Ştim care este orarul avioanelor şi vom ateriza încetişor când trece unul din ele.

— Şi dacă vă vede cineva, din altă clădire? Se nelinişti Iko. Există clădiri mai înalte în jur, nu-i aşa?

— Vor vedea un elicopter aterizând pe acoperişul unui comisariat, replică Kelp. Ei, şi ce?

— Bun. Sigur, s-ar putea să meargă.

— Nici o altă variantă nu merge.

— Probabil, răspunse comandantul, preocupat.

De unde să iau un elicopter, asta-i problema...

— Nu ştiu, spuse Kelp. Înainte, de unde vă luați elicopterele?

— Păi, evident, le cumpăram de la... (Iko se opri brusc şi făcu ochii mari.) Am găsit!

— Perfect. Cum veți face?

— Pur şi simplu vom comanda Un elicopter pe filiera uzuală. Pot aranja asta. Iar, când va ajunge la Newark să fie îmbarcat pentru Talawbo, va rămâne câteva zile într-un depozit. Pot aranja să-l «împrumutați» de acolo, dar nu în timpul orelor de lucru.

— Păi n-avem nevoie de el în timpul orelor de lucru. O să aterizăm- pe la şapte jumătate seara.

— Atunci e perfect! Spuse comandantul, evident încântat de sine însuşi. Voi avea grijă ca aparatul să fie verificat şi plinul făcut.

— Bine.

— Singura problemă, continuă comandantul, al cărui entuziasm mai

scăzuse, e că s-ar putea să ia ceva timp.

— Nu-i nimic, îl asigură Kelp. Smaraldul aşteaptă.

Important e să ne luăm noi banii săptămânal.

— Rezolv totul cât pot de repede, conchise Iko.

Dortmunder se necăjea făcând monetarul: în faţa lui, pe o măsuţă, se afla un teanc cu bancnote de un dolar, mototolite, un alt teanc mai mic, cu bancnote de cinci dolari (mai puţin mototolite), iar al treilea era format din câteva bancnote de zece. Era seară, ziua lungă de august se apropia de sfârşit şi, judecând după cravată cu nodul slăbit, după cămaşa lui cam boţită şi după părul năclăit, nu-şi petrecuse întreaga zi în apartamentul său climatizat.

Se auzi soneria.

Dortmunder se ridică leneş, se apropie de uşă şi privi prin vizor. Putea vedea chipul jovial al lui Kelp, ca într-o camee. Dortmunder deschise uşa şi Kelp intră, întrebând:

— Cum merge?

— Bine. Şi tu pari încântat de existenţa ta, răspunse Dormunder, închizând uşa.

— Sigur că da. De ce n-aş fi? (Aruncă o privire spre banii de pe masă.) Nici tu nu pari să te descurci prea rău.

Dortmunder se îndreptă şchiopătând spre canapea, unde se lăsă să cadă.

— Crezi? Umblu toată ziua din uşă-n uşă, câinii. Mă fugăresc, copiii îşi bat joc de mine, gospodinele mă înjură şi eu cu ce mă aleg? (Arătă cu un gest disprețuitor banii stivuiţi pe masă.) Şaptezeci de dolari.

— Te moleşeşte căldura, de-aia, îi spuse Kelp. Bei ceva?

— Nu căldura, umiditatea. Da, aş bea ceva.

Kelp intră în bucătărie şi, de acolo, întrebă:

— Ce acoperire ţi-ai găsit?

— Enciclopedii, răspunse Dortmunder. Partea cea mai proastă e că, dacă cer mai mult de zece dolari acont, ori refuză, ori îmi propun un cec. Am primit astăzi, de exemplu, un cec de zece dolari – ce naiba să fac cu el?

— Să te ştergi undeva, sugeră Kelp, ieşind din bucătărie cu două pahare cu whisky. (îi întinse unul lui Dortmunder şi plecă să se aşeze în fotoliu.) Mie-mi merge ceva mai bine. Lucrez aproape exclusiv în baruri!

— Şi ce faci?

— Alba-neagra, cu Greenwood pe post de fraier, în zona Pen Station. Astăzi am împărţit aproape trei sute de dolari.

— Alba-neagra mai ţine încă?

— Merge ca unsă. Şi de ce nu? Jucăm, eu şi fraierul şi n-avem cum să

pierdem. Unul dintre noi tot câştiga.

— Ştiu şmecheria, am făcut-o şi noi pe vremuri, de vreo două-trei ori, dar n-am debitul verbal necesar.

Trebuie nişte tipi haioşi, aşa ca tine şi Greenwood.

Bău o gură de whisky şi se lăsă pe canapea, închizând ochii.

— De ce te mai chinui, atunci? Întrebă Kelp. La urma urmei, te descurci cu cei două sute de la Iko.

— Vreau să pun ceva bani deoparte, răspunse Dortmunder, cu ochii închişi. Nu-mi place să trăiesc de pe o zi pe alta.

— Bag seama că tot pui ceva deoparte, din şaptezeci de dolari pe zi.

— Şaizeci, ieri. (Dortmunder deschise ochii.) Au trecut patru săptămâni de când îl tapăm pe Iko şi de când a ieşit Greenwood. Cât timp crezi tu că o să mai plătească?

— — Până face rost de elicopter.

— Dacă face. Dar s-ar putea să nu reuşească. Nu avea un aer prea fericit săptămâna trecută, când mi-a dat banii. (Dortmunder mai bău o gură de whisky.) Şi vreau să-ți mai spun ceva: nu mai am încredere în treaba asta, Aştept să apară altceva, am dat de veste că Sunt disponibil. Şi, dacă mi se propune ceva, mi se rupe-n paişpe de rahatul ăla de smarald.

— Sunt exact de părerea ta.

— Ştiu, spuse Dortmunder, golindu-şi paharul, la-l şi mai dă-mi unul.

— De acord.

Kelp se ridică să ia paharul lui Dortmunder când sună telefonul.

— Trebuie să fie Iko, spuse el, cu zâmbetul său larg, apoi dispăru în bucătărie.

Dortmunder ridică receptorul.

— Îl am, anunță vocea lui Iko.

— Bravo!

Lincoln-ul albastru, cu un caduceu pictat pe portieră, avansa încetişor printre imensele antrepozite de lângă docurile din Newark. Era şase jumătate seara şi era marți, 15 august.

Murch, care conducea, era orbit de soarele care se reflecta în oglinda retrovizoare. Apăsă pe un buton care modifică unghiul oglinzii, reducând soarele doar la o sferă gălbuie, înconjurată de un halou măsliniu, apoi întrebă pe un ton iritat:' – Unde mama dracului e locul ăla?

— Aproape că am ajuns, răspunse Kelp.

Ținea în mână o hârtie cu indicații bătute la maşină şi stătea alături de Murch. Ceilalți erau aşezați în spate, Dortmunder în dreapta, Chefwick în mijloc

şi Greenwood în stânga. Cu toţii purtau uniforma de paznic, cea care semăna cu a poliţiei şi pe care o mai folosiseră la Coliseum. Murch, care nu avea uniformă purta o şapcă şi o haină de şofer de pe liniile de autobuze Greyhound.

— Coteşte acolo, spuse Kelp, întinzând mâna.

Murch, scârbit, scutură din cap:

— În ce parte? Întrebă el, cu un aer de răbdare bine studiat.

— La stânga, răspunse Kelp. Nu ţi-am spus?

— Mulţumesc, nu mi-ai spus.

Murch coti la stânga şi intră pe o alee îngustă, între două antrepozite de cărămidă roşie. Între aceşti pereţi era deja seară, dar soarele poleia o stivă de lăzi la capătul aleii. Murch trecu pe lângă ele şi ieşi pe un vast teren viran, înconjurat din toate părţile de pereţii din spate ai altor antrepozite. În mijlocul terenului – elicopterul.

— E baştarn! Făcu Kelp, cu respect.

Elicopterul părea, într-adevăr, enorm, izolat astfel pe acel teren descoperit. Era vopsit în kaki, avea botul rotunjit şi vitrat, ferestrele laterale imense şi palele elicei spânzurau ca nişte funii de rufe.

Lincoln-ul avansa hurducându-se printre hârtoape şi se opri lângă elicopter. Văzut de aproape, nu mai părea atât de gigantic. Constatară că era puţin mai înalt decât un om şi nu mai lung decât maşina lor. Pătrate şi dreptunghiuri din material adeziv negru acopereau şasiu! Ici şi colo, probabil pentru a ascuns de numerele de înmatriculare sau emblemele.

Ieşiră cu toţii din Lincoln-ul climatizat în lumina arzătoare, iar Murch, cu un surâs larg pe buze, îşi frecă mâinile una de alta examinând maşinăria din faţa lor.

— Ei da, iată o jucărică în stare de drum lung!

Exclamă el.

Dortmunder, cuprins brusc de bănuieli, îl întrebă:

— E adevărat că ai mai pilotat aşa ceva?

— Ţi-am mai spus, pot să pilotez orice.

— Poţi să pilotezi orice, insistă Dortmunder, dar eu vreau să ştiu dacă ai mai pilotat vreodată o maşinărie ca asta?

— Nu-i răspunde, i se adresă Kelp lui Murch. Nu vreau să ştiu răspunsul şi nici el nu cred că vrea, cel puţin, nu acum... Mai bine să urcăm la bord.

Murch înconjură Lincoln-ul pentru a deschide portbagajul, din care scoase o grămadă de material, pe care îl transferă în elicopter. Chefwick îşi ducea pe umăr geanta lui neagră. Greenwood şi Dortmunder luaseră pistoalele automate şi purtau între ei, de mânere, o ladă kaki plină de detonatoare, grenade lacrimogene

şi alte asemenea instrumente. Kelp ducea o cutie plină de cătuşe şi fâşii de pânză albă.

Murch verifică dacă maşina era bine încuiată apoi porni în urma celorlalți, țârâind după el aparatul de bruiaj radio, o cutie neagră şi mare, cam de mărimea unei lăzi de bere, plină de butoane, cadrane şi ante ne telescopice.

Pe dinăuntru, elicopterul semăna cu un automobil:

Avea două scaune capitonate în față şi o banchetă în spate. După banchetă, era un spațiu de depozitare unde înghesuiseră tot calabalâcul, apoi se instalară şi ei – Murch pe scaunul pilotului, Dortmunder lângă el, iar ceilalți în spate. Închiseră uşile şi Dortmunder îl studie îndelung pe Murch, care examina tabloul de bord. După un minut, Dortmunder, dezgustat, exclamă:

— N-ai văzut în viața ta un elicopter!

Murch se întoarse spre el:

— Glumeşti, nu? Am citit în Mecanica Populară cum se fac elicopterele, aşa că, dă-ți seama, să conduci unul e un mizilic...

Dortmunder îi aruncă o privire lui Kelp, peste umăr:

— Când mă gândesc că acum aş putea vinde enciclopedii...

Murch, insultat, îi spuse lui Dortmunder:

— Ei bine, ia uite aici! Apăs pe butonul ăsta – te uiți? Apoi cobor levierul ăsta. Şi mai fac şi asta...

Se declanşa un huruit. Dortmunder ridică privirea şi, prin cupola de sticlă, văzu palele elicei începând să se învârtă. Se rotiră din ce în ce mai repede, până se contopiră într-un vârtej neclar.

Murch îl bătu pe genunchi pe Dortmunder. Continua să-i explice ce face, în timp ce mânuia manetele de control, deşi Dortmunder nu putea să-l audă. În schimb, îl urmărea cu atenție, pentru că prefera să se uite la orice altceva decât la vârtejul ce creştea deasupra capetelor lor.

Brusc, Murch zâmbi, se lasă pe spate în fotoliu, dădu din cap şi întinse degetul. Dortmunder privi prin geamul portierei – pământul dispăruse. Se aplecă mai mult în față, pentru a privi prin cupolă, şi zări pământul undeva, departe – portocaliu, galben, verde, negru, cu lungi fâşii de umbră, aruncate de un soare pe cale să apună.

— Mda, spuse încetişor Dortmunder, deşi nu-l putea auzi nimeni. De-acum, asta e!

Murch continuă să mânuiască diverse manete, timp de un minut sau două, pentru a se familiariza cu ele, făcu elicopterul să execute tot felul de manevre ciudate, apoi îl stabiliza şi începură să zboare spre nord-est.

Dortmunder nu-şi dăduse niciodată seama cât de aglomerat este cerul.

Aeroportul Newark era aproape, în spatele lor, şi densitatea avioanelor care se învârteau pe cer era egală cu cea a maşinilor care se învârt pe loc, căutând un spațiu liber în parcarea unui supermagazin, duminică dimineață. Murch zbura la o altitudine mai joasă şi avansă spre New York destul de repede. După ce au trecut peste Newark Bay, Jersey City şi Upper Bay, Murch se lămuri cum se schimbă direcția şi viră uşor spre stânga. Urcară pe Hudson spre nord, lăsând Manhattan-ul pe dreapta, asemănător cu un un ansamblu de stalagmite străpunse de cavități, şi New Jersey pe stânga, ca o grămadă de gunoaie uitate.

După primele cinci minute, Dortmunder începu să se simtă bine. Murch nu părea să comită manevre greşite şi, dacă nu luai în seamă zgomotul asurzitor, era destul de plăcut să fii suspendat astfel în aer.

Băieții din spate îşi dădeau coate, arătându-şi unul altuia tot felul de monumente celebre gen Empire State Building. La un moment dat, Dortmunder îi adresă un zâmbet liniştit lui Kelp, care i-l întoarse, însoțit de o ridicare din umeri.

Avionul de pasageri – al cărui zgomot sperau să-l folosească pentru a-l acoperi pe al lor – trecea în fiecare seară pe deasupra comisariatului la şapte treizeci şi două. Numai că, în seara aceea, nu-i vor putea auzi zgomotul – huruitul produs de elicopter era mult prea puternic – aşa că aveau în față două variante: să-l repereze vizual sau să se aşeze pe acoperiş orbeşte, sperând ca avionul să fie punctual.

Murch îl bătu pe Dortmunder pe genunchi şi întinse mâna spre dreapta. Dortmunder întoarse capul şi zări un alt elicopter, cu sigla unei stații de radio în lateral. Pilotul dădu din mână şi Dortmunder îi întoarse salutul. Bărbatul de lângă pilot era mult prea ocupat ca să mai salute. Vorbea într-un microfon, în timp ce examina, sub el, autostrada West Side, complet blocată de ambuteiaje.

Undeva, departe, în stânga lor, soarele se cufunda în peisajul Pennsylvaniei, iar cerul se colora în mov, roz şi purpuriu. Manhattan era scăldat de culorile apusului.

Dortmunder îşi privi ceasul: şapte şi douăzeci.

Totul mergea bine.

Planul lor era să ocolească clădirea comisariatului pentru a se apropia de ea prin spate – asta pentru a evita ca polițiştii care stăteau în față să zărească elicopterul aterizând pe acoperişul lor.

Murch ştia acum toate manevrele pentru a pierde sau a câştiga altitudine. Începu să coboare deasupra lui Upper West Side, ochind stradă pe care o căuta datorită unor puncte de repere ca Central Park şi intersecția lui Broadway cu West End Avenue. Şi, deodată, drept în fața lor, apăru dreptunghiul negru al acoperişului comisariatului.

Kelp se aplecă în față şi-l bătu pe Dortmunder pe umăr. Când Dortmunder se întoarse, îi arătă cerul în stânga lor. Dortmunder privi şi zări avionul de pasageri venind dinspre vest, strălucitor, huruind cu toată puterea motoarelor lui. Dortmunder zâmbi şi dădu din cap.

Murch ateriza la fel de lin cum ar fi aşezat un pahar de bere pe masă. Răsuci cheia în contact şi, când propriu! Lor motor tăcu, auziră avionul cel mare pe deasupra lor, îndreptându-se spre La Guardia.

— Basta! Spuse Murch, în timp ce zgomotul avionului descreştea spre est.

Dortmî'nder deschise portiera şi coborâră cu toții.

Chefwicl se năpusti asupra uşii de la căsuța construită pe acoperiş, pentru acces, în vreme ce ceilalți descărcau elicopterul. Kelp luă nişte foarfeci pentru sârmă, se apropie de marginea din stânga a acoperişului, se culcă pe burtă, întinse mâinile şi tăie firele de telefon. Murch instala aparatul de bruiaj pe acoperiş, îl porni, îşi potrivi căştile pe urechi şi începu să umble la butoane. Imediat, toate mesajele radio provenind din clădire deveniră neinteligibile.

Chefwick reuşise să deschidă uşa. Dortmunder şi Greenwood îşi traseră cagulele, îşi burduşiră buzunarele cu petarde şi grenade lacrimogene, apoi îl urmară pe Chefwick în jos, pe scări, până ajunseră la o uşă metalică masivă. Chefwick o examina mai puțin de o secundă şi declară:

— P-ăsta tre' s-o arunc în aer. Urcați 'napoi!

Kelp tocmai cobora, purtând cutia de carton bucşită de cătuşe şi fâşii de pânză albă. Dortmunder îl opri la jumătatea drumului, spunându-i:

— Hai înapoi pe acoperiş! Chefwick trebuie să arunce uşa în aer.

— OK!

Toți trei urcară repede pe acoperiş, unde Murch abandonase aparatul de bruiaj, pentru a se instala la marginea dinspre stradă a terasei. În fața lui, erau înşirate mai multe petarde. Se întoarse spre Kelp şi făcu un semn întrebător. Dortmunder îi arătă două degete, pentru a-i da de înțeles că trebuie să mai aştepte două minute şi Murch încuviință din cap.

Chefwick apăru şi el pe terasă.

— Merge? Îl întrebă Dortmunder.

— Trei, răspunse Chefwick. Doi. Unu. Bum!

Un fum cenuşiu urcă leneş pe scări şi se răspândi pe terasă.

Dortmunder se năpusti în jos, pe scări, prin vălul de fum, zări uşa metalică trântita jos, la piciorul scării, trecu prin deschizătură şi intră într-un mic vestibul pătrat. Drept în față, o grilă cu gratii puternice bloca extremitatea vestibulului, acolo unde începeau scările. Un polițist încremenit stătea pe un taburet înalt, de cealaltă parte a grilajului, lângă o măsuță acoperită de hârtii. Era un polițist

slăbuț, destul de vârstnic, cu părul alb şi cu reflexele destul de lente. În plus, nici nu era înarmat. Dortmunder ştia acest lucru, atât de la Greenwood cât şi de la Murch. Nici unul dintre polițiştii de serviciu de la acest etaj nu era înarmat.

— Ocupați-vă de el! Aruncă Dortmunder peste umăr şi se întoarse în partea cealaltă, unde un polițist corpolent, păstrând încăpățânat în mână un sandviş cu şuncă şi brânza, încerca să încuie un alt grilaj. Cu un gest neglijent, Dortmunder îndreptă pistolul mitralieră spre el şi îi spuse:

— Las-o baltă!

Polițistul privi spre Dortmunder. Renunță să mai încuie grilajul şi ridică mâinile în sus. Sandvişul îi spânzura printre degete, că urechea unui câine de vânătoare.

În acest timp, Greenwood reuşise să-l convingă pe polițistul cel bătrân să se gândească la pensioara lui.

Şa că acesta rămase țeapăn lingă măsuță, cu amândouă mâinile ridicate, în timp ce Greenwood arunca două grenade lacrimogene şi trei petarde printre gratii, în josul scării, unde făcură pagube serioase.

Scopul era de a-i descuraja pe cei tentați să urce.

La acest etaj, mai exista şi un al treilea polițist de serviciu. Se afla în zona cuprinsă între al doilea şi al treilea grilaj, la un birou plin de zgârieturi şi evenimentele îl surprinseră citind o revistă autohtonă de benzi desenate. Când apăru Dortmunder, urmat de Greenwood, împingându-i pe ceilalți doi polițişti în fața lor cu vârful pistoalelor, al treilea ridică ochii, îi privi stupefiat, îşi lăsă revista pe birou, se ridică de pe scaun şi ridică mâinile, întrebând:

— Sunteți siguri că n-ați greşit locul?

— Descuie! Îi ceru Dortmunder, arătându-i ultimul grilaj.

Dincolo, în blocul celular, se putea vedea o pădure de brațe agitându-se printre gratii, de o parte şi de alta a culoarului central. Nimeni nu pricepea ce se întâmpla, dar toată lumea voia să participe.

— Credeți-mă când vă spun, i se adresă polițistul numărul trei lui Dortmunder, că cel mai periculos tip pe care-l avem aici e un marinar lituanian care a adormit un barman cu o sticlă de Jonny Walker Red Labei. Şapte puncte de sutură. Sunteți sigur că vreți un tip de aici?

— Hai, deschide! Replică Dormunder.

Polițistul ridică din umeri.

— Cum vrei...

Între timp, de pe terasă, Murch începuse să arunce petardele una după alta în stradă. Voia să facă gălăgie şi să creeze confuzie fără a omo'rî pe nimeni, ceea ce-i fu mai uşor când aruncă primele proiectile, dar deveni din ce în ce mai

greu pe măsură ce stradă se umplea de poliţişti dezorientaţi, care fugeau care încotro, încercând să înţeleagă cine pe cine atacă şi mai ales de unde.

În biroul căpitanului, la primul etaj, o atmosferă de nebunie alungase calmul serii. O dată ziua de" muncă terminată, căpitanul se dusese acasă. Deţinuţii de sus îşi primiseră masa de seară, maşinile de patrulă şi de noapte îşi primiseră instrucţiunile, iar locotenentul de serviciu, foarte liniştit în această perioadă calmă pe care contase Dortmunder, tocmai răsfoia rapoartele inspectorilor, căutând amănunte morbide, când începură să năvălească în biroul lui poliţiştii.

De fapt, primul intră destul de calm. Era cel de la centrală şi îl anunţă:

— Domnule, nu mai merg telefoanele.

— Da? Păi atunci, trebuie să chemăm compania de telefoane, să le repare şi pronto.

Îi plăcea cuvântul pronto pentru că îi dădea impresia că e Sean Connery. Ridică receptorul pentru a suna compania de telefoane, dar, când îl duse la ureche, nu auzi nici un zgomot. Abia atunci îşi dădu seama că centralistul îl privea cu atenţie.

— Ah..., făcu el. A, da! Şi închise.

Fu salvat, pe moment, de poliţistul de la serviciul radio, care intră în fugă, cu un aer timp, pentru a-l anunţa:

— Domnule, cineva ne bruiază antena!

— Cum?

Locotenentul auzise foarte bine, dar aceste cuvinte n-aveau, pentru el, nici o semnificaţie.

— Nu mai putem nici să emitem, nici să recepţionăm, preciza poliţistul. Cineva ne bruiază, vă spun sigur, am văzut aşa ceva în Pacificul de Sud.

— Trebuie să fie o pană şi-atâta tot, spuse locotenentul. (Era neliniştit, dar nu voia, cu nici un chip, să o arate.) Pesemne s-a stricat ceva, pe undeva.

O explozie răsună într-un colţ al clădirii.

Locotenentul sări ca ars.

— Dumnezeule! Ce-i asta?!

— O explozie, domnule, răspunse centralistul.

După câteva clipe, se mai auzi o bubuitură.

— Două explozii, adăugă specialistul radio.

Se auzi o a treia explozie.

Un poliţist intră în fugă, răcnind:

— Bombe! În stradă!

Locotenentul făcu un pas la dreapta, apoi un pas la stânga.

— Revoluție! Icni el. E revoluție! Întotdeauna încep cu comisariatele!

Un alt polițist năvăli, urlând:

— Gaze lacrimogene pe scări, domnule! Iar cineva a aruncat în aer scările dintre etajele trei şi patru.

— Mobilizarea! Schelălăi locotenentul. Chemați-I pe Guvernator! Chemați-I pe Primar! (înşfacă receptorul.) Alo! Alo! Stare de alertă!

Un alt polițist se rostogoli în cameră:

— Domnule, e un incendiu în stradă! Strigă el.

— Un ce?! Un ce?!

— O bombă a lovit o maşină care staționa în față!

Iar acum arde!

— Bombe?! Bombe?! (Locotenentul examina receptorul pe care-l ținea încă în mină, apoi îl azvârli cu un gest brusc, ca şi cum l-ar fi muşcat.) Scoateți gloanțele de cauciuc! Scoateți gloanțele adevărate!

Adunați tot personalul la parter, galop! Vreau un voluntar care să ducă un mesaj printre liniile inamice!

— Un mesaj, domnule? Pentru cine?

— Pentru compania de telefoane, la naiba! Trebuie să-l sun pe căpitan!

Sus, în zona celulelor, Kelp tocmai fixa mâinile polițiştilor la spate cu ajutorul cătuşelor şi le punea căluş folosind fâşiile de pânză albă. Chefwick, după ce găsise cheile de la celule în unul dintre sertarele biroului, tocmai deschidea uşa celei de-a două celule de pe partea dreaptă. Dortmunder şi Greenwood stăteau la pândă, cu mâinile pe trăgace, iar răcnetele izbucnite din toate celelalte celule frizau isteria.

În interiorul celulei pe care Chefwick se străduia să o descuie, privindu-i pe toți cu uluirea încântată a unuia căruia i se realizează peste noapte cele mai extravagante vise, se afla un bătrânel jegos, neras, îmbrăcat cu un impermeabil negru, cu pantaloni maro şi încălțat cu nişte tenişi cenuşii. Avea părul lung, încâlcit şi cărunt.

Chefwick deschise uşa celulei.

— Eu? Făcu bătrânelul. Eu, băieți?

Greenwood intră. Îşi ținea pistolul mitralieră neglijent şi merse țintă la peretele din fund, dându-l la o parte din mers pe bătrânelul care nu înceta să clipească din ochi, arătându-se cu degetul mare.

Pereții laterali ai celulei erau metalici, cel din față compus din gratii, dar cel din fund, care era peretele exterior al clădirii, era din piatră. Greenwood se ridică pe vârful picioarelor, întinse mâna până aproape de plafon şi desprinse din zid o piatră mică, ce nu se deosebea nicicum de celelalte. Apoi băgă mâna în gaură.

Între timp, Kelp şi Dortmunder îi aduseseră pe cei trei polițişti în blocul celular şi aşteptau, în fața celulei, să-i bage pe polițişti înăuntru după ce va fi ieşit Greenwood.

Greenwood, cu degetele în gaură, întoarse capul spre Dortmunder, adresându-i un zâmbet crispat.

Dortmunder se apropie de uşă.

— Ce se întâmpla?

— Nu pri...

Degetele lui Greenwood orbecăiau prin gaură, ca un păianjen. Din stradă se auzi explozia a încă două petarde.

— Nu-i acolo? Întrebă Dortmunder.

Bătrânelul, privind pe rând, spre fiecare, întrebă:

— Eu, băieți?

Cuprins de bănuieli, Greenwood se întoarse brusc spre el:

— Tu? Tu l-ai luat?

Stupoarea bătrânelului se transformă în teamă.

— Eu? Eu?

Greenwood începea să-şi piardă cumpătul.

— Atunci cine? Dacă nu el, cine?

— Chestia asta a stat acolo aproape două luni de zile, spuse Dortmunder, întorcându-se spre Kelp.

Scoate căluşul unuia din polițişti.

Kelp se execută şi Dortmunder îi întrebă pe polițist:

— De când ocupă celula amărâtul ăsta?

— De ia trei dimineața.

— Jur că l-am pus..., începu Greenwood.

— Te cred, răspunse Dortmunder, care părea plictisit. L-a găsit altcineva, asta-i tot. S-o ştergem de aici!

Ieşi din celulă, urmat de un Greenwood încruntat şi dezorientat.

— Şi eu, băieți? Întrebă bătrânelul. Nu mă luați, băieți?

Dortmunder îl examina, apoi se întoarse spre polițistul căruia i se scoase căluşul şi îl întrebă:

— Pentru ce-a fost umflat?

— Pentru exhibiționism, la Lord & Taylor.

— E o înscenare, scheună bătrânelul. Eu nicioda...

— E şi acum în ținută de lucru, spuse polițistul, ia puneți-l să-şi desfacă impermeabilul.

Bătrânelul se mută de pe un picior pe altul, jenat.

— Asta nu înseamnă nimic, protestă el.

— Ia descheie-te! Îi porunci Dortmunder.

— Asta nu înseamnă nimic, insistă bătrânelul.

— Hai, mai repede!

Ezitând, mormăind, bătrânelul îşi descheie impermeabilul şi îl desfăcu larg. Pe dedesubt, nu purta chiar pantaloni maro. Avea, de fapt, doar nişte craci de pantaloni, tăiați în aşa fel încât să-i ajungă până deasupra genunchilor, unde erau prinşi cu jartiere.

Iar, pe sub impermeabil, nu purta absolut nimic. Şi avea mare nevoie de o baie bună.

Toată lumea îl privea. Bătrânelul începu să chicotească.

— Ai face mai bine să mai rămâi o vreme aici, îi spuse Dortmunder, care se întoarse apoi spre polițişti. Intrați înăuntru cu el!

Polițiştii se supuseră, Chefwick încuie uşa, apoi plecară. Nu era absolut nimeni pe scări, dincolo de ultimul grilaj, dar, pentru orice eventualitate, mai aruncară două grenade lacrimogene în acea direcție.

Apoi urcară repede scările până pe terasă, după planul stabilit, exact ca şi cum smaraldul Balabomo ar fi fost în locul unde îl ascunse Greenwood. O dată ajunşi sus, Dortmunder mai aruncă trei petarde pe casa scării, înainte de a închide uşa.

Murch era deja în elicopter şi, când îi văzu apărând, demară. Rotoarele începură să se învârtă şi să huruie, iar Dortmunder şi ceilalți, sufocați de curent, fugiră spre aparat şi urcară la bord.

La parter, locotenentul, care supraveghea distribuirea puştilor anti-demonstrație din rastele, se opri brusc şi îşi lăsă capul pe umăr pentru a asculta mai bine ceea ce i se părea a fi zgomotul caracteristic unui elicopter, aflat destul de aproape.

— Isuse! Şopti el. Sunt echipați de Fidel Castro!

De îndată ce toată lumea se instală la bord, Murch decola şi porni, prin noapte, spre nord. Cu toate luminile stinse, trecură pe deasupra Harlemului, apoi coborâră la joasă altitudine, îndreptându-se spre sud.

Murch era singurul care nu ştia că smaraldul dispăruse, dar observând că ceilalți aveau nişte figuri sumbre, pricepu repede că ceva nu mersese cum trebuie. Încercă să se informeze, fără a mai da atenție manetelor de control sau apelor întunecate care defilau cu repeziciune pe sub burta fragilului aparat de zbor în care se aflau, aşa că, până la urmă, Dortmunder se resemnă să-şi facă mâinile pâlnie la urechea lui Murch pentru a-i trâmbița evenimentele.

Lămurit acum, Murch ar fi vrut să comenteze cele aflate, dar se răzgândi

atunci când Dortmunder îi arătă cu degetul petrolierul pe care erau gata-gata să-l ciocnească în Upper-bay şi se hotărî să-şi vadă de treabă.

Au ajuns înapoi la punctul de plecare la opt şi zece. În liniştea vibrantă care urmă după ce Murch tăie contactul, nimeni nu scoase nici un cuvânt. Doar el declară la un moment dat cu tristeţe:

— Mă gândisem să-mi cumpăr o maşinărie de asta. Ce mai excursii s-ar fi putut face...

Nimeni nu-i răspunse. Coborâră toţi, descurajaţi şi gârboviţi şi urcară în Lincoln-ul al cărui albastru pălise în întuneric. Pe drumul de întoarcere, conversaţia a fost anemică. L-au lăsat pe Dortmunder în faţa casei sale.

După ce urcă anevoie scările, Dortmunder îşi turnă un whisky, se aşeză pe canapea şi contemplă un teanc cu broşuri despre enciclopedii.

Apoi oftă.

— Cuţu-cuţu, cuminte cuţu, făcu Dortmunder.

Ciobănescul german era incoruptibil. Stătea bine înfipt în faţa intrării, cu capul aplecat, cu privirea fixă, cu botul întredeschis, pentru a-şi arăta dinţii ascuţiţi şi spunea «grrrrr!» încetişor, din fundul gâtlejului, de fiecare dată când Dortmunder schiţa-o mişcare pentru a încerca să coboare treptele. Mesajul era cât se poate de limpede: acest câine afurisit avea să-l ţină prizonier până ce o autoritate oarecare avea să se întoarcă acasă.

— Ascultă, cuţule, reîncepu Dortmunder, încercând să se arate rezonabil, n-am făcut decât să sun.

N-am intrat, n-am furat nimic, am apăsat doar pe butonul soneriei. Nu-i nimeni acasă, aşa că acum voi pleca să mai sun şi la alte case.

— Grrrrr, făcu câinele.

Dortmunder îi arătă mapa.

— Sunt comis-voiajor, cuţule. Vând enciclopedii...

Cărţi... Uite-aşa de mari. Te pricepi la cărţi?

Câinele nu răspunse. Continuă, pur şi simplu, să stea de pază.

— Ascultă, măi câine, ajunge! Reluă Dortmunder discuţia, pe un ton mai sever de astă dată. Există nişte limite. Am treabă, n-am timp să mă joc cu tine.

Trebuie să-mi câştig banii de chirie. Iar acum, voi pleca şi cu asta bas...

Înainta hotărât cu un pas.

— Grrrrr! Făcu câinele.

Dortmunder se retrase precipitat.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, e ridicol! Exclamă el.

Câinele arăta să fie de aceeaşi părere. Dortmunder aruncă o privire în jur, dar cartierul părea la fel de pustiu ca o minte de câine. Era aproape două

dupăamiaza, şapte septembrie – trei săptămâni şi două zile după raidul asupra comisariatului – iar copiii din cartier erau cu toții la şcoală. Tații din cartier erau la lucru şi numai bunul Dumnezeu ar fi putut şti unde erau mamele. În orice caz, Dortmunder era singur, încolțit de un imbecil de câine prea'£elos, pe treptele unei case vechi, dar confortabile, dintr-o zonă rezidențială şi ea destul de veche, dar confortabilă, din Long Island, la circa 60 de kilometri de Manhattan.

Timpul înseamnă bani şi el nu-şi putea permite să risipească nici una nici aita, iar această javră afurisită îl făcea să le piardă pe amândouă.

— Trebuie să existe o lege împotriva câinilor, ce naiba! Exclamă Dortmunder.

O mişcare îi atrase atenția şi îşi întoarse privirea spre capătul străzii, pentru a vedea un Checker maro, împodobit cu un caduceu, venind maiestuos spre el. Se auzi un claxon. Un braț scos pe fereastră gesticula frenetic. Dortmunder puse mâna streaşină la ochi şi zări capul lui Kelp, ieşit pe fereastra maşinii.

— Hei, Dortmunder! Strigă Kelp.

— Aicea-s! Răspunse el.

Se simțea ca un marinar uitat pe o insulă pustie de douăzeci de ani, cîhd un vapor aruncă în sfârşit ancora în fața țărmului. Începu să-şi agite mapa deasupra capului pentru a-i atrage atenția lui Kelp, deşi era evident că acesta ştia prea bine cine e şi unde e.

— Aici! Pe aici! Urlă el.

Bolidul aruncă ancora în apropiere şi Kelp strigă:

— Fă-te-ncoa', am noutăți!

Dortmunder îi arătă câinele.

— Câinele, spuse el.

Kelp se încruntă. Îi bătea soarele drept în față, aşa că îşi duse mâna streaşină la ochi şi întrebă:

— Ce spui tu acolo?

— E un câine, aici! Îi explică Dortmunder. Nu vrea să mă lase să cobor!

— De ce?

— De unde vrei să ştiu? Se enervă Dortmunder.

Poate semăn cu un polițist.

Kelp coborî din maşină şi Greenwood coborî şi el pe partea cealaltă. Amândoi se apropiară cu precauție.

— Ai încercat să suni? Întrebă Greenwood.

— De la asta a pornit totul, răspunse Dortmunder.

Câinele observă sosirea celor doi. Se retrase cu – un sfert de cerc, cât să-i

poată avea pe toți sub ochi şi rămase la pândă.

— L-ai făcut ceva? Întrebă Kelp.

— Nu, am apăsat doar pe butonul soneriei.

— În general, continuă Kelp, dacă nu-i faci ceva unui câine, dacă nu-l sperii sau mai ştiu eu ce...

— Să-l sperii? Eu pe el?!

Greenwood întinse degetul spre câine şi spuse:

— Jos!

Câinele plecă puțin capul într-o parte, nedumerit.

Cu un ton ceva mai ferm, Greenwood repetă:

— Jos!

Câinele ciuli urechile şi-l privi pe Greenwood, într-o postură stil «His master's voice». Cine să fie – părea el să gândească – acest necunoscut care ştie limba câinilor?

— Jos, îți spun! Insistă Greenwood. Jos!

Aproape că văzură câinele ridicând din umeri. Când nu ştii ce să faci, asculți ordinele. Se aşează.

— Vino! Îi spuse Greenwood lui Dortmunder. Acum o să te lase în pace.

— Crezi?

Continuând să supravegheze câinele cu o privire suspicioasă, Dortmunder începu să coboare scările.

— Încearcă să nu-i dai impresia că te temi de el, îl sfătui Greenwood.

— Nu e doar o impresie, replică Dortmunder, care se străduia, totuşi, să ia o atitudine mai bătăioasă.

Câinele rămăsese perplex. Îl privi pe Dortmunder, apoi pe Greenwood, iar pe Dortmunder şi iar pe Greenwood.

— Nu mişca! Spuse Greenwood.

Dortmunder înțepeni.

— Nu tu, spuse Greenwood. Câinele.

— A!

Dortmunder coborî ultimele trepte şi trecu pe lângă câine, care îi examina genunchiul stâng cu o privire amenințătoare, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că şi-l va aminti, la proxima întâlnire.

— Nu mişca! Repetă Greenwood, cu degetul ațintit asupra câinelui, apoi se întoarse şi-i urmă pe Kelp şi Dortmunder pe alee, până în stradă.

Urcară toți trei în Checker – Dortmunder pe bancheta din spate – şi Kelp demară. Câinele, aşezat în acelaşi loc pe peluză, îi urmări cu o privire atentă până ce dispărură. Parcă ar fi vrut să învețe pe de rost numărul de înmatriculare.

— Toate mulțumirile! Spuse Dortmunder, care se plecase înainte, cu brațele rezemate de speteaza scaunului din față.

— Orişicând, replică Kelp, pe un ton superior.

— De fapt, am uitat să vă întreb, ce căutați amândoi pe aici? Gata cu alba-neagra?

— Te căutam, răspunse Kelp. Ai spus aseară că ai de gând să prospectezi astăzi cartierul ăsta, aşa că am venit la întâmplare.

— Norocul meu!

— Şi avem şi câteva noutăți pentru tine. Mă rog, Greenwood are...

Dortmunder întoarse capul spre Greenwood.

— Bune, noutățile?

— Formidabile! Îți mai aminteşti lovitura cu smaraldul?

Dortmunder se lăsă pe spate atât de repede, de parcă partea din față a maşinii ar fi fost ticsită cu şerpi.

— Iar?!

Greenwood se întoarse pe jumătate şi-l privi.

— Încă îl mai putem recupera. Putem încerca...

— Vreau înapoi lă câine, spuse Dortmunder.

Kelp îi aruncă o privire în oglindă.

— Nu, mai întâi ascultă. Zău că merită.

— Prefer câinele, spuse Dortmunder. Ştiu ce-i mai bine pentru mine.

— Îți înțeleg reacția, spuse Greenwood. Şi eu am reacționat la fel. Dar – fir-ar să fie! – M-am sufocat atât pentru rahatul ăsta de smarald că mi s-ar rupe inima să-l las baltă acum. Am plătit şi ochii din cap pentru o nouă serie de documente de identitate, am renunțat la un întreg carnet cu numere de telefon, am pierdut un apartament într-adevăr mişto şi la o chirie cum nu mai există în New York – şi încă n-am pus mâna pe smarald.

— Tocmai, răspunse Dortmunder. Uite câte ți s-au întâmplat Nu-ți ajung?

— Vreau să termin treaba, spuse Greenwood.

— O să te termine ea pe tine. În general, nu Sunt ceea ce se cheamă un tip superstițios, dar dacă există o treabă care poartă ghinion, atunci asta e!

— Ai putea măcar să asculți ce are de spus Greenwood, interveni Kelp. De ce nu ai politețea de a-l asculta măcar un minut?

— Ce-ar putea să-mi spună, în plus?

— Apoi vezi, aici e-aici, spuse Kelp. (Mai aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi coti la stânga, apoi continuă.) S-ar părea c-a umblat cu ascunzişuri.

— N-am umblat cu ascunzişuri! Zise Greenwood.

Nu chiar... De fapt, mi-era jenă. M-am lăsat panghit ca un fraier şi mi-era oarecum s-o recunosc înainte de a fi putut să redresez situația. Înțelegi ce vreau să spun?

Dortmunder îl observa.

— I-ai spus lui Prosker, ghici el.

Greenwood plecă privirea.

— Atunci mi se păruse o idee bună, pe moment, murmură el. Era avocatul meu, la urma urmei. Şi mă convinsese că, dacă ceva nu merge cum trebuie cu evadarea mea, el ar putea recupera smaraldul, să i-l paseze lui Iko şi, cu banii luați, să ne scoată pe toți de la mititica.

Dortmunder făcu o strâmbătură de dezgust.

— Dar acțiuni la o mină de aur n-a încercat să-ți vândă?

— Părea rezonabil, continuă Greenwood pe un ton plângăreț. Cine ar fi putut şti că-i un hoț?

— Toată lumea, răspunse Dortmunder.

— Nu asta-i problema, interveni Kelp. Problema e că, acum, ştim la cine e smaraldul.

— Dar au trecut trei săptămâni de atunci, spuse Dortmunder. De ce ți-a luat atâta vreme să ne spui?

— Voiam să încerc să recuperez smaraldul de unul singur. Mă gândeam că voi, băieți, m-ați scos de la puşcărie, măcar atât să fac şi eu pentru voi – să iau smaraldul de la Prosker.

Dortmunder îi adresă o privire cinică.

— Ți-o jur! Spuse Greenwood, nu voiam să-l păstrez pentru mine, îl voiam pentru toți.

— Oricum, interveni Kelp, nu despre asta-i vorba.

Esențialul e că acum ştim că e la Prosker. Ştim că nu i l-a dat comandantului Iko, pentru că am verificat azi dimineață, cu alte cuvinte, vrea să-l păstreze până se mâleşte afacerea şi apoi să-l vândă cui dă mai mult. E suficient să-l umflăm de la Prosker, să i-l pasăm lui Iko – şi gata!

— Dac-ar fi fost chiar atât de simplu, observă Dortmunder, n-ar fi Greenwood aici fără smarald.

— Ai dreptate, spuse Greenwood. Există o mică problemă.

— O mică problemă..., repetă Dortmunder.

— Atunci când n-am găsi' smaraldul la comisariat, reluă Greenwood, am început, evident, să-l caut pe Prosker.

— Evident, spuse Dortmunder.

— Numai că el dispăruse subit, spuse dintr-o suflare Greenwood. Lipseşte

de la birou, e plecat în vacanță şi nimeni nu ştie când revine. Nevastă-sa habar n-are unde poate fi, îşi închipuie că e pe aici pe undeva, încurcat cu vreo secretară. Asta am făcut de trei săptămâni încoace, am încercat să-l găsesc pe Prosker.

— Şi acum, vrei ca restul echipei să te ajute în cercetări, zise Dortmunder.

— Nu, replică Greenwood. L-am găsit. Acum două zile am aflat unde s-a ascuns. Problema e că va fi mai greu să mă apropii de el. Nu pot face asta de unul singur.

Dortmunder plecă fruntea şi-şi puse o palmă peste "ochi.

— Dacă tot am ajuns aici, spune mai departe!

Greenwood îşi drese glasul.

— În ziua când noi am atacat comisariatul de poliție, Prosker s-a închis într-un azil de nebuni.

Urmă o lungă tăcere, în timpul căreia Dortmunder rămase nemişcat. Greenwood îl observa cu nelinişte. Kelp îşi muta alternativ privirile de la şosea la Dortmunder.

Apoi se auzi un oftat. Dortmunder îşi luă mâna de la ochi şi ridică fruntea. După câteva clipe, întinse brațul şi-l bătu pe Kelp pe umăr.

— Kelp, spuse.

Kelp îl privi în oglindă.

— Te rog, du-mă înapoi la câine. Te rog...

Polițistul din New York – la care trebuia să se prezinte periodic Dortmunder, după eliberarea lui pe cuvânt – era un tip pe nume Steen. Un ins care chelea galopant, care muncea prea mult şi nu credea în ceea ce făcea. La două zile după ce fusese salvat din colții câinelui de către Kelp şi Greenwood, Dortmunder stătea pe un scaun în biroul lui Steen.

Era una dintre întrevederile lor obişnuite.

— Ei bine, declară Steen, s-ar părea că eşti pe calea cea bună, Dortmunder. Felicitări!

— Am primit o lecție aspră, spuse Dortmunder.

— Niciodată nu-i prea târziu să înveți, încuviință Steen. Dar lasă-mă să-ți dau un sfat prietenesc. Din experiența mea şi a acestui birou în general, de altfel, cel mai mult trebuie să te fereşti de relațiile care ți se par dubioase. Să-ți aminteşti asta dacă vreunul dintre vechii tăi amici va veni să-ți propună «o lovitură pe cinste», care să vă umple de bani.

— Deja i-am refuzat, răspunse Dortmunder, pe un ton plictisit. Nu vă faceți probleme.

— Ce-ai făcut?! Repetă Steen nedumerit.

— Am zis nu.

Steen scutură din cap.

— Nu la ce?

— Am spus că nu mă bag. (Dortmunder îl scrută pe Steen şi constată că tot nu pricepuse.) Băieții cu care am dat ultima lovitură, preciza el. Le-am spus că nici vorbă.

Steen îl cercetă, plin de stupoare.

— Ai fost contactat? Pentru o spargere?

— Evident.

— Şi ai refuzat?

— Cam aşa ceva... în viață, vine un moment când «orice treabă» este o «treabă murdară» şi atunci trebuie s-o refuzi.

— Şi îmi spui mie chestia asta? Întrebă Steen, atât de uluit încât îi tremura vocea.

— Nu eu am pus problema asta pe tapet, îi aminti Dortmunder.

— Aşa e, răspunse Steen, cu un aer zăpăcit. Eu am pus-o.

Aruncă o privire circulară prin biroul sinistru, cu mobilele lui jegoase şi cu afişele decolorate de pe pereți, iar ochii îi străluceau într-un mod neobişnuit.

Aproape că i se puteau auzi gândurile: «Deci, până la urmă, merge... Tot sistemul de eliberare pe cuvânt, toată hârțogăraia, toți nervii, birourile mizerabile, oamenii încruntați... Totul merge, fir-ar să fie! Un eliberat pe cuvânt a fost contactat pentru a participa la un delict, iar el a refuzat, pur şi simplu, ba chiar a semnalat faptul polițistului însărcinat să-l supravegheze. Viața mea are un sens, în cele din urmă!» Dortmunder începea să se neliniştească. Îşi drese vocea. Tamburină cu degetele în tăblia mesei. Avu chiar un scurt acces de tuse. În cele din urmă, începu cu o voce ezitantă:

— Dacă nu mai aveți nevoie de mine...

Privirea lui Steen reveni din depărtări şi se opri asupra lui.

— Dortmunder, vreau să ştii un lucru. Vreau să ştii că azi ai făcut din mine un om fericit.

Dortmunder habar n-avea despre ce vorbea celălalt.

— Cu atât mai bine, spuse el.

Steen îşi lăsă capul pe o parte, precum câinele din cartier.

— Bănuiesc că nu vrei să-mi dai numele oamenilor care te-au contactat, nu? Susură el.

— Ei, nişte oameni..., răspunse Dortmunder, ridicând din umeri.

Steen dădu din cap.

— Înțeleg. Păi atunci, să vedem... Cred că n-au mai rămas decât problemele obişnuite. Te mai duci la cursurile alea de mecanici?

— Da, sigur că da, răspunse Dortmunder.

Nu existau nici un fel de cursuri de mecanici, evident.

— Şi mai eşti ajutat financiar de vărul dumitale prin alianță? Domnul Kelp?

— Aşa e.

— Ai noroc cu aşa rude cumsecade. De fapt, nu m-aş mira să aflu că domnul Kelp are ceva de-a face cu ce mi-ai povestit azi, aici.

Dortmunder îl privi încruntând sprâncenele.

— Poftim? Făcu el.

Steen, cu un surâs fericit pe buze, cu chipul luminat, îşi cufundase deja nasul în hârțoage, aşa că nu observă expresia lui Dortmunder – ceea ce era mai bine.

— Asta e tot pentru astăzi, spuse el.

Ridică privirea şi fața lui Dortmunder n-avea nici o expresie.

Dortmunder se ridică de pe scaun.

— Pe data viitoare!

— Continuă să munceşti conştiincios, îl sfătui blând Steen. Şi să fugi de relațiile dubioase!

— Nu voi uita, spuse Dortmunder.

Se întoarse acasă şi îi găsi pe toți acolq, în sufrageria lui, bând din băutura lui.

— Cine v-a dat drumul, gagii? Întrebă el, închizând uşa.

— Eu, spuse Ghefwick, care alesese un ginger ale. Sper că nu te deranjează.

— Dar cum să mă deranjeze? Replică Dortmunder.

Că doar n-o fi un apartament privat.

— Voiam să discutăm, spuse în numele tuturor Kelp. (în timp ce vorbea, îi întinse lui Dortmunder un pahar plin cu whiski.) Ți-am pregătit şi ție un pahar.

Dortmunder i-l luă din mină, spunând:

— Nu m-am răzgândit încă, n-am de gând să intru într-un azil de nebuni. Dar, dacă voi insistați atât s-o faceți'— şi, drept să vă spun, locul mi se pare potrivit pentru voi – n-aveți decât.

Se întoarse calm spre fotoliul său preferat, dar Greenwood era deja tolănit în el, aşa că se instală într-un fotoliu inconfortabil, cu brațe de lemn.

— Lovitura este a noastră, a tuturor, declară Kelp.

Şi toți, în afară de tine, Suntem, dispuşi să mai facem o încercare.

— Am vrea să fii cu noi, insistă Greenwood.

— Pentru ce aveți nevoie de mine? Încercați fără mine, Sunteți patru.. – Tu eşti cel care face planurile, Dortmunder, zise Kelp, tu eşti organizatorul. Avem

nevoie de tine ca să conduci operațiunile.

— Poți s-o faci şi tu, spuse Dortmunder. Sau altul.

Greenwood... Sau Chefwick... Nu ştiu... cred că şi Murch ar putea.

— Nu aşa biné ca tine, spuse Murch.

— Nu aveți nevoie de mine! Repetă Dortmunder, apoi dădu din cap şi reluă, adresându-se tuturor în acelaşi timp: Sper că vă veți simți bine aici, băieți. Vă anunț eu unde să-mi trimiteți lucrurile.

Apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Hei! Stai puțin! Strigă Kelp.

Chefwick se smulse din fotoliu şi veni în fugă să se aşeze în fața lui Dortmunder.

— Înțeleg ce simți, spuse el. Înțeleg foarte bine.

La început, când au venit Kelp şi Greenwood să mă caute, am avut şi eu aceeaşi atitudine. Dar i-am ascultat, i-am lăsat să-mi explice situația şi apoi...

— Aici ai greşit, i-o tăie Dortmunder. Flăcăii ăştia nu trebuie să fie ascultați niciodată. Pentru ei existența e un fel de alba-neagra.

— Avem nevoie de tine! Insistă Chefwick. Dacă tu refuzi să conduci operațiunea, nu o să reuşim să terminăm treaba asta niciodată.

Dortmunder îl scrută atent.

— Treabă? Treburi, vrei să spui. Îți dai seama că am dat, până acum, trei lovituri pentru căcatul ăsta de smarald? Şi tot nu-l avem! Şi oricare-ar fi numărul operațiunilor, luăm aceiaşi bani.

Greenwood se apropie şi el de Dortmunder şi de Chefwick.

— Nu-i aşa, spuse el, chiar deloc. Mai întâi, că era vorba de treizeci de mii de căciulă, iar pentru comisariat s-au făcut treizeci şi cinci.

Kelp se apropie, la rândul său, spunând:

— Iar comandantul va mări prețul. Am vorbit deja cu el. Încă cinci mii de fiecare. Ceea ce înseamnă patruzeci de mii de dolari, doar pentru a intra într-un azil de nebuni şi a ieşi cu diliul de Prosker.

Dortmunder se întoarse spre el:

— Nu, greşeşti! Ar fi a patra operațiune şi, de data asta e vorba de răpire, care e o crimă federală şi ne face numai buni de scaunul electric. Şi, chiar dacă ne-am rezuma la bani, e a patra lovitură şi patruzeci de mii de dolari pentru patru lovituri face zece mii de operațiune, tarif la care n-am lucrat de la paişpe ani.

— Dar nu uita că Suntem plătiți şi până dăm lovitura, zise Kelp. Când terminăm, s-au mai adăugat încă două mii. Şi douăşpe mii pentru o treabă, nu-i aşa rău.

— Ne forțăm norocul, se încăpățâna Dortmunder.

Nu Sunt superstițios şi nu cred în ghinion, dar piatra asta aduce ghinion şi basta!

— Vino măcar să arunci o privire, Dortmunder, insistă Greenwood. Ne urcăm în tren şi mergem toți să examinăm locurile, asta-i tot ce-ți cerem. Dac-o să ți se pară dubios, renunțăm.

— Mi se pare dubios! Spuse Dortmunder.

— Dar ce ştii? Protestă Greenwood. N-ai văzut încă nimic.

— Nici n-am nevoie, spuse Dortmunder. Ştiu deja că nu-mi surâde ideea. (Desfăcu larg brațele.) De ce nu dați lovitura singuri, băieți? Sau, dacă e nevoie de cinci oameni, găsiți pe altcineva. Puteți să vă folosiți de telefonul meu, dacă vreți.

— Cred c-ar trebui să jucăm cu cărțile pe masă, spuse Chefwick.

Greenwood ridică din umeri.

— Aşa cred şi eu.

Murch, singurul care rămăsese aşezat, sorbind din bere, interveni:

— Eu v-am spus de la început.

— Pur şi simplu, n-am vrut să-i pun sulă-n coaste, zise Kelp.

Dortmunder, cu un aer sumbru şi bănuitor, îşi privi pe rând prietenii.

— Care-i treaba?

Chefwick fu cel care-l informă:

— Iko nu ne finanțează dacă nu mergi cu noi.

— Are încredere doar în tine, spuse Greenwood.

Ştie că eşti cel mai bun în meserie.

— Tu-i amaru' mă-sii! Făcu Dortmunder.

— Tot ce vrem e să vii să arunci o privire, zise Kelp. Apoi dacă zici nu, te lăsăm în pace.

— Am putea merge mâine, cu trenul, sugeră vesel Greenwood.

— Dacă vrei..., adăugă Chefwick.

Nemişcați, îl priveau cu toții pe Dortmunder şi aşteptau să spună ceva. El fixa podeaua cu o privire furibundă şi îşi rontăia încheietura unui deget. După o vreme, renunță şi se îndreptă spre măsuța pe care îşi pusese paharul de whisky. Luă paharul, trase o gură bună, apoi se întoarse spre ceilalți.

— Vii să aruncăm o privire? Întrebă Greenwood.

— Presupun că da, răspunse Dortmunder, cu un aer nefericit.

Ceilalți, în schimb, erau încântați.

— Formidabil! Spuse Kelp.

— Cu ocazia asta poate mă caut şi eu la cap, adăugă Dortmunder şi râse

paharul de whisky.

— Biletele! Ceru controlorul.

— Aer! Ceru Dortmunder.

Controlorul se opri, cu perforatorul în mina.

— Hă? Făcu el.

— În vagonul ăsta nu-i pic de aer curat, îi explică Dortmunder. Nu se deschid geamurile şi nu e aer.

— Aveți dreptate, spuse controlorul. Dați-mi biletele!

— N-am putea avea şi noi puțin aer?

— Nu mie trebuie să-mi cereți aşa ceva, spuse controlorul. Căile ferate vă garantează transportul, vă iau de ici, vă lasă colea, dar aerul nu-i treaba lor.

Dați-mi biletele.

— Am nevoie de aer! Zise Dortmunder.

— Ați putea coborî la prima, sugeră controlorul.

Persoanele Sunt foarte aerisite.

Kelp, aşezat lângă Dortmunder, îl trase de mânecă:

— Las-o baltă! Oricum n-ajută la nimic.

Dortmunder îl măsură pe controlor şi înțelese că prietenul său are dreptate. Dădu din umeri şi-i întinse biletul, Kelp făcu la fel, iar controlorul le perfora pe amândouă înainte de a le restitui. Apoi veni rândul lui Murch, aşezat pe bancheta din față, apoi al lui Greenwood şi al lui Chefwick, aşezați spate în spate cu Dortmunder, pe bancheta următoare. Cum cei cinci bărbați erau singurii ocupanți ai vagonului, controlorul se îndepărtă fără grabă de-a lungul culoarului şi ieşi prin capătul celălalt, lăsându-i din nou singuri.

— N-ai să obții niciodată nimic de la gagiii ăştia sindicalizați, spuse Kelp.

— De asta pot să fiu sigur, încuviință Dortmunder, care aruncă o privire circulară în jur. E careva blindat?

Kelp, cu un aer şocat, protestă:

— Dortmunder! Nu poți să razi un tip doar pentru că n-ai destul aer!

— Am zis eu că vreau să rad pe careva? Cine are o pocnitoare?

— Eu, spuse Greenwood şi scoase din buzunar un Smith & Wesson Terrier, un revolver de calibrul 32, cu cinci focuri, cu țeava de trei milimetri.

I-l întinse lui Dortmunder, cu mânerul înainte.

— Mulțumesc, spuse Dortmunder. (Luă arma şi o întoarse invers pentru a o ține de crosă şi butoiaş.) Scuză-mă, îi spuse lui Kelp şi se aplecă peste el pentru a sparge geamul dintr-o singură lovitură.

— Hei! Făcu Kelp.

— Aer, spuse încântat Dortmunder şi se întoarse spre Greenwood pentru a-

i restitui revolverul. Mulțumesc, adăugă el.

Greenwood părea cam surprins.

— Cu plăcere, răspunse el şi examina mânerul, căutând vreo zgârietură.

Nu găsi nici una şi băgă pistolul înapoi în buzunar.

Era duminică, 10 septembrie, şi se aflau în unicul tren (sau pe-aproape) care mergea în acea direcție duminica.

— Mai avem mult? Întrebă Dortmunder.

Kelp îşi privi ceasul.

— Zece minute, un sfert de oră, răspunse el. Poți să vezi locul din tren. Pe partea asta.

Dortmunder dădu din cap.

— E o clădire veche, din cărămidă, continuă Kelp.

Era o uzină pe vremuri, în care se făceau adăposturi antiaeriene demontabile.

Dortmunder îl privi țintă.

— De câte ori deschizi gura, îmi dai mai multe amănunte decât aş dori eu să aflu. Auzi... Adăposturi antiaeriene prefabricate şi demontabile. Nu vreau să aflu de ce a dat faliment uzina asta.

— E o poveste destul de interesantă, spuse Kelp.

— Aşa-mi spuneam şi eu.

Trenul opri în clipa aceea, iar Dortmunder şi Kelp văzură pe geam trei bătrânei stând pe peron şi privindu-i cu interes. Trenul porni şi Kelp anunță:

— Coborâm la prima.

— Cum se cheamă oraşul?

— New Mycenae. A fost botezat cu numele unei vechi cetăți greceşti.

— Nu vreau să ştiu de ce! Spuse Dortmunder.

Kelp se întoarse spre el:

— Ce te-a apucat?

— Nimic.

Controlorul reapăru exact în clipa aceea în vagon, parcurse culoarul şi se opri în dreptul lor. Cu sprâncenele încruntate, studie gaura din geam.

— Cine-a făcut asta? Întrebă el.

— Un bătrân, în ultima gară, răspunse Dortmunder.

Controlorul îl privea cu un ochi furios.

— Ba eu zic că 'mneața!

— Nu, nu el, interveni Kelp. Un bătrân a făcut asta, în ultima gară.

Greenwood, aşezat în spatele lor, confirmă:

— Aşa e. Am văzut tot. Un bătrânel a făcut asta, în ultima gară.

Controlorul, furios, îi măsură pe rând.

— Şi credeți c-am să-nghit gogoaşa asta?

Nimeni nu răspunse.

Cu sprâncenele tot încruntate, mai examina o dată gaura din geam, apoi se întoarse spre Murch, aşezat pe partea cealaltă:

— Ați văzut ce s-a întâmplat?

— Desigur.

— Şi?

— Un bătrân a făcut-o, spuse el. În-ultima gară.

Controlorul coborî o sprânceană:

— Sunteți împreună cu oamenii ăştia?

— Nu i-am văzut în viața mea, răspunse Murch.

Controlorul mai împărți nişte priviri bănuitoare de jur împrejur, mirii câteva cuvinte de neînțeles, se întoarse şi-şi continuă drumul spre capătul vagonului.

Ieşi pe uşă, dar, o clipă mai târziu, băgă capul înapoi în vagon pentru a proclama:

— Următoarea oprire: New McKinney!

Ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l contrazică cineva, îşi învârti ochii la fel de furioşi, mai aşteptă câteva clipe, apoi dispăru, trântind uşa.

— Spuneai că următoarea oprire e a noastră? Îl întrebă Dortmunder pe Kelp.

— În principiu, da, răspunse Kelp, aruncând o privire pe fereastră, la uite şi azilul!

Dortmunder privi în direcția indicată de Kelp şi zări o clădire mare, din cărămidă roşie, pe dreapta, ceva mai departe de gară. Un gard înalt, metalic înconjura întreg terenul. Din loc în loc, de el erau agățate pancarte metalice. Dortmunder miji ochii, dar nu reuşi să citească ce scria pe ele.

— Ce scrie pe pancartele alea? Îl întrebă pe Kelp.

— Pericol, îi răspunse Kelp. Înaltă tensiune.

Dortmunder îl privi lung, dar Kelp, cu fața întoarsă spre fereastră, evită cu grijă să-i întâlnească privirea.

Dortmunder scutură din cap şi examină încă o dată locul. Reperă nişte şine de cale ferată care se desprindeau de cele pe care mergea trenul lor, făceau o curbă, treceau pe sub gardul electrificat şi traversau terenul din jurul azilului. Şinele erau îngălbenite de rugină, iar, în interiorul grădinii, fuseseră încorporate într-un motiv floral. Circa douăzeci de persoane, în pijamale albe şi halate de baie de aceeaşi culoare, se plimbau pe peluză, sub supravegherea unor indivizi

înarmați – paznicii – îmbrăcați în uniforme albastre.

— La prima vedere, declară Dortmunder, nu mi se pare prea uşor.

— Aşteaptă puțin!

Trenul începuse să încetinească, în vreme ce azilul dispărea puțin câte puțin din raza lor vizuală. Uşa de la capătul vagonului se deschise şi controlorul îşi vârî capul înăuntru, pentru a striga:

— New McKinney! Newww McKinney!

Kelp şi Dortmunder se priviră, încruntând din sprâncene. Peronul apăru încet. Pancarta anunța cu litere mari: NEW MYCENAE.

— New McKinney! Urlă controlorul.

— Cred că îl urăsc, spuse Dortmunder Se ridică şi ceilalți patru îl imitară. Parcurseră culoarul încet, în timp ce trenul se imobiliza scârțâind din încheieturi, iar controlorul îi privi coborând cu o privire furibundă.

— Credeam că nu Sunteți cu ei, îi spuse lui Murch.

— Care ei? Întrebă Murch, coborând, la rândul său, pe peron.

Dortmunder şi tovarăşii săi traversară gara pentru a ieşi pe partea cealaltă, unde refuzară oferta unui malac cu mustață căzăcească, ce afirmă că balia unsuroasă pe care o conduce ar fi un taxi.

— Putem să mergem pe jos, spuse Kelp. Nu e departe.

Nu era foarte departe. Trecură pe lângă vreo şapte blocuri şi ajunseră în fața intrării principale. O pancartă, într-o parte, anunța: Casa de odihnă «CLAR DE LUNĂ». În acest loc, bariera electrificată era ceva mai retrasă față de stradă şi avea înainte un grilaj, la circa un metru şi jumătate. Doi paznici înarmați, aşezați pe scaune pliante, dincolo de grilajul principal, sporovăiau.

Dortmunder se opri şi cuprinse totul dintr-o privire.

— Pe cine-or fi păzind ei acolo? Pe Rudolf Hess?

— Este ceea ce se cheamă o casă de nebuni sub strictă supraveghere, spuse Kelp. Rezervată nebunilor mai bogați. Majoritatea lor Sunt nebuni criminali, dar familiile lor au destui bani pentru a evita să fie băgați la azilul de stat.

— Am pierdut toată ziua, spuse sec Dortmunder.

Puteam să fi vândut cinci-şase enciclopedii astăzi.

Duminica e o zi bună pentru enciclopedii. Soțul este acasă, îi spun că-i mai dau, pe deasupra, şi o bibliotecă din piese detaşabile pe care şi-o poate monta singur – şi scoate portofelul.

— Vrei să spui că nu se poate? Întrebă Chefwick.

— Paznici înarmați, începu Dortmunder, garduri electrificate. Fără să mai vorbim de cei internați. Vrei să te freci de ei?

— Speram să găseşti o soluție, zise Greenwood.

Trebuie să existe o modalitate de a intra înăuntru.

— Sigur că există, spuse Dortmunder. Te arunci cu paraşuta. Dar cum mai ieşi?

— Haideți să-i dăm ocol, sugeră Murch. Poate găsim ceva.

— Câteva mortiere antiaeriene, de exemplu, replică Dortmunder.

— Mai avem o oră până la tren, spuse Kelp. Măcar s-o folosim cumva.

Dortmunder ridică din umeri.

— Bine, hai să facem un tur!

Făcură, deci, turul spitalului şi nu văzură-nimic încurajator. Ajunşi în spatele clădirii, constatară cu neplăcere că drumul asfaltat se terminase şi că trebuie s-o ia pe arătură. Trecură peste şinele ruginite, iar Chefwick declară, pe un ton satisfăcut:

— Şinele mele Sunt mult mai bine îngrijite.

— Dar astea nu mai Sunt folosite, remarcă Kelp.

— Ia uitați, zise Murch, unul dintre nebuni ne face semne. ' Priviră şi era adevărat. Una dintre siluetele în alb, în picioare, lângă gard, le făcea semne cu o mină.

Cu cealaltă îşi ferea ochii de soare şi zâmbea cu toți dinții.

Tocmai voiau să-i răspundă, când Greenwood exclamă:

— Hei, ăsta-i Prosker!

Fiecare îşi întrerupse gestul, rămânând cu mâna încă ridicată deasupra capului.

— Chiar că-i el! Făcu Chefwick.

Îşi lăsă mâna în jos şi toți ceilalți îl imitară. Acolo, printre straturile de flori, Prosker îi salută cu gesturi frenetice, apoi, brusc, izbucni în râs. Se prinse cu mâinile de burtă, îşi trase o palmă peste genunchi – pradă unei crize de râs nebun. Încercă să dea din mână şi să râdă în acelaşi timp, dar fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul.

— Greenwood, zise Dortmunder, mai dă-mi o dată chestia aia.

— Nu se poate! Protestă Kelp. Mai avem nevoie de el ca să ne dea smaraldul.

— Numai că nu putem pune mâna pe el, remarcă Murch. Aşa că-i tot una.

— Las' că mai vedem noi cine râde, spuse printre dinți Dortmunder şi îşi flutură pumnul către Prosker, care izbucni într-un râs atât de violent, încât trebui să se aşeze pe jos.

Un paznic se apropie de el pentru a-l privi, dar nu interveni.

— Mi se rupe inima când văd că Suntem panghiți de un măgar ca ăsta,

spuse Kelp.

— Nu Suntem, declară Dortmunder, cu o mină întunecată.

Îl priviră cu toții.

— Vrei să spui..., începu Kelp.

— Că n-o să-l las să-şi bată joc de mine. Mi-a sărit muştarul, asta e!

— Şi atunci, intrăm să punem mâna pe el?

— Am spus doar că mi-a sărit muştarul, repetă Dortmunder, întorcându-se spre Kelp. Spune-i lui Iko să ne treacă din nou pe statul de plată.

Mai privi o dată spre Prosker, care se rostogolea pe jos, ținându-se cu mâinile de burtă şi dând din picioare.

— Dacă-şi închipuie că poate rămâne ascuns acolo, reluă Dortmunder, e complet nebun!

Atunci când bărbatul de abanos îl introduse pe Kelp în birou, comandantul Iko aştepta deja. – Ei? Lătra el către Kelp. Sunt două săptămâni de când Dortmunder a acceptat să conducă operațiunea. Din buzunarele mele continuă să iasă bani, dar nu văd să fi intrat aici nici cel mai amărât smarald.

— Suntem gata, anunță Kelp, scoțând din buzunar o listă pe jumătate ruptă, iată ce ne trebuie!

— Sper că, de data asta, nu mai vreți elicopter.

— Nu, e mult prea departe de New York. Dar să ştiți că ne-am gândit şi la asta.

— Nu mă îndoiesc, zise comandantul, care luă lista şi aruncă o privire. O locomotivă! Urlă el.

Kelp încuviință cu un semn din cap.

— Dortmunder s-a gândit că asta ar putea pune probleme.

— Probleme! Repetă comandantul, care părea să fi primit o lovitură de măciucă în creştet.

— — De fapt, n-avem nevoie de o locomotivă mare, Diesel. Ce ne trebuie e o maşinărie care să meargă pe şine cu ecartament normal. Dar să fie ceva mai mare decât o drezină.

— Mai mare decât o drezină, repetă comandantul.

Începu să dea buimăcit înapoi, picioarele sale loviră un scaun, pe care se aşeză. Lista îi atârna între degete, uitată.

— Chefwick este expertul nostru feroviar, îi zise Kelp. Dacă vreți să discutați cu el, vă va spune exact ce vrem.

— Evident, spuse comandantul.

— Ar putea veni mâine după-amiază, sugeră Kelp.

— Evident..., spuse pierdut comandantul.

Kelp se apropie de el şi-şi flutură mâna prin faţa ochilor lui. Aceştia nu-şi schimbară expresia şi rămaseră fixaţi asupra unui punct situat cam la jumătatea camerei.

— Poate-ar fi mai bine să vă dau un telefon mai târziu, zise Kelp. Când o să vă simţiţi mai bine.

— Evident, spuse comandantul.

— De fapt, n-avem nevoie chiar de o locomotivă aşa de mare. Una de mărime mijlocie ar fi foarte bună.

— Evident, spuse comandantul.

— Bine. (Kelp, descumpănit, aruncă o privire în jur.) Sun eu mai târziu. Ca să-mi spuneţi când să vină Chefwick.

— Evident, spuse comandantul.

Kelp porni spre uşă. Se mai opri o clipă în prag — «simţea nevoia să spună ceva pentru a-i mai ridica moralul comandantului.

— Păreţi într-o formă bună, domnule comandant, zise el.

— Evident, răspunse comandantul.

Comandantul Iko stătea lângă camion. Fruntea lui era brăzdată de grijă.

— Trebuie să restitui locomotiva asta, spuse el.

Să n-o pierdeţi, să n-o stricaţi. Trebuie s-o înapoiez, pentru că e doar împrumutată.

— O s-o înapoiaţi, îl linişti Dortmunder, privindu-şi ceasul. Trebuie să plecăm, adăugă el.

— Fiţi prudenţi cu locomotiva, spuse comandantul, pe un ton crispat. E tot ce vă cer.

— Vă dau personal cuvântul meu de onoare, interveni Chefwick, că această locomotivă nu va suferi nici o pagubă. Bănuiesc că ştiţi cât de mult iubesc eu locomotivele.

Comandantul încuviinţă, oarecum mai liniştit, dar tot crispat. Un muşchi îi tresări pe obraz.

— Haidem! E timpul, spuse Dortmunder. La revedere, domnule comandant!

Murch se afla la volan, iar Dortmunder se instală lângă el, în cabină. Ceilalţi trei urcară la spate, cu locomotiva. Comandantul îi privea şi Murch îi făcu din mină, în timp ce camionul intra pe drumul de pământ care pornea de la ferma abandonată. După ce ieşi în şosea, o porni spre nord. Se îndepărta de New York, spre New Mycenae.

Era un camion absolut normal – cu o cabină roşie obişnuită şi o platformă complet acoperită de o prelată verde închis – şi nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenţie. Dar, sub prelată, se ascundea ceva foarte săritor în ochi, o

maşinărie ale cărei flancuri erau ornate cu picturi în culori vii, reprezentând scene feroviare. Deasupra lor, nişte litere roşii, înalte, de treizeci de centimetri, proclamau, pe toată lungimea platformei: PARCUL DE DISTRACȚII «TOM DEGEȚEL». Iar dedesubt, cu litere negre şi ceva mai mici: FAIMOASA LOCOMOTIVĂ.

Ce relații folosise comandantul, ce poveşti o fi turnat, ce bacşişuri o fi împins, ce presiuni o fi exercitat pentru a obține locomotiva – Dortmunder nu ştia şi, de altfel, nici nu-i păsa. Reuşise să facă rost de ea în două săptămâni de la prezentarea comenzii – ceea ce era cel mai important. Iar acum Dortmunder avea -să-i bage hohotele de râs înapoi pe gât lui Prosker.

Era cea de-a doua duminică din octombrie, o zi însorită, dar răcoroasă. Circulația era redusă pe drumurile secundare pe care le aleseseră, aşa că făcură destul de puțin până la New Mycenae. Murch traversă oraşul şi o luă pe un drum care ducea direct la Casa de odihnă «CLAR DE LUNĂ». Trecură prin fața ei şi Dortmunder îi aruncă o privire cercetătoare.

Totul era liniştit. Aceiaşi doi paznici cleveteau în fața intrării principale. Nimic nu se schimbase Mai înaintară încă cinci kilometri pe acelaşi drum, apoi Murch viră la dreapta. După opt sute de metri, ieşi de pe şosea, opri şi trase frâna de mână, fără să oprească motorul. Se aflau într-o zonă muntoasă şi împădurită, lipsită de case sau alte construcții. Cu o sută de metri mai departe, un semnal anunța trecerea peste o cale ferată.

Dortmunder îşi privi ceasul.

— Trebuie să treacă în patru minute.

În timpul celor două săptămâni precedente, el şi toți ceilalți patrulaseră întreg sectorul, care le devenise la fel de familiar că propriile locuințe şi ştiau pe de rost-orarul trenurilor.

Mai bine chiar decât Căile Ferate, s-ar fi putut spune, căci trenul aşteptat de Dortmunder avu aproape cinci minute întârziere. Dar, în sfârşit, îl. Auziră şuierând în depărtare, apoi apăru lent şi defila prin fața lor Era aceeaşi cursă locală pe care Dortmunder şi ceilalți o luaseră pentru a veni aici, cu două săptămâni în urmă.

— Uite-ți geamul, spuse Murch şi întinse degetul spre o fereastră cu o gaură în formă de stea, a unui vagon care tocmai trecea prin fața lor.

— Eram sigur că nu s-au obosit să-l repare, spuse Dortmunder.

Îi trebuie destul de multă vreme unui tren pentru a defila în întregime prin fața unui punct dat, dar trecu în sfârşit şi ultimul vagon, iar drumul redeveni liber.

Murch îl privi pe Dortmunder şi întrebă:

— Cât timp?

— Aşteaptă două minute.

Ştiau că următorul tren pe această linie urma să fie un mărfar, trecând spre sud la nouă şi jumătate seara, în timpul săptămânii, traficul feroviar era intens în ambele sensuri, atât trenuri de călători cât şi mărfare, dar duminică, cea mai mare parte a trenurilor stăteau acasă.

După un minut sau două de linişte, Dortmunder îşi aruncă chiştocul pe podeaua camionului şi îl zdrobi cu talpa.

— Putem pleca.

— Bine.

Murch ambreie şi urcă încet camionul pe calea ferată. Manevrând înainte şi înapoi, reuşi să se aşeze de-a lungul şoselei, pe care o bloca. Opri motorul şi aşteptă. Dortmunder coborî şi înconjură vehiculul, pentru a deschide uşile din spate. Greenwood şi Kelp începură imediat să împingă spre exterior un fel de plan înclinat, alcătuit dintr-o rampă metalică largă, pe care erau fixate şine de cale ferată. Capătul acesteia lovi cu zgomot calea ferată de dedesubt şi Greenwood coborî pentru a-l ajuta pe Dortmunder să împingă rampa, până ce şinele ei aveau să se găsească în prelungirea celor ce aparţineau companiei de cale ferată. Greenwood îi făcu semn lui Kelp, rămas în spatele camionului. Kelp, la rândul său, îşi agită mâna spre interior, de unde, câteva clipe mai târziu, îşi făcu apariţia locomotiva.

Şi ce mai locomotivă! Faimosul vehicul era o replică – mai mult sau mai puţin reuşită – a locomotivei Tom Degeţel, prima construită în America, pentru a asigura un serviciu regulat. Numai că această copie funcţiona cu benzină şi cu un motor de Ford 1962.

S-ar fi putut spune că acesta copie nu-şi petrecea chiar tot timpul în parcul de distracţii menţionat pe laturile camionului care-i servea de cochilie. Cu anumite ocazii, mai circulă pentru a fi expusă pe la bâlciuri, inaugurări de supermagazine sau alte activităţi de acelaşi tip.

Chefwick stătea la manetele de control, în timp ce Tom Degeţel cobora cuminte rampa şi efectuă delicata manevră care constă în trecerea de pe o cale ferată pe alta şi era evident că se găsea în al şaptelea cer, surâzător, fericit, în culmea încântării. În mintea lui, nu pilota o locomotivă de talie mondială, ci el însuşi se miniaturizase şi manevra, în persoană, un model la scară redusă.

— Tuu-tuu, spuse el, surâzându-i lui Dortmunder cu gura până la urechi.

— D-apăi cum dar! Răspunse Dortmunder. Mai avansează puţin.

Chefwick mai mişcă locomotiva încă cincizeci de centimetri.

— Aşa e perfect! Spuse Dortmunder şi plecă să-i ajute pe Greenwood şi pe

Kelp să împingă rampa înapoi în camion.

Chefwick, Greenwood şi Kelp îşi trăseseră deja combinezoanele de scafandru, al căror cauciuc negru lucea şi sclipea în soare. Încă nu-şi puseseră nici mănuşile, nici măştile, nici căştile, dar tot restul corpului era protejat de cauciuc. Asta rezolva problema gardului electrificat.

Dortmunder, Greenwood şi Kelp urcară pe tender, iar Dotmunder îi strigă lui Chefwick:

— Dă-i drumul!

— Îndată, spuse Chefwick. Tuu-tuu, mai adăugă el şi Tom Degeţel începu să alunece pe şine.

Combinezonul lui Dortmunder îl aştepta în tender, pe ladă cu arme. Şi-I trase şi el, apoi făcu o ultimă recomandare:

— Nu uitaţi: când trecem prin gard, acoperiţi-vă feţele cu palmele.

— Nici o grijă.

Tom Degeţel mergea acum cu mai bine de 25 de kilometri pe oră, aşa că se apropiară repede de casa de sănătate. Chefwick opri chiar înainte de macazul unde vechea linie ferată se bifurcă în direcţia azi luiui. Greenwood sări jos, merse să tragă de levierul c'..: omandă al macazului şi urcă înapoi la bord.

Petrecuseră două nopţi întregi ungând şi deblocând vechiul levier de manevră, pentru a-l face să funcţioneze. Acum mergea – cum s-ar spune – ca uns.

Îşi puseră cu toţii căştile, mănuşile şi măştile, iar Chefwick acceleră zdruncinându-i, pe şinele ruginite, în direcţia azilului.

Tom Degeţel, cu tender şi cu toate celelalte, era mai uşor decât fusese Ford-ul de la care îi provenea motorul şi Chefwick atinsese 90 de kilometri la oră când lovi gardul.

Clac! Scântei, pocnete şi fum. Firele electrice biciuiau aerul. Roţile lui Tom Degeţel scrâşneau şi cîrţîiau pe bătrânele şine răsucite, apoi zgomotele urcară pe o notă mai ascuţită când Chefwick frâna.

Spulberaseră gardul 6a un alergător care rupe cu pieptu! Panglica de pe linia de sosire şi se opriră cu un scrâşnet de frâne printre gardieni şi crizanteme.

În biroul său, de cealaltă parte a clădirii, doctorul Panchard L. Whiskum, administrator-şef, stătea la masa lui de lucru şi recitea un articol, pe care tocmai îl scrisese pentru jurnalul american de psihoterapie aplicată şi pe care îl intitulase: Cazuri de halucinaţie provocată prin contagiune în rândurile personalului din spitalele psihiatrice, când un infirmier în bluză albă năvăli strigând:

— Doctore! E o locomotivă în grădină!

Doctorul Whiskum îl analiză pe infirmier. Îşi privi manuscrisul, apoi îl privi din nou pe infirmier.

— La loc, Foster, zise ei. Să discutăm despre asta.

În grădină, Dortmunder, Greenwood şi Kelp ieşiseră din tender, în combinezoanele lor negre şi cu măşti de scufundare pe faţă, înarmaţi cu pistoalemitralieră. Pe întreaga peluză, bolnavii – îmbrăcaţi în alb – şi paznicii – îmbrăcaţi în albastru – fugeau în toate părţile: înainte, înapoi, în cerc, în opt, se apucau de cap, se apucau de piept, se izbeau unii de alţii. Azilul de nebuni devenise un adevărat azil de nebuni.

Dortmunder îşi îndreptă arma spre cer şi slobozi o rafală. Liniştea care urmă fu deosebită. Foarte liniştită.

Pe peluză nu se mai vedeau decât ochi peste tot, rotunzi ca nişte bile. În grămadă, Dortmunder reuşi să-l descopere pe Prosker. Îndreptă pistolul mitralieră spre avocat şi strigă:

— Prosker! Fă-te-ncoa'!

Prosker încercă să dea de înţeles că ar fi un altul, un oarecare Prixon sau Cunntel. Rămase ţeapăn acolo unde se găsea, făcându-se că n-ar fi el cel pe care-l privea Dortmunder.

— Preferi să-ţi trag în picioare şi să pun pe careva să te aducă pe sus? Insistă Dortmunder. Vino încoace!

O doctoriţă din ultimul rând, care purta ochelari cu ramă de baga şi bluză albă de laborantă, exclamă deodată:

— Ar trebui să vă fie ruşine! Vă daţi seama ce faceţi din conceptul de realitate pe care noi încercăm să-l impunem acestor oameni? Cum vreţi să mai facă ei diferenţa, între fantasme şi realitate, când voi vă dedaţi la asemenea manevre?

— Ţineţi-vă gura! Îi spuse Dortmunder, apoi se întoarse spre Prosker: Hai, că-mi pierd răbdarea!

Dar Prosker rămânea pe loc, făcând pe nevinovatul, până când un paznic din apropiere făcu un pas rapid spre el şi îl împinse înainte bodogănind:

— Hai mişcă, nu sta! Parcă poţi să ştii dacă trage bine? Vrei să omoare nişte nevinovaţi?

Un cor de aprobări urmă acesta remarcă şi tabloul cu personaje încremenite se transformă brusc într-o echipă de muncitori făcând un lanţ şi trecîndu-şi-l pe Prosker din mâna în mâna spre locomotivă.

O dată ajuns la destinaţie, Prosker deveni brusc Volubil.

— Stau prost cu sănătatea! Strigă el. Am avut necazuri, boli, nu mai am pic de memorie! Altfel nici nu aş fi aici... De ce-aş fi aici dacă n-aş fi bolnav? Vă spun

că nu mai am pic de memorie, nu mai ştiu nimic! Nimic!

— Ia urcă aici! Zise Dortmunder. Las' că-ți împrospătăm noi memoria!

Cu mari reţineri şi zdravăn împins din spate şi tras din faţă, Prosker urcă pe tender. Kelp şi Greenwood îl imobilizară, în timp ce Dortmunder sfătuia mulţimea să stea cuminte până dispar ei.

— Şi încă ceva, mai adăugă el, trimiteți pe careva să pună la loc macazul după ce plecăm. Nu vreți să vă pomeniți cu un tren în grădină, nu-i aşa?

O sută de capete se scuturară energic.

— Perfect! Spuse Dortmunder şi se întoarse spre Chefwick. Hai, dă înapoi!

— OK! Răspunse Chefwick şi adăugă în şoaptă:, Tuu-tuu!

Nu voia s-o spună cu voce tare, mai ales lângă urechile atâtor nebuni, care ar fi putut să-şi facă gânduri.

Locomotiva ieşi încet, cu spatele, dintre rândurile de flori. Dortmunder, Greenwood şi Kelp se strânseră în jurul lui Prosker, îl înşfăcară de coate şi îl ridicară la câțiva centimetri înălțime. Rămase atârnat, apăsat din toate părțile de combinezoanele de cauciuc. Picioarele lui, încălțate cu pâslari, se agitau în gol şi el întrebă:

— Ce faceți? De ce faceți asta?

— Ca să nu fii electrocutat. Vom trece printre fire branşate, îi spuse Greenwood. Cooperează, domnule Prosker!

— Da, voi coopera! Zise Prosker. Voi coopera!

— Aşa-mi ziceam şi eu, spuse Dortmunder.

Murch aştepta lângă calea ferată, trăgând dintr-un Marlboro. În cursul ultimului sfert de oră, trecuse un singur vehicul, îndreptându-se spre vest. Era o străveche camionetă verde, condusă de un străvechi țăran cărunt. O movilă de fierătănii zăngănise în spate atunci când camionul trecuse peste şine şi țăranul îi aruncă lui Murch o privire strepezită, ca şi cum l-ar fi bănuit răspunzător de acel zgomot.

Celălalt zgomot răsună după un minut sau două, o scurtă şi îndepărtată rafală de pistol automat. Murch ascultase cu atenție, dar pârâitul nu se mai repetă.

Un simplu avertisment, fără îndoială şi nu un semn că ceva nu ar fi mers cum trebuie.

Iar acum, ceva sosea pe calea ferată. Murch se aplecă pentru a vedea mai bine. Era bătrânul Tom Degețel care venea cu fundul spre el. Motorul Fordului gemea în marşarier.

— Bun! Îşi spuse.

Cu un bobârnac, Murch îşi azvârli țigara şi fugi spre camion. Îl dădu înapoi

pentru a-l pune pe poziție şi pregăti totul pentru sosirea lui Tom Degețel.

Chefwick opri locomotiva la câțiva metri de fundul camionului. În timp ce Greenwood'îl supraveghea pe Prosker în tender, Dortmunder şi Kelp, care îşi scoseseră între timp combinezoanele, coborâră şi aplecară rampa pentru a o fixa pe poziție. Chefwick, manevrând cu atenție, reuşise să urce locomotivă în marşarier sus, în camion, iar Dortmunder şi Kelp ridicară rampa. Kelp urcă în spatele camionului, iar Dortmunder închise uşa din spate. Ocoli apoi camionul pentru a se instala în cabină, alături de Murch.

— A mers bine? Întrebă Murch.

— Nici o problemă.

Murch demară şi, după trei kilometri, făcu un viraj la stânga pentru a o lua pe un drum îngust, de pământ – unul dintre numeroasele drumuri pe care le exploraseră în cursul precedentelor două săptămâni.

Acesta se tot îngusta, devenind o potecă ce se înfunda în pădure, terminându-se în mijlocul unei văi aride, complet pustii.

Murch merse cu camionul cât de departe reuşi, apoi se opri.

— Ascultați ce linişte! Spuse el.

Era sfârşitul după-amiezii şi, în întreaga pădure, nu se auzea nici un sunet. Dortmunder coborî din cabină şi, când izbi portiera, zgomotul se prelungi printre arbori ca o împuşcătură. Murch coborî pe partea cealaltă.

Dortmunder deschise uşa din spate, urcă în camion împreună cu Murch, apoi închiseră uşa după ei.

Interiorul camionului era luminat de trei becuri înşirate de-a lungul plafonului, iar locomotiva ocupa aproape întregul spațiu. Nu era loc destul ca să mergi pe lângă ea, ci numai ca să te strecori pe o parte. Dortmunder şi Murch se strecurară până la tender şi urcară la bord.

Prosker stătea pe ladă cu arme şi expresia lui nevinovată de amnezic începuse să se deterioreze.

Kelp, Greenwood şi Chefwick, în picioare în jurul lui, îl observau. Nu se zărea nici o armă.

Dortmunder se apropie de el, spunând:

— Prosker, treaba-i simplă ca bună ziua: ori recuperăm smaraldul, ori te-am ras. Ciripeşte!

Prosker ridică privirea spre Dortmunder, cu aerul nevinovat al unui cățeluş uitat pe televizor.

— Nu ştiu despre ce vorbiți, voi toți ăştia... Eu Sunt bolnav!

Greenwood sugeră:

— Să-l legăm de şine şi să trecem cu trenul peste el, de vreo două ori. Poate

că va vorbi.

— Drept să spun, m-ar mira, zise Chefwick.

— Murch, Kelp, spuse Dortmunder, duceți-l în cabină şi arătați-i unde Suntem.

— De acord.

Murch şi Kelp îl apucară pe Prosker de coate, fără menajamente, şi îl împinseră printr-o fantă îngustă spre fundul camionului. Avocatul îşi pierduse siguranța de sine şi aproape că nici nu avea curajul să privească afară. Deschiseră uşa şi-i arătară pădurea umbrită de ultimele raze ale asfințitului, iar, după ce Prosker privi bine, închiseră uşa, îl aduseră înapoi şi îl aşezară pe ladă cu arme.

— Suntem în pădure, zise Dortmunder. Aşa e?

— — Da, răspunse Prosker, încuviințând din cap.

Suntem în pădure.

— Deci, cuvântul pădure, îți spune ceva. Foarte bine. Acum uită-te acolo, în fața locomotivei. Ce este obiectul acela, rezemat de perete?

— O lopată, zise Prosker.

— Deci îți aminteşti şi ce este o lopată. Sunt încântat!

Da... ia spune, îți aminteşti ce-i acela un mormânt?

Aerul nevinovat al lui Prosker se mai deteriora puțin.

— Doar n-o să faceți aşa ceva unui bolnav, spuse el şi, cu un gest anemic, îşi duse mâna la inimă.

— Unui bolnav, nu, spuse Dortmunder. Dar unui mort, da. (îl lăsă pe Prosker să mediteze câteva clipe, apoi continuă:) Să-ți spun ce-o să se întâmple.

Vom petrece noaptea aici, împreună, lăsând poliția să umble brambura după o locomotivă. Mâine dimineață, plecăm. Dacă până atunci ne dai smaraldul, te lăsăm să pleci şi vei putea spune polițiştilor c-ai scăpat şi că nu înțelegi ce ți s-a întâmplat. Evident, nu vei menționa nici un nume, altfel venim înapoi să te căutăm. Acum ştii că putem pune mâna pe tine oriunde te-ai ascunde, nu-i aşa?

Prosker aruncă o privire circulară asupra locomotivei, a tenderului şi a chipurilor impasibile care-l înconjurau.

— O, da! Zise el. Acum ştiu.

— Bun. Ştii să foloseşti o lopată?

— O lopată? Repetă Prosker aiurit.

— Pentru eventualitatea că nu ne dai smaraldul, explică Dortmunder. Mâine dimineață vom pleca fără tine şi, cum nu vrem să te găsească cineva, va trebui să sapi o groapă...

Prosker îşi trecu limba peste buze.

— Eu..., începu el şi, încă o dată, privi chipurile dure din jurul lui. Aş vrea să vă pot ajuta, spuse.

Sincer. Dar Sunt un om bolnav. Am fost păgubit în afaceri, am avut probleme personale, o amantă infidelă, necazuri cu baroul, am făcut o depresiune psihică. De ce credeți că eram în azilul acela?

— Ca să te ascunzi de noi, răspunse Dortmunder.

Te-ai internat singur. Şi, dacă-ți aminteai destule pentru a te interna într-un azil de nebuni sub strictă supraveghere, îți vei aminti destule pentru a ne da înapoi smaraldul.

— Nu ştiu ce să spun, declară Prosker.

— Nu-i nimic, răspunse Dortmunder, ai toată noaptea la dispoziție ca să reflectezi.

— E destul de adâncă?

Dortmunder se aplecă şi privi groapa. Prosker se afla pe fundul ei, în pijamaua lui albă. Halatul era aşezat pe pământ, lângă un copac. Groapa avea acum aproape patruzeci de centimetri adâncime, iar Prosker era ud leoarcă, deşi dimineața era răcoroasă, începea o nouă zi însorită, aerul era plăcut şi curat, cum e deseori toamnă în pădure, dar pentru Prosker era luna lui cuptor şi el trebuia să trăiască fără climatizare.

— Nu-i destul, răspunse Dortmunder. Vrei să fii îngropat sub două degete de țarină? Asta merge pentru pungaşi. N-ai pic de respect pentru tine însuți?

— N-o să mă omorâți! Declară Prosker, gâfâind. Nu puteți s-o faceți doar pentru bani. O viață omenească are mai multă importanță decât banii, iar voi Sunteți cu siguranță mai umani decât...

— Prosker! I-o tăie Greenwood apropiindu-se. Aş putea să te ucid doar pentru că Sunt furios! M-ai păcălit, Prosker, m-ai păcălit pe mine! Ne-ai băgat pe toți în bucluc, indirect eu Sunt de vină şi, într-un fel, sper din toată inima să faci pe amnezicul până la sfârşit!

Prosker adoptă un aer dureros şi privi în lungul potecii pe care venise camionul.

— Nu conta pe asta Prosker! Declară Dortmunder, care îi observase privirea. Dacă încerci să tragi de timp sperând să apară poliția călare, galopând printre copaci, îți faci iluzii. Asta n-o să se-ntâmple! Am ales acest loc pentru că e sigur.

Prosker îl studie cu atenție pe Dortmunder. Chipul său îşi pierduse, în cele din urmă, aerul dureros şi nevinovat, lăsând acum să se vadă calculele pe care şi le făcea posesorul său. Mai reflectă puțin asupra situației, apoi, azvârli lopata.

— Foarte bine, zise el, pe un ton vioi. N-o să mă omorâți, nu Sunteți

asasini, dar văd prea bine că nu veți renunța. Şi s-ar părea că nimeni nu-mi va zbura în ajutor. Ajutați-mă să ies de aici şi vom discuta.

Toată atitudinea lui se schimbase brusc, vocea îi era mai clară şi mai profundă. Se ținea mai drept, gesturile îi erau mai sigure şi mai vioaie.

Dortmunder şi Greenwood îi întinseseră câte o mână pentru a-l scoate din groapă.

— Smaraldul, deci, zise Dortmunder.

Prosker se întoarse spre el:

— Lăsați-mă să vă pun o întrebare mai întâi. Ați fi dispuşi să mă lăsați fără supraveghere înainte de a vă da smaraldul?

— E subțire ca poantă.

— Da, aşa-mi ziceam şi eu, zise Prosker, depărtându-şi brațele. În acest caz, îmi pare rău, dar n-o să-l obțineți niciodată.

— De data asta, chiar că îl belesc cu mâna mea!

Urlă Greenwood, iar Murch, Chefwick şi Kelp se apropiară pentru a auzi discuția.

— Explică! Zise Dortmunder.

— Smaraldul se află în seiful meu, într-o bancă în Manhattan, la intersecția dintre 5-th Avenue şi 46-th Street. Trebuie două chei pentru a deschide seiful, cheia mea şi cheia băncii. Regulamentul este să cobor în subsol însoțit doar de un funcționar al băncii. Trebuie să fim singuri – doar el şi cu mine – şi, la intrarea în camera seifurilor, trebuie să semnez într-un registru, apoi ei compară semnătura cu cea pe care o păstrează în dosarele lor. Cu alte cuvinte, nu pot fi decât eu şi trebuie să fiu singur. Dacă v-aş da cuvântul meu de onoare că nu-i voi cere funcționarului băncii să cheme poliția câtă vreme Suntem în subsol, nu m-ați crede şi nu aş putea să v-o reproşez. Nici eu n-aş crede. Ați putea să stați mereu la pândă în fața băncii, dacă vreți, să mă răpiți şi să mă percheziționați de câte ori ies din bancă, dar asta nu înseamnă decât că smaraldul va rămâne acolo unde se află, inutilizabil pentru voi şi pentru mine.

— Tu-i maica mă-sii! Făcu Dortmunder.

— Îmi pare rău, spuse Prosker. Îmi pare sincer rău. Dacă aş fi lăsat piatra oriunde altundeva, Sunt sigur că ne-am fi putut înțelege, aş fi fost despăgubit pentru timpul şi cheltuielile me...

— Un pumn în gură, asta ai să primeşti dacă nu taci! Răcni Greenwood.

— Stai puțin, interveni Dortmunder, apoi se întoarse spre Prosker: continuă!

Prosker dădu din umeri.

— Problema este insolvabilă, zise el. Am pus piatra într-un loc din care nici

unul dintre noi n-o poate recupera.

— Unde-i cheia? Întrebă Dortmunder.

— Cheia seifului? În biroul meu din oraş. E ascunsă. Dacă vă gândiți să trimiteți pe cineva în locul meu care să-mi imite semnătura, dați-mi voie să fiu cinstit şi să vă anunț că cei doi polițişti de la bancă mă cunosc foarte bine. S-ar putea ca imitatorul vostru să nu-l întâlnească pe nici unul dintre ei, dar nu cred că vă puteți permite acest risc.

— Dortmunder, interveni Greenwood, dar dacă ticălosul ăsta ar da colțul? Nevastă-sa l-ar moşteni, nu? Şi am recupera piatra de la ea.

— Nu, spuse Prosker, mă tem că nici asta nu merge. Dacă mor, seiful va fi deschis în prezența soției mele, a doi polițişti ai băncii, a avocatului soției mele şi, probabil, a unui executor testamentar. Mă tem că soția mea nu va putea scoate smaraldul de acolo.

— Tu-i gura maicii mă-sii! Făcu iar Dortmunder.

— Ştii ce înseamnă asta, Dortmunder? Întrebă Kelp.

— Nici măcar nu vreau să mă gândesc la aşa ceva, replică Dortmunder.

— Va trebui să spargem o bancă, insistă Kelp.

— Îți interzic să mi te adresezi! Îi spuse hotărât Dortmunder.

— Îmi pare rău, declară Prosker pe un ton vioi, dar nu se poate face nimic…

Şi Greenwood îi expedie o smetie peste ochi, care-l făcu să se rostogolească în groapă.

— Unde-i lopata? Întrebă Greenwood.

Dar Dortmunder interveni:

— Las-o baltă! Scoate-l de acolo şi urcă-l în camion.

— Unde mergem? Întrebă Murch.

— Ne întoarcem în oraş. Să-i dăm şi comandantului vestea cea bună.

— Nu Sunt prea veseli zise comandantul.

— În timp ce eu, spuse Dortmunder, mă înec în fericire.

Sosiți exact la timp pentru a-i întrerupe masa, stăteau toți aşezați în biroul comandantului. Prosker, în pijama şi halat alb, ambele murdare de pământ, trona în mijloc, unde putea să-l vadă toată lumea.

Comandantul stătea la biroul său, iar toți ceilalți în jurul lui, în semicerc.

— Continui să fiu pur şi simplu dezolat, spuse Prosker. Politica mea a fost mioapă, am acționat în grabă şi acum regret tot ce-am făcut.

— Las-o moartă! Se răsti Greenwood. Dacă nu îți dau eu nişte motive de regrete.

— V-am angajat inițial, continuă comandantul, pentru că Sunteți

profesionişti, pentru că ştiți să duceți o operațiune la bun sfârşit.

Jignit, Kelp replică:

— Suntem nişte profesionişti, domnule comandant!

Şi am dus operațiunea la bun sfârşit! Ba au fost chiar patru operațiuni, toate duse la bun sfârşit. Am umflat smaraldul. L-am scos pe Greenwood din puşcărie.

Am pătruns în comisariat şi am ieşit. Şi l-am scos pe Prosker din balamuc. Fiecare dintre aceste acțiuni a reuşit.

— Atunci de ce nu am smaraldul Balabomo? Se ambală comandantul, întinzând mâna, cu palma deschisă şi goală, ca pentru a-i întări spusele.

— Împrejurările..., răspunse Kelp cu un aer filozofic, împrejurările ne-au fost potrivnice.

Comandantul bufni.

— Domnule comandant, interveni Chefwick, în acest moment Sunteți indispus şi e de înțeles. Şi noi Suntem, şi tot pe bună dreptate. Nu-mi place să vorbesc despre mine însumi, domnule comandant, dar fac meseria asta de douăzeci şi trei de ani şi, în acest timp, i-am cunoscut cam pe toți cei care o practică. Pot să vă asigur că n-ați putea găsi o echipă mai bună decât cea de față.

— Aşa e, încuviință Kelp. Uitați-vă la Dortmunder.

Omul ăsta e un geniu! A pus la punct patru lovituri în patru luni şi le-a reuşit pe toate. Nimeni altcineva nu ar fi putut face aşa ceva. Nineni măcar n-ar fi putut organiza răpirea lui Prosker, fără a mai vorbi despre celelalte.

— Iar ceea ce spune Chefwick despre noi ceilalți, atacă Greenwood, e cu atât mai mult valabil pentru el, care nu-i numai cel mai bun lăcătuş dintre toți, ci e pe deasupra şi un inginer de căi ferate de înaltă competență.

Chefwick roşi de plăcere şi jenă.

— Înainte să vă apucați să toastați unul în cinstea celuilalt, zise-comandantul, dați-mi voie să vă amintesc că tot nu am smaraldul Balabomo!

— Ştim domnule comandant, spuse Dortmunder.

Nici noi n-avem cei patruzeci de mii de dolari.

— Pe care îi luați cu bucățica! Replică Iko furios.

Vă dați seama că v-am vărsat, până acum, mai bine de douăsprezece mii de dolari, numai pentru salarii?

Plus vreo opt mii de dolari în materiale şi necesități pentru aceste spargeri atât de specializate, pe care numai voi ştiți să le faceți. Douăzeci de mii de dolari... Şi ce-am primit în schimb? Operația a reuşit, dar bolnavul e mort. Nu mai poate continua aşa! Nu mai vreau!

Dortmunder se ridică încet.

— Eu Sunt de acord, domnule comandant. Am venit aici pentru o ultimă tentativă, dar, dacă vreți să renunțați, nu eu mă voi împotrivi. Mâine e o aniversare pentru mine, se împlinesc patru luni de când am ieşit din închisoare şi tot ce-am făcut în acest timp a fost să alerg după smaraldul dumneavoastră.

Mi-a ajuns până-n gât – dacă vreți să ştiți adevărul – şi, dacă nu m-ar fi înfuriat Prosker, eu aş fi renunțat chiar înainte de ultima lovitură.

— Încă un lucru pe care îl regret, declară Prosker, pe un ton pocăit.

— Ține-ți gura! Strecură Greenwood printre dinți.

Kelp, care se ridicase, interveni:

— Dortmunder, nu te enerva! Şi nici dumneata, comandante! N-are nici un rost să ne rățoim unii la alții. De data asta, ştim prea bine unde se află smaraldul.

— Dacă Prosker nu minte, zise comandantul.

— Eu, să mint?! Protestă Prosker.

— Ți-am zis să-ți ții gura! Îi aminti Greenwood.

— Nu minte! Spuse Kelp. Ştie foarte bine că, dacă intrăm în bancă şi nu găsim smaraldul, ne întoarcem să-l căutăm şi, de data asta, nu vom mai fi atât de drăgălaşi cu el.

— Un avocat inteligent ştie când să spună adevărul, afirmă Prosker.

Greenwood se aplecă şi-l bătu pe genunchi pe Prosker.

— Chiar n-ai de gând să-ți ții gura?

— Spuneam, deci, că de data asta ştim unde e, declară Kelp. Se află într-un loc de unde nu se poate mişca. Îl avem în mâna pe singurul tip care poate deplasa piatra şi-l ținem bine. Dacă ne facem treaba bine, ca de obicei, smaraldul e al nostru. Aşa că nu -are rost să ne certăm. Nu e vina dumitale, comandante, şi nu-i nici vina ta, Dortmunder... Nu Sunt decât riscurile jocului. O ultimă lovitură şi gata! Am reuşit şi rămânem cu toții prieteni.

— Nu înțeleg ceva, Dortmunder, zise comandantul. Pretinzi că te-ai săturat de toată povestea asta.

Prietenii dumitale au trebuit să te convingă să li te alături, pentru ultimul episod, iar pentru precedentul a trebuit să-ți măresc salariul şi să-ți promit o sumă mai consistentă, la sfârşit, pentru a te convinge să continui. Dar acum, brusc, iată-te gata să mergi mai departe, fără să-şi bată nimeni capul să te convingă, fără să ceri mai mulți bani, fără să eziți măcar. Zău că nu-nțeleg...

— Smaraldul ăsta, răspunse Dortmunder, e ca o caracatiță agățată de gâtul meu. Am crezut o clipă că i-aş putea scăpa, dar acum ştiu că e imposibil. Aş putea pleca de aici, aş putea să mă apuc de altceva, dar, mai devreme sau mai târziu, acest blestemat de smarald va reapărea, iar eu mă voi pomeni în rahat

până-n gât. Când Prosker ne-a spus, în dimineața asta, ce-a făcut cu el, am înțeles brusc că la mijloc e mâna destinului. Dacă nu mă hotărăsc o dată să termin cu piatra asta, o să termine ea cu mine. Dacă tot nu mă pot elibera, ce rost are să mai lupt?

— O bancă pe 5-th Avenue, în plin Manhattan, zise comandantul, e altceva decât o casă de nebuni sau decât o puşcărie din Long Island.

— Ştiu, spuse Dortmunder.

— S-ar putea să fie cea mai dificilă treabă pe care ați făcut-o vreodată.

— Cu siguranță aşa este, spuse Dortmunder. Băncile din New York Sunt echipate cu camere T. V. şi cu cele mai dichisite sisteme de alarmă din lume, plus gardieni de mâna întâi, plus o hoardă de polițişti în fața intrării. Ca să nu mai vorbim de circulația care paralizează tot timpul centrul oraşului şi care te împiedică să fugi.

— Ştii toate astea, spuse comandantul, şi vrei totuşi să încerci?

— Vrem cu toții, zise Kelp.

— E o problemă de onoare, interveni Murch. Cum ar fi să nu te laşi depăşit pe dreapta.

— Sunt dispus să încerc, spuse Dortmunder, în măsura în care voi merge să studiez această bancă şi să văd ce se poate face. Dacă voi considera că e imposibil, atunci renunț definitiv.

— Şi-mi închipui că vreți să vă luați salariul cât timp studiați problema, nu-i aşa? Întrebă comandantul.

Dortmunder îl privi fix.

— Credeți că Sunt aici pentru cei două sute de dolari pe săptămâna?

— Nu ştiu, răspunse comandantul. În punctul în care am ajuns, nu mai ştiu chiar nimic. – Vă voi da răspunsul de azi într-o săptămână Dacă va fi nu, nu înseamnă decât o săptămână din blestematul acela de salariu. De fapt, comandante, pentru că mă enervezi peste poate, îți promit solemn că, dacă răspunsul e negativ, îți voi restitui cei două sute de dolari.

— Ei, nu-i nevoie, zise comandantul. Nu cei două sute de dolari Sunt problema esențială.

— Atunci nu mai vorbiți ca şi cum ar fi. Veți primi răspunsul într-o săptămână.

— Nu-i nevoie să vă grăbiți, zise comandantul. Lucrați încet şi bine. Sunt enervat, pur şi simplu, cum suntteți şi voi. Şi din aceeaşi cauză. Kelp are dreptate, n-ar trebui să ne certăm.

— Nu-i aşa? Întrebă Prosker, zâmbindu-le tuturor.

Greenwood se mai aplecă o dată şi-l pocni discret după ureche.

— Nu te liniştești? Fii atent!

— Şi el? Întrebă'comandantul arătând cu degetul spre Prosker.

— Ne-a spus unde găsim cheia: în biroul lui, răspunse Dortmunder.

— Nu mai avem nevoie de el. Dar încă nu-i putem da drumul. N-aveți pe aici o pivniță?

Comandantul păru surprins:

— Vreți să am eu grijă de el?

— Provizoriu, zise Dortmunder.

Prosker privi spre comandant, spunând:

— Asta se cheamă complicitate.

Greenwood se întinse pentru a-şi repezi pantoful în tibia lui Prosker, spunând:

— Chiar nu vrei să te liniştești?

Prosker se întoarse spre el şi-i spuse calm, dar cu o anume iritare:

— Greenwood, termină!

Greenwood îl privi stupefiat.

— Nu mă prea încântă ideea de a-l ține aici, declară comandantul, dar bănuiesc că n-aveți un alt loc.

— Aşa e.

Comandantul ridică din umeri.

— Atunci Sunt de acord.

— Pe curând! Îi zise Dortmunder, îndreptându-se spre uşă.

— O clipă, îl opri comandantul. Aşteptați, vă rog, să chem nişte întăriri. Nu vreau să rămân singur cu prizonierul.

— Bine, răspunse Dortmunder şi aşteptă împreună cu ceilalți, lângă uşă, să vorbească Iko în interfon.

Prosker stătea pe un fotoliu în mijlocul camerei, surâzându-le tuturor, cu mâna dreaptă înfundată în buzunarul halatului său. După câteva clipe, apărură doi negri zdraveni care îl salutară pe comandant într-o limbă străină.

— Vă dăm noi un semn curând, domnule comandant, spuse Dortmunder.

— Foarte bine. Continui să am deplină încredere în dumneata, Dortmunder.

Dortmunder scăpă un mârâit, apoi ieşi, urmat de ceilalți patru.

În limba sa natală, comandantul porunci celor doi zdrahoni să-l închidă pe Prosker în pivniță. În clipa când fu apucat de coate, Prosker i se adresă comandantului, pe un ton neglijent:

— Simpatici băieţaşii ăştia, dar cumplit de naivi.

— Adio, domnule Prosker! Zise comandantul.

Prosker păstră un aer distins şi amabil, în timp ce malacii îl târâiau spre uşă.

— Vă. Daţi seama, continuă el, nici unuia dintre ei nu i-a dat măcar prin minte să întrebe dacă îi veţi plăti, după ce veţi avea smaraldul...

— Mokal zise comandantul şi cei doi haidamaci înţepeniră la jumătatea drumului spre uşă. Morujarij, zise comandantul şi cele două huidume îl întoarseră pe Prosker şi îl aduseră înapoi la fotoliu său. Bastosl mai spuse comandantul şi cele două matahale părăsiră încăperea.

În fotoliul său, Prosker era numai zâmbet.

— Şi le-aţi dat această idee? Întrebă comandantul.

— În mod sigur, nu.

— De ce?

— Domnule comandant, dumneata eşti negru şi eu Sunt alb. Dumneata eşti soldat şi eu avocat. Dumneata eşti african şi eu american. Cu toate acestea, simt că există între noi doi nişte afinităţi, care, cu siguranţă, nu există între mine şi vajnicii domni care tocmai au ieşit.

Comandantul luă loc în spatele biroului său.

— Ce-ai putea câştiga din asta, Prosker?

Prosker continuă să zâmbească.

— Speram să-mi spui dumneata, domnule comandant.

Două zile după întâlnirea din biroul comandantului Iko, într-o miercuri, la nouă seara, Dortmunder intră în O. J. Bar and Grill şi-i adresă un semn din cap lui Rollo, care-i răspunse:

— Mă bucur să te văd.

— Ceilalţi Sunt aici?

— Toată lumea. Paharul tău e la celălalt whiski.

— Mulţumesc.

Dortmunder intră în camera din spate, unde Kelp, Greenwood, Chefwick şi Murck stăteau în jurul unei mese rotunde, sub o lampă cu abajur verde. Masa era acoperită cu probe care dovedeau că se pregătea un grav delict: fotografii, scheme şi planuri în detaliu ale sucursalei Băncii Naţionale a Capitaliştilor şi Imigranţilor erau înşirate în ordine, în faţa lor.

Dortmunder se aşeză în dreptul paharului gol, îi salută pe ceilalţi şi îşi turnă nişte whiski. Bău, puse paharul jos şi întrebă:

— Ei, ce spuneţi de chestie?

— E nasol, zise Kelp.

— Scârbos, adăugă Greenwood.

— E şi părerea mea, o tăie scurt Chefwick. Dar tu, Dortmunder?

— Problema e dacă putem s-o tăiem după. Tu ce crezi, Murch?

— Nici vorbă, răspunse Murch. E prea multă circulație în cartier. N-o putem şterge decât cu treizeci la oră.

— Şi noaptea?

— E mai puțină înghesuială, dar rămân stopurile.

Fie noapte, fie zi, e clar că nu putem să ne uşchim cu maşina.

— Dar cu elicopterul? Întrebă Greenwood.

— M-am gândit şi eu, răspunse Kelp, dar nu-i o soluție. Imobilul are patruzeci şi şase de etaje, iar banca e la parter. Nu putem ateriza cu elicopterul în stradă, iar dacă aterizăm pe acoperiş va trebui să fugim cu ascensorul, ceea ce iarăşi nu ține, pentru că presării nu vor avea altceva de făcut decât să taie urentul şi apoi să vină să ne culeagă ca pe sardeîle din cutie.

Dortmunder încuviință cu un semn din cap şi se întoarse spre Chefwick:

— Şi broaştele?

Chefwick scutură din cap:

— N-am coborât în subsol, dar, din câte am văzut la parter, n-au folosit genul de broaşte care să poată fi forțate. Va trebui exploziv şi, probabil, vom da nişte găuri. O grămadă de timp şi de zgomot.

Dortmunder încuviință din nou şi apoi privi, pe rând, spre Kelp şi Greenwood.

— Aveți sugestii, idei, ceva?

— M-am gândit că am putea traversa pereții, dar nici asta nu se poate. Dacă aruncăm o privire pe planul ăsta, vom vedea nu numai că subsolul este înconjurat de stâncă, de cabluri telefonice, de cabluri electrice, de canalizări şi Hristos Gornistul mai ştie ce, dar şi că pereții Sunt groşi de doi metri şi jumătate, din beton de înaltă rezistență şi bucşiți de sisteme de alarmă legate direct la comisariatul din cartier.

— Eu m-am gândit o vreme, începu Greenwood, dacă n-ar merge să intrăm, să ne scoatem pistoalele şi să-i anunțăm că-i vorba de un hold-up? Dar mai întâi vom fi fotografiați, ceea ce nu m-ar deranja foarte tare în alte circumstanțe, dar în mijlocul unei spargeri... în plus, toți angajații au o sonerie de alarmă lângă picior, la locul de muncă. Şi, pe deasupra, intrarea în subsol, pe scări, e întotdeauna încuiată, dacă nu cumva tocmai coboară cineva cu un motiv foarte serios. Şi chiar şi aşa, Sunt două uşi metalice care nu Sunt niciodată deschise în acelaşi timp. Şi cred că jos mai trebuie să existe ceva, dar nu ştiu ce. Aşa că, chiar dacă reuşim să rezolvăm problema cu uşcheala, treaba în sine nu se poate face.

— Aşa e, spuse Dortmunder. Şi eu am ajuns la aceleaşi concluzii. Voiam doar să văd dacă unul dintre voi s-a gândit cumva la ceva ce mie mi-ar fi scăpat.

— S-ar părea că nu, zise Chefwick.

— Cu alte cuvinte, s-a terminat? Întrebă Chefwick.

Renunțăm? Nu se poate!

— N-am spus asta, replică Dortmunder. N-am spus că treaba nu se poate face. Nu este un loc pe care să-l putem ataca frontal. Am reuşit să scoatem de la Iko un camion, un elicopter, o locomotivă, Sunt sigur c-am putea să-i cerem aproape orice. Dar nu ne poate da nimic care să ne fie de folos. Un tanc dacă ne-ar da, tot nu ne-ar folosi.

— Pentru că nu putem fugi cu el, spuse Murch.

— Exact.

— Deşi trebuie să fie mişto să conduci un tanc, adăugă Murch gânditor.

— Aşteptați puțin, interveni Kelp. Dortmunder, dacă spui că nici unul dintre noi nu poate reuşi această lovitură, înseamnă că treaba nu se poate face. Care-i diferența? Oricum ai formula chestia, tot acolo ajungem.

— Nu neapărat, spuse Dortmunder. Suntem cinci aici şi nici unul dintre noi nu poate scoate smaraldul din bancă. Dar asta nu înseamnă că nimeni pe lume n-o poate face.

— Vrei să mai bagi pe cineva pe fir? Întrebă brusc Greenwood.

— Vreau să facem apel la un specialist, răspunse Dortmunder. Avem nevoie de cineva din afara bandei, aşa că va trebui să-i băgăm pe gât comandantului încă o persoană la plată.

— Ce fel de specialist? Întrebă Greenwood.

Iar Kelp adăugă:

— Cine?

— Marele Miasmo, declară Dortmunder.

Urmă o scurtă tăcere, apoi toată lumea începu să zâmbească.

— Nu-i rău, zise Greenwood.

— Adică Prosker? Întrebă Kelp.

— N-am încredere în el, răspunse Dortmunder.

Zâmbetele se evaporară, făcând loc unor expresii dezamăgite.

— Atunci cine, dacă nu Prosker?

— Un funcționar al băncii, răspunse Dortmunder.

Zâmbetele înfloriră din nou pe fețele lor.

Comandantul se afla lângă un joc de biliard, atunci când bărbatul ca abanosul, cu lentile care reflectau lumină îl introduse pe Kelp în cameră. În apropiere, instalat confortabil într-un fotoliu din piele, stătea Prosker. Nu mai purta pijama şi halat, ci un costum sobru, bine croit şi ținea în mână un pahar mare în care zăngăneau cuburi de gheață.

— Credeți că-i prudent să-l lăsați să umble brambura? Întrebă Kelp, îndreptându-se spre comandant.

Comandantul îi aruncă o privire lui Prosker înainte de a răspunde:

— Nu-ți fă probleme. Domnul Prosker şi cu mine avem o înțelegere. Mi-a dat cuvântul de onoare că nu va încerca să fugă. La urma urmei, uşile Sunt păzite, adăugă el, pe un ton voit neglijent, ia să vedem, continuă el. M-a sunat Dortmunder aseară şi mi-a spus că a găsit o soluție – sau, cel puțin, aşa crede. De data asta, ați lucrat repede, foarte repede.

Aveți o listă pentru mine?

— Nici o listă, de data asta. N-avem nevoie decât de lichid. Cinci mii de dolari.

Comandantul îl privi fix.

— Cinci m... (înghiți în sec înainte de a continua:) Ce să faceți cu ei, isuse?

— Trebuie să angajăm un specialist, explică Kelp.

De data asta, nu mai merge ca până acum. Ne trebuie un specialist. Iar tariful lui fix e de cinci mii de dolari. Dortmunder spune că puteți să-i opriți din banii noştri, după ce vă aducem smaraldul, pentru că e o cheltuială neprevăzută.

Comandantul mai prelinse o privire către Prosker, înainte de a se întoarce către Kelp:

— N-am pe moment o asemenea sumă în bani lichizi. Pentru când aveți nevoie?

— Cu cât avem mai repede banii, cu atât mai repede se pune pe treabă specialistul.

— Cine e specialistul ăsta?

— I se spune Marele Miasmo.

— Şi la ce e specialist, Dumnezeule din ceruri?

Kelp îi spuse.

Comandantul şi Prosker schimbară o scurtă privire surprinsă, iar comandantul întrebă:

— Adică pe pielea lui Prosker?

— Nu, spuse Kelp, care nu remarcă în ce măsură linişti acest răspuns. N-avem încredere în Prosker, putea să se prefacă.

— Foarte bine, declară Prosker, pe un ton amabil.

Nu trebuie să fii niciodată prea încrezător, asta e deviza mea.

Comandantul îl privi chiorâş.

— Vom încerca cu unul dintre gardienii de la bancă, zise Kelp.

— Deci aveți un plan? Întrebă comandantul.

— Dortmunder a mai ouat o mică minune.

— Vei avea banii până mâine după-amiază. Mai precis, la două. Cine vine să-i ia?

— Eu, fără îndoială.

— Perfect. Şi n-aveţi nevoie de nimic altceva?

— Nu, doar cei cinci mii de dolari. Pe mâine, comandante! Nu-i nevoie să mă conduci, cunosc bine drumul.

— Pe mâine! Răspunse comandantul.

— Complimente'lui Greenwood şi băieţilor! Azvârli Prosker pe un ton jovial, iar Kelp ieşi, închizând uşa în urma lui.

Furios, comandantul se întoarse spre Prosker:

— E neapărat nevoie să faci pe deşteptul?

— Nu-şi dau ei seama de nimic, replică liniştit Prosker. Nici unul dintre ei nu are nici cea mai mică bănuială.

— Vor avea, dacă vei continua să faci pe deşteptul.

— Ba deloc... Ştiu când să mă opresc.

— Crezi? (Cu gesturi nervoase, comandantul îşi aprinse o ţigară.) Nu-mi place să mă joc cu oamenii ăştia. Ar putea fi periculos. S-ar putea să se dovedească toţi foarte periculoşi.

— De asta îţi şi face plăcere să mă ai prin preajmă, pentru că ştiu să mă port cu de-alde ăştia.

Comandantul îl privi cu un aer cinic.

— Oare de asta? Chiar mă întrebam de ce nu te las să mucegăieşti în pivniţă.

— Sunt Util, domnule comandant.

— Vom vedea.

În costum şi cravată, Dortmunder avea aerul unui obişnuit om de afaceri destul de prosper. Cum ar fi patronul unei spălătorii dintr-un cartier sărac. Un aspect suficient de corect pentru a-şi putea desfăşura afacerile prin bancă.

Pătrunsese acolo puţin după două, perioadă relativ calmă şi se îndreptase spre unul dintre paznicii în uniformă, un bărbat subţire, cu părul alb, care-şi sugea placa dentară.

— Aş vrea să mă informez asupra închirierii unui seif, spuse Dortmunder.

— Trebuie să discutaţi cu unul dintre funcţionarii băncii, răspunse gardianul şi îl conduse la un ghişeu.

Funcţionarul era un tânăr şters, într-un costum bej, presărat cu mătreaţă, care îl anunţă pe Dortmunder că, pentru a închiria un seif, va trebui să plătească opt dolari pe lună. Cum Dortmunder nu păru copleşit de această ştire, tânărul îi înmână un formular să-l completeze şi îi puse întrebările uzuale – adresă,

ocupație, etc – la care Dortmunder răspunse cu minciuni dibace.

O dată lichidată hârțogăraia, tânărul îl conduse pe Dortmunder la subsol să-şi poată vedea seiful. La piciorul scării, stătea un gardian în uniformă, iar tânărul îi explică lui Dortmunder ritualul semnăturii, pe care va trebui să-l respecte ori de câte ori îşi va vizita seiful. Apoi primul grilaj fu descuiat şi pătrunseră într-o cămăruță, unde Dortmunder fu prezentat unui al doilea gardian în uniformă, care avea să-l ia în primire de aici încolo. Tânărul îi mai strânse o dată mâna lui Dortmunder, îi dori bun venit în fericită familie C & I, apoi urcă la parter.

Noul gardian, care se numea Albert, declară:

— De câte ori veți voi să veniți la seif, veți avea de a face ori cu mine, ori cu George.

— George?

— Cel care e de serviciu la semnături astăzi.

Dortmunder încuviință din cap.

Albert deschise atunci grilajul interior şi pătrunseră într-o cameră care semăna cu o morgă pentru liliputani, dotată cu şiruri şi şiruri de sertare, stivuite unele peste altele, pentru a primi minuscule cadavre. Butoane de diferite culori erau f'xate pe aceste sertare, fiecare culoare având, fără îndoială, câte o semnificație de cea mai mare importanță pentru bancă.

Sertarul lui Dortmunder era situat în dreapta, jos.

Albert folosi întâi propria lui cheie, apoi solicită cheia pe care tânărul i-o încredințase lui Dortmunder. După ce deschise sertarul, îi restitui cheia lui Dortmunder.

Seiful era, de fapt, un sertar înalt de trei centimetri, larg de doisprezece şi adânc cam de cincizeci.

Albert îl deschise şi declară:

— Dacă doriți să fiți singur, domnule, vi-l pot duce în una din camerele adiacente.

Arătă cu mâna una dintre micile camere care comunicau cu morga: fiecare conținea o masă şi un scaun, iar proprietarul unui seif îşi putea aranja acolo o întrevedere întrepatru ochi cu seiful.

— Nu, mulțumesc, răspunse Dortmunder. Nu-i nevoie. Vreau doar să las ceva înăuntru.

Şi scoase din buzunarul de la piept un plic voluminos, sigilat, care conținea şapte şervețele curate.

Îl aşeză cu grijă în mijlocul sertarului, apoi se dădu înapoi pentru a-l lăsa pe Albert să-l închidă.

Albert îl lăsă să treacă de primul grilaj, iar George de al doilea. Dortmunder urcă la parter şi ieşi în stradă, unde i se păru ciudat să mai fie încă ziuă. Îşi privi ceasul şi chemă un taxi, căci acum trebuia să traverseze oraşul şi să revină cu Marele Miasmo înainte ca angajaţii băncii, terminând programul, să plece acasă.

— New York e un oraş în care te simţi singur, Undă, spuse Greenwood.

— Oh! Zise ea. Ştiu, Alan...

Îşi păstrase prenumele, iar noul lui nume de familie începea tot cu un G, ceea ce era foarte comod, dar puţin riscant.

Greenwood îşi aranja perna după cap şi o cuprinse cu un braţ pe tânără de lângă el.

— Când întâlneşti un suflet geamăn într-un asemenea oraş, nu-ţi mai vine să-i dai drumul, continuă el.

— Oh, ştiu ce vrei să spui! Exclamă ea şi se cuibări mai confortabil lângă el, cu obrazul rezemat de pieptul lui gol.

— De aceea Sunt atât de furios că trebuie să ies în seara asta, spuse el.

— Oh, şi eu Sunt furioasă! Întări ea.

— Dar cum mi-aş fi putut închipui că aşa o comoară ca tine va apărea în viaţa mea tocmai astăzi?

Iar acum, e prea târziu să-mi mai schimb programul.

Trebuie să plec, n-am încotro.

Ea îşi ridică privirea spre el. Focul artificial din colţ era singura sursă de lumină şi ea îi scrută chipul la această flacără roşiatică şi tremurătoare.

— Eşti sigur că nu-i vorba de o altă fată? Întrebă ea, pe un ton care s-ar fi vrut degajat, dar nu era defel.

Ea îi prinse bărbia în podul palmei:

— Nu există o altă fată. Nicăieri pe lume.

Şi o sărută tandru pe gură.

— Îmi doresc atât de mult să te cred, Alan!

Era încântătoare, plângăreaţa şi miloagă.

— Îmi pare rău că nu Sunt autorizat să-ţi spun unde mă duc, dar efectiv nu pot. Îţi cer doar să ai încredere în mine. Şi ar trebui să mă întorc în mai puţin de o oră.

Ea surâse:

— Nu poţi face prea mare lucru într-o oră, nu-i aşa?

— Mai ales dacă mă păstrez pentru tine, replică el şi o mai sărută o dată.

După care, ea îi murmură la ureche:

— Cât timp mai avem până când trebuie să pleci?

El privise deja peste umăr deşteptătorul de pe noptieră, aşa că răspunse:

— Douăzeci de minute.

— Atunci, murmură ea muşcându-l de ureche, am timp să mă mai asigur o dată că n-ai să mă uiți.

— Mmm! Făcu el.

Rezultatul fu că, după douăzeci de minute, când sună soneria (o dată lung, de două ori scurt), el nu terminase încă să se îmbrace.

— Iată-i! Zise el, trăgându-şi grăbit pantalonii.

— Grăbeşte-te să te-ntorci, Alan, spuse ea, întinzându-se sub pătură.

El aruncă o privire sub pătură şi răspunse:

— O, mă voi grăbi, Linda. Poți să fii sigură că mă voi grăbi.

Chefwick îl aştepta pe trotuar.

— Ți-a luat ceva timp, glumi el.

— O-la-la, dac-ai şti! Replică Greenwood. Pe unde?

— Pe aici.

Murch era la volanul Mustang-ului său, parcat dincolo de colțul străzii. Chefwick şi Greenwood urcară în maşină, iar Murch îi duse în Varrick Street, unde toate birourile erau închise de câteva ceasuri.

Parcă exact în fața imobilului pe care îl căutau, iar Chefwick şi Greenwood coborâră din maşină şi traversară strada. Greenwood rămase de pază cât timp Chefwick descuie uşa de la intrare, apoi intrară şi urcară pe jos – la acea oră, ascensoarele nu funcționau – până la etajul patru. O luară pe un culoar. Greenwood ațintea în fața lui o minusculă lanternă stilou şi, în curând, ajunseră în fața unei uşi pe care era scris: Dodson & Fogg Avocat. În stânga jos, pe sticlă mată, erau înscrise cinci nume, dintre care al doilea era: E. Andrew Prosker.

Chefwick termină cu uşa atât de repede încât putea, la fel de bine, să fi fost descuiată. Urmăriră împreună planul oferit de Prosker şi găsiră biroul acestuia într-un labirint de boxe individuale. Mobilele erau aranjate aşa cum spusese Prosker.

Greenwood se aşeză în spatele mesei de lucru şi deschise sertarul de jos. În fundul lui, bine fixat cu o bucată de scoch, era un plic galben.

Greenwood zâmbi, luă plicul şi puse sertarul la loc.

Scutură plicul deasupra biroului şi din el căzu o cheiță, absolut identică cu cea primită de Dortmunder de la bancă, în cursul după-amiezii.

— Gata, asta e! Spuse Greenwood. Nu e grozav?

— Poate că s-o fi isprăvit cu ghinionul, răspunse Chefwick.

— Şi Suntem în 13 şi vineri, pe deasupra. Fantastic!

— Nu mai e, a trecut de doişpe.

— Da? Atunci, hai să mergem! La asta, să i-o dai lui Dortmunder.

Chefwick îşi strecură cheia în buzunar şi ieşiră din birou, încuind toate uşile pe traseul de întoarcere, până în stradă, unde îl regăsiră pe Murch. Urcară în maşină şi Greenwood întrebă:

— Vă deranjează să mă lăsaţi pe mine primul? Am o treabă începută acasă.

— De acord, răspunse Murch.

Îl lăsară pe Greenwood în faţa casei. Luă ascensorul şi, ajungând în apartament, o găsi pe fată citind un James Bond. Închise imediat cartea şi stinse veioză, în timp ce Greenwood se debarasa în grabă de o mulţime de haine inutile şi se strecura în pat, lângă ea.

— A mers bine? Întrebă ea încetişor.

— M-am întors, îi răspunse el simplu.

Ea îl sărută pe piept şi ridică spre el o privire şireată:

— Eşti de la CI. A., nu-i aşa?

— Nu Sunt autorizat să vorbesc despre asta, răspunse el.

— Mmm, făcu ea şi prinse să muşte cam de peste tot.

— Ador femeile cu simţ patriotic! Murmură încântat Greenwood.

Ziua de joi, 19 octombrie, a fost una din acele zile când vremea nu ştie ce vrea. Albert Cromwell, gardian al seifurilor la sucursala C & I National Bank, de la intersecţia dintre 5-th Avenue şi 46-th Street, se echipase de dimineaţă cu impermeabil şi galoşi, plus umbrelă, iar după-amiază se întoarse acasă purtând toate acestea pe braţ, sub un soare strălucitor. Nu ştia exact dacă să se simtă dezgustat de nestatornicia timpului său să se bucure că se îmbunătăţise, în sfârşit, aşa că decise să fie în acelaşi timp dezgustat şi bucuros.

Albert Cromwell locuia într-un apartament situat la etajul douăzeci şi şase al unei clădiri cu treizeci şi cinci, apartament la care ajungea folosind metroul şi ascensorul. În acea zi, când pătrunse în ascensor pentru a desăvârşi marele periplu al întoarcerii sale acasă, un bărbat înalt şi impozant, cu ochii negri şi pătrunzători, cu fruntea largă şi păr negru şi des, care începea să devină argintiu pe la tâmple, urcă împreună cu el.

Albert Cromwell nu-l remarcase, dar bărbatul acela urcase împreună cu el în lift în fiecare seară a săptămânii. Singura diferenţă era că, în acea seară, se aflau pentru prima dată între patru ochi.

Albert Cromwell şi bărbatul impozant stăteau unul lângă altul, amândoi cu faţa către uşile care culisară, după care ascensorul începu să urce.

— Aţi remarcat aceste numere? Întrebă bărbatul impozant, care avea o voce profundă şi sonoră.

Surprins, Albert Cromwell se întoarse spre vecinul său. Necunoscuţii nu obişnuiesc să se adreseze unul altuia în ascensor.

— Pardon?

Cu un semn din cap, bărbatul impozant îi arătă şirul de numere de deasupra uşii.

— Vorbeam de cifrele, astea. Priviți-le, sugeră el.

Nedumerit, Albert Cromwell aruncă o privire. Erau nişte cifre mici, din sticlă, care se aprindeau pe rând pentru a indica etajul. În momentul respectiv, de pildă, era aprinsă cifra patru. Albert Cromwell văzu cum se stinge acest număr şi se aprinde numărul cinci.

— Remarcați regularitatea mişcării, continuă bărbatul impozant cu vocea lui sonoră. Ce plăcut e să priveşti un mecanism atât de bineVeglat, să numeri cifrele, să ştii că fiecare număr vine după precedentul! Atât de bine reglat! Atât de regulat! Atât de odihnitor! Priviți aceste numere! Numărați-le unul după altul, dacă vreți... E atât de odihnitor, după o zi lungă de muncă! E bine să te poți odihni, să priveşti aceste numere, să le numeri, să-ți simți corpul destinzându-se, să ştii că te destinzi, să ştii că eşti în siguranță în propriul tău imobil, în siguranță, calm, destins, numărându-le, simțind fiecare muşchi destinzându-se, să te rezemi de perete şi să te destinzi...

Să te destinzi... Nu mai există acum nimic altceva decât numerele, nimic decât numerele şi vocea mea.

Bărbatul impunător tăcu brusc şi îl privi pe Albert Cromwell, rezemat de peretele din spate al ascensorului, fixând cu o privire bovină toate numerele de deasupra uşii. Doisprezece se stinse şi se aprinse paisprezece.

Albert Cromwell privea numerele.

— Îmi auzi vocea? Întrebă bărbatul impunător.

— Da, spuse Albert Cromwell.

— Într-o zi, curând, continuă bărbatul impunător, va veni un tip să te vadă la locul tău de muncă. La banca unde munceşti. Înțelegi?

— Da, spuse Albert Cromwell.

— Tipul îți va spune Baclava şi Kurdistan. Înțelegi?

— Da. Baclava şi Kurdistan.

— Foarte bine, spuse bărbatul impunător. (Numărul şaptesprezece se aprinse pentru scurtă vreme deasupra uşii.) Te simți în continuare perfect destins. Când tipul îți va spune Baclava şi Kurdistan, vei face ce-ți va cere el. Înțelegi?.

— Da, spuse Albert Cromwell.

— Ce vei face când tipul îți va spune Baclava şi Kurdistan?

— Voi face ce-mi va cere, spuse Albert Cromwell-.

— Foarte bine, spuse bărbatul impozant. E foarte bine, te descurci foarte

bine. Când tipul va pleca, vei uita c-a venit înțelegi?

— Da, spuse Albert Cromwell.

— Ce vei face când va pleca?

— Voi uita că a venit, spuse Albert Cromwell.

— Excelent! Zise bărbatul impunător. (Deasupra uşii se aprinse numărul 22.) E de-a dreptul remarcabil! (Bărbatul impunător întinse mâna şi apăsă butonul pentru etajul 25.) Iar, când te voi părăsi, continuă el calm, vei uita conversația noastră. Când vei ajunge la etajul tău, te vei simți destins şi într-o formă foarte, foarte bună. Vei uita conversația noastră şi te vei simți într-o formă foarte, foarte bună. Nu-ți vei aminti conversația noastră decât atunci când tipul îți va spune Baclava şi Kurdistan. Atunci vei face ce îți va cere, iar, după ce va pleca, vei uita că a venit.

Vei face toate astea?

— Da, spuse Albert Cromwell.

Numărul 25 se aprinse deasupra uşii şi ascensorul se opri. Uşile culisară.

— Te-ai descurcat foarte bine! Spuse bărbatul impunător ieşind din cabină. Foarte bine!

Uşa se închise şi ascensorul mai urcă un etaj, până la 26, unde locuia Albert Cromwell. Aici se opri, iar uşa se deschise. Albert Cromwell se scutură şi ieşi din cabină. Zâmbi. Se simțea într-o formă excelentă, destins şi odihnit. Porni pe culoar cu un mers elastic. Se simțea nemaipomenit de bine şi atribuia această senzație căldurii neobişnuite din acea dupăamiază. Pe scurt, se simțea în plină formă.

Dortmunder intră în bancă. Îşi reaminti ce-i spusese în ajun Marele Miasmo, când îl anunțase că reuşise în sfârşit cu Albert Cromwell. «Dacă se poate, spusese el, rezolvați treabă mâine. Dacă nu, va trebui să aşteptăm tot week-end-ul înainte de a putea încerca din nou. Sugestia ar trebui să fie suficient de profund implantată în el pentru a ține până luni, dar, desigur, cu cât o veți declanşa mai repede, cu atât mai bine. S-ar putea să se uite la televizor sâmbăta seară şi cineva ar putea spune Baclava şi Kurdistan, ceea ce ar declanşa tot mecanismul. Dacă puteți acționa mâine, faceți-o mâine!» Şi ziua de mâine venise. După-amiaza, mai precis.

Dortmunder mai trecuse o dată, pe la nouă jumătate dimineața, dar, când trecuse prin dreptul scărilor şi aruncase o privire în jos, constatase că Albert era de serviciu afară, ceea ce însemna că George era în interior, iar el nu fusese «tratat», aşa că Dortmunder plecase şi revenea acum, cu speranța că Albert şi George schimbaseră locurile între ei după masă şi că nu avea să stea în acelaşi post toată ziua.

Dar se pare că norocul era cu el. Ajuns în dreptul scărilor, Dortmunder privi în jos: George era acolo.

Dortmunder nu ezită, coborî în grabă scările, îl salută pe George, îi oferi semnătura lui şi trecu prin prima uşă, pe care i-o deschise George.

Nu era nimeni în camera intermediară şi, preț de o clipă, Dortmunder simți degetele înghețate ale groazei mângâindu-i omoplații. Se şi vedea încuiat de un George triumfător, cu intențiile demascate, ținut bine până ce ar fi venit poliția să-l culeagă. Un sfârşit demn de marea căutare a smaraldului Balabomo.

Dar George declară:

— Albert se va ocupa de dumneavoastră într-o clipă, domnule.

Şi temerile morbide ale lui Dortmunder se risipiră ca o ceață matinală. Încuviință din cap şi George încuie uşa de gratii din spatele lui, întorcându-se la birou.

În cameră erau două scaune, dar Dortmunder avea nervii prea întinşi ca să se aşeze. Aşteptă în picioare: avea impresia că fusese uitat de cineva, ca o umbrelă, dar, după două minute, uşa din fund se deschise şi apăru o bătrână obeză. Ținea un pekinez lipit de vulpea argintie şi era urmată de Albert.

Albert închise uşa şi îi spuse lui Dortmunder:

— O clipă, domnule.

— Nu-i nici o grabă, îi răspunse Dortmunder.

Albert deschise celălalt grilaj, o lăsă pe bătrâna să iasă, apoi se întoarse spre Dortmunder:

— Dacă vreți să veniți, domnule...

Trecură de uşa interioară şi merseră drept la seiful lui Dortmunder. Albert introduse cheia lui în broască, o ceru pe a lui Dortmunder, deschise seiful şi îi restitui imediat cheia lui Dortmunder.

— Doar atât voiam, spuse Dortmunder, care scoase din seif plicul plin cu şervețele şi îl strecură în buzunarul interior al sacoului.

Albert se folosi de cele două chei pentru a încuia seiful, acum gol, îi restitui lui Dortmunder propria cheie şi îi spuse:

— Pe aici, domnule.

— Baclava şi Kurdistan, spuse Dortmunder.

Albert încremeni pe loc. Apoi se întoarse spre Dortmunder. Avea un aer calm şi dispus să se facă folositor.

— Da, domnule, spuse el.

Dortmunder scoase din buzunar cheia lui Prosker.

— Iar acum, vom deschide acest seif, zise el.

— Da, domnule.

Albert luă cheia şi se întoarse. Dortmunder îl urmă şi merseră până la seiful lui Prosker. Albert se folosi de cele două chei şi deschise seiful, apoi rămase nemişcat, cu aerul la fel de calm, de atent şi de săritor.

Seiful lui Prosker era plin de hârțoage, acte, plicuri groase, certificate de naştere şi alte documente. Iar în mijloc, se afla o cutiuță de pluş negru, cum Sunt cele în care se pun bufonii de manşetă sau cerceii.

Dortmunder luă cutiuța şi o deschise.

Smaraldul Balabomo. Ocupa tot spațiul disponibil şi părea să-i facă lui Dortmunder cu ochiul, în lumina fluorescentă. Părea că din cutia lui surâde ironic.

Dortmunder închise cutia şi o strecură în buzunarul stâng al sacoului.

— Foarte bine, îi spuse lui Albert, acum închide!

Albert închise seiful şi îi restitui lui Dortmunder cheia lui Prosker. Apoi îşi reluă atitudinea calmă, atentă, disponibilă.

— Asta a fost tot, spuse Dortmunder. Suntgata să plec.

— Da, domnule.

Albert îl precedă până la primul grilaj, îl deschise şi se dădu la o parte, pentru a-l lăsa pe Dortmunder să treacă. Apoi Dortmunder trebui să aştepte până ce încuie din nou, înainte de a traversa cămăruța şi de a descuia grilajul exterior. Dortmunder trecu prin fața lui, iar de cealaltă parte, George îi spuse:

— O zi bună, domnule!

— Mulțumesc, răspunse Dortmunder.

Urcă la parter, ieşi din bancă şi chemă un taxi.

— La intersecția dintre Amsterdam Avenue şi strada 44, zise el.

Taxiul coborî pe strada 45, vira la dreapta şi se pomeni prins într-un ambuteiaj. Puțin câte puțin, pe buzele lui Dortmunder apărea un zâmbet. Incredibil!

Aveau smaraldul! După atâta vreme, puseseră, în sfârşit, mâna pe smarald. Dortmunder îl văzu pe şofer privindu-l în oglindă cu un aer intrigat. Se întreba ce l-ar putea face să zâmbească astfel pe un client prins într-un ambuteiaj. Dar Dortmunder nu se putea împiedica. Continuă să zâmbească liniştit.

În jurul mesei, în camera din fund de la O. J. Bar and Grill, stăteau Murch, Kelp şi Chefwick. Murch trăgea dintr-o halbă de bere, Kelp dintr-o sticlă de wisky, dar, cum după-amiaza de abia începuse, Chefwick nu bea lichior, ca de obicei, ci Pepsi Cola şi nu se grăbea. Greenwood era la bar, arătându-i lui Rollo cum se prepară o vodka sour on the rocks, iar Rollo, încruntat, îl urmărea cu un aer sceptic, având grijă că nu cumva să rețină vreunul din detaliile operațiunii.

Bărbații instalați în camera din fund tăceau de vreo cinci sau şase minute,

când Murch declară brusc:

— Ştiți, m-am tot gândit la chestia asta.

— E o greşeală, zise Kelp. Nu trebuie să te gândeşti, c-ai să faci urticarie.

— De când stau la masa asta, insistă Murch, mă tot gândesc ce-ar putea să nu meargă, de data asta.

De exemplu, dacă nu cumva au mutat banca din loc, de ieri până azi. Sau dacă nu cumva unul dintre angajații băncii a şparlit smaraldul.

— Sunt de părerea lui Kelp, declară Chefwick pe un ton calm. Cred c-ar trebui să încetezi pe loc să te mai gândeşti la chestia asta. Sau măcar încetează să mai vorbeşti despre asta!

— Dar mi se pare prea puțin probabil..., continuă Murch. Nu reuşesc să mă gândesc la ceva care să semene cu buclucurile în care s-ar părea că ne-am specializat. Sunt chiar dispus să cred că Dortmunder va deschide uşa şi va intra, cu smaraldul în mina.

Murch întinse degetul spre uşa care se deschise, lăsându-l să intre pe Greenwood, cu vodka sour în mina. Clipi din ochi văzând degetul lui Murch îndreptat spre el şi întrebă:

— M-a chemat cineva?

Murch lăsă mâna în jos.

— Nu, răspunse el. Explicam doar că mă simt optimist.

— Greşit, comentă Greenwood, aşezându-se la masă. Am avut grijă să-mi las seara liberă, pornind de la ideea că vom fi cu toții aici, în jurul acestei mese, punând la cale următoarea lovitură.

— N-ar trebui nici măcar să spui asta, declară Kelp.

Greenwood scutură din cap.

— Dac-o spun, poate nu se va întâmpla. Dar dacă i-aş fi telefonat unei tinere încântătoare, la care să am lipici şi i-aş fi cerut să vină la mine în seara asta, să cinăm împreună? Ai idee cam ce s-ar fi întâmplat, Kelp?

— Mda... Cred că ai dreptate.

— E plăcut locul ăsta, zise Murch. Cam departe de mine ca să trec doar să beau un pahar din când în când, dar, dacă tot am început, de ce nu?

Şi mai bău o gură de bere, în care mai pusese puțină sare – Cât e ceasul? Întrebă Kelp, dar, când Chefwick îşi privi ceasul, adăugă precipitat: Nu-mi spune! Nu vreau să ştiu!

— Dacă-l prind, începu Greenwood, dacă-l prind pe Dortmunder, vreau să spun, va trebui să mergem să-l eliberăm, evident. Aşa cum ați venit după mine.

— Desigur, spuse Chefwick, iar ceilalți doi încuviințară din cap.

— Indiferent dacă avem piatră sau nu, vreau să spun, preciza Greenwood.

— Evident, răspunse Kelp.

Greenwood suspină:

— Când biata mea mamă îmi tot spunea c-ar trebui să-mi găsesc o slujbă stabilă, zise el, parcă nu îmi vine să cred că se gândea la asta.

— Credeți c-o să punem într-adevăr mâna pe piatra aia? Întrebă Murch. Poate Dumnezeu vrea să ne aducă pe calea cea bună şi ăsta-i un fel de aluzie discretă... Că n-aş vrea chiar să se stropşească la noi!

— Totuşi, spuse Chefwick, completându-şi paharul de Coca-Cola, n-a fost lipsit de interes. Prima mea călătorie cu elicopterul, de pildă. Şi mi-a plăcut şi să conduc locomotiva aia, Tom Degețel.

— S-a cam terminat cu muncile interesante, zise Murch. Dacă n-aveți nimic împotrivă, eu, de acum înainte, prefer Chestiile simple şi sigure. Tot ce-mi doresc acum, este să se deschidă uşa asta şi să intre Dortmunder, cu smaraldul în mina.

Din nou arătă uşa cu degetul şi din nou aceasta se deschise şi intră Dortmunder, cu un pahar în mina.

Toată lumea îl privi fix. Dortmunder privi degetul îndreptat spre el, se îndepărtă de linia lui de tir şi înconjură masa pentru a se opri lângă scaunul liber, în fața sticlei de whisky. Se aşează, îşi turnă din sticlă şi trase un gât zdravăn. Toată lumea îl privea, fără să clipească măCar. Liniştea era atât de absolută încât îl auziră înghițind.

Aruncă o privire circulară asupra prietenilor săi.

Chipul lui era lipsit de orice expresie, iar ale lor— la fel. Apoi Dortmunder zâmbi.

Smaraldul stătea în mijlocul mesei din lemn grosolan, ca un ou minunat, ouat de abajurul din metal verde care atârna deasupra. Liniştea care domnea în camera din spate de la O. J. Bar and Grill era, în acelaşi timp, respectuoasă şi extaziată. Cei cinci bărbați arborau o expresie de admirație solemnă şi, în acelaşi timp, zâmbeau cu toții cu gura până la urechi. Contemplau piatră care părea să le facă cu ochiul şi să le întoarcă zâmbetul.

Kelp suspină.

— Iată-l! Spuse el.

Ceilalți începură să se foiască, de parcă tocmai ar fi ieşit din transă.

— N-aş fi crezut niciodată că voi apuca o asemenea clipă, zise Murch.

— Dar iată-l aici! Spuse Greenwood. Şi e o adevărată splendoare!

— Îmi pare rău că nu-l poate vedea şi Maud, zise Chefwick. Ar fi trebuit să-mi aduc aparatul, să-i fac o fotografie.

— Mă doare inima când mă gândesc că trebuie să-l dăm, se jelui Kelp.

— Înțeleg ce vrei să spui, încuviință Dortmunder.

Ne-am strofocat atâta cu piatra asta... Dar trebuie să scăpăm de ea şi încă repede. Sunt prea nervos din cauza ei. Nu mă pot opri să-mi spun că, dintr~o clipă în alta, se va deschide uşa şi vor năvăli înăuntru un milion de presari.

— Sunt prea ocupați să-i bată pe copiii vagabonzi, vorbi Greenwood.

— Totuşi, e timpul să-i ducem piatra comandantului şi să ne luăm banii.

— Vrei să mergem cu toții? Întrebă Murch. Am maşina aici.

— Nu, răspunse Dortmunder. Dacă mergem toți, riscăm să atragem atenția. În plus, dacă e vreo problemă, e preferabil ca mai mulți dintre noi să aibă mâinile libere ca să poată interveni. Kelp, tu eşti cel care a găsit treaba asta, tu ne-ai băgat pe fir, tu eşti primul pe care l-a contactat comandantul. Tot tu i-ai dus întotdeauna listele şi celelalte. Vrei să-i duci tu piatra?

— Sigur că da, răspunse Kelp încântat. Dacă voi credeți că pot traversa oraşul fără probleme.

— Murch te va conduce, iar noi trei vom rămâne aici. Dacă ghinionul e hotărât să lovească din nou, va lovi indiferent de persoana care duce piatra. Dac-o să ai probleme, vom înțelege.

Kelp nu prea ştia dacă trebuie să se simtă liniştit şi, în timp ce reflecta încruntându-se, Dortmunder luă smaraldul şi-l puse la loc în cutiuța lui neagră. Îi întinse cutiuța lui Kelp, care o luă spunând:

— Dacă nu ne întoarcem într-o oră, dracu' ştie unde Suntem.

— Vom aştepta veşti de la voi, spuse Dortmunder.

După ce pleci, îl voi suna pe comandant să-i spun să deschidă seiful.

— Perfect. (Kelp'îşi strecură cutiuța în buzunar şi lichidă paharul înainte de a se ridica.) Hai, Murch!

— Gata-s!

— Pe curând! Spuse Kelp şi ieşi urmat de Murch.

Dortmunder ceru împrumut o fisă, pe care i-o dădu Chefwick. Dortmunder intră în sala principală, unde se închise în cabina telefonică pentru a suna la ambasadă. Trebui să vorbească cu alte două persoane, înainte de a-l auzi pe comandant.

— Facem livrarea în după-amiaza asta.

— Zău? Făcu Iko, evident încântat. Aproape îmi pierdusem speranțele.

— Şi noi, domnule comandant. Precizez că marfa se plăteşte la livrare.

— Sigur. Banii aşteaptă în seif.

— Livrarea va fi efectuată de persoana care vine de obicei.

— Nu veniți toți? Întrebă comandantul, vizibil dezamăgit.

— Nu mă încântă ideea de a călători în grup. Am fi putut atrage atenția şi

nu e cazul.

— Da, poate, încuviință comandantul, cu îndoială.

Dar totul se va desfăşura în condiții optime, Sunt sigur. Mulțumesc pentru telefon. Îl aştept pe prietenul nostru.

— Bine, zise Dortmunder, apoi închise şi ieşi din cabină.

Omul de abanos deschise uşa, Kelp intră, dar comandantul nu se afla ca de obicei în spatele biroului său. În schimb era Prosker, instalat ca şi cum ar fi fost proprietarul locului. Îi zâmbea amabil lui Kelp, asemeni unui păianjen care zâmbeşte unei muşte.

Kelp se opri în prag, dar, o mână zdravănă, proptită între omoplați, îl împinse înainte.

— Hei! Făcu el, întorcându-se, dar omul de abanos, intrat după el, închisese uşa, scosese un pistol din buzunar şi i-l proptea acum sub nas.

Kelp intră cu spatele în cameră, încercând să lase cât mai mult spațiu între nasul lui şi țeava pistolului.

— Ce se întâmpla? Întrebă el şi observă alți doi negri, cu pistoale, lângă zidul din fund al camerei.

Prosker începu să chicotească.

Kelp se întoarse spre el şi-l fulgeră cu privirea.

— Ce-ați făcut cu comandantul?

La această întrebare, Prosker se tăvăli literalmente pe jos.

— Cu comandantul! Of, Doamne! Sunteți într-adevăr mai nevinovați decât mielul abia născut! Ce-am făcut cu comandantul?!

Kelp, amenințător, făcu un pas înainte.

— Da, ce-ai făcut cu comandantul? Ce învârti aici?

— Vorbesc în numele comandantului, răspunse Prosker, redevenind serios. (Calm, îşi aşează palmele pe birou.) Lucrez pentru comandant, acum, adăugă el, iar comandantul a considerat că e preferabil ca eu să fiu cel care să pună punctul pe/. Şi-a spus că pregătirea mea juridică mă face mai indicat decât el, pentru a rezuma toată treaba în câteva fraze, pe care să le repeți apoi prietenilor tăi. De altfel, în mare parte, eu sunt cel care a pus pe picioare acest plan.

— Acest plan?! (Kelp avea deja impresia că simte cele trei pistoale făcându-i trei găurici în ceafă, dar ar fi preferat să moară decât să se vadă altceva decât o perfectă stăpânire de sine, puțin colorată cu furie.) Ce plan? Întrebă el.

— Stai jos, Kelp! Hai să discutăm!

— N-avem ce discuta! Nu vorbesc decât cu comandantul!

Zâmbetul lui Prosker îşi schimbă calitatea, căpătând o tentă de tristețe.

— Trebuie să le cer celor din spatele tău să te aşeze cu forța? N-ai prefera

să aranjăm această problemă fără să recurgem la violență?

Kelp reflectă asupra întrebării, înainte de a răspunde.

— De acord, te ascult! Deocamdată, e vorba doar de cuvinte, conchise el şi se aşează.

— Mă tem că nu veți obține decât cuvinte, începu Prosker, aşa că ascultă cu atenție. Pentru început, ai să-mi dai smaraldul Balabomo şi nu veți căpăta nici un bănuț în plus. Comandantul v-a vărsat în total paisprezece mii treisute de dolari, plus cinci mii pentru hipnotizator, plus alte cinci mii cheltuieli diverse, ceea ce i se pare mai mult decât destul.

— Pentru o piatră care face o jumătate de milion, zise Kelp cu amărăciune.

— Care, în realitate, aparține oricum țării comandantului, observă Prosker. Douăzeci şi patru de mii de dolari este o sumă mare pentru o țărişoară ca Talabwo, mai ales atunci când îi dă pentru a-şi recupera propriul său bun.

— Şi ai vrea să vărs lacrimi amare pentru Talabwo? Întrebă Kelp. Mă pomenesc jefuit, colegii mei şi cu mine luăm o tapa de două sute de mii de doiari şi ai vrea să mă înduioşeze soarta unei țărişoare din Africa?

— Nu vreau decât să înțelegi care este situația, spuse Prosker. Mai întâi, aş vrea să înțelegi de ce comandantul consideră firesc să nu mai dea nimic pentru recuperarea acestei părți din patrimoniul național. Cred că am lămurit deja un punct, aşa că trec la următorul. Respectiv, comandantul ar prefera ca tu şi ceilalți să nu-i faceți probleme pe această temă.

— Nu, zău? (Kelp zâmbi din vârful buzelor.) Mă tem că n-o să-i fie deloc uşor comandantului.

— Nu-i musai! Îți aminteşti, cred, de pasiunea comandantului pentru dosare.

Kelp se încruntă.

— Hârțoagele alea? Ce-i cu ele?

— Totul depinde de persoana care citeşte aceste hârțoage. Procurorul de Manhattan, de pildă, ar găsi lectura acestor cipci dosare de-a dreptul fascinantă.

Asta ar elucida delicte destul de spectaculoase şi de proaspete, pentru început, apoi i-ar oferi nişte indicii interesante despre nişte afaceri mai vechi, rămase nepedepsite.

Kelp miji ochii, ca pentru a-l scruta mai bine pe Prosker.

— Comandantul vrea să ne dea-n gât?

— Numai dacă îi faceți necazuri, replică Prosker care se aşează mai bine pe fotoliu şi îşi îndepărtă mâinile. La urma urmei, nu ieşiți chiar atât de prost, dacă punem la socoteală felul imbecil în care v-ați îndeplinit misiunea.

— Imbecil!

— V-au trebuit cinci tentative pentru a reuşi, îi aminti Prosker. (Ridică o mână pentru a-l opri pe Kelp, care, de furie, începuse să se bâlbâie.) Asta nu e o critică, să fim bine înțeleşi. Totul e bine când se termină cu bine, vorba poetului, iar tu şi prietenii tăi ați livrat marfa, până la urmă. Dar, cu siguranță, n-ați fost modelele de eficacitate profesională pe care credea comandantul că le-a angajat.

— Voia să ne pangheasc㠍ncă de la început! Răcni Kelp furios.

— Nu mă interesează acest aspect. Iar acum, pune, te rog, smaraldul pe birou.

— Doar nu crezi că am fost atât de nebun să-l aduc cu mine?

— Ba da, aşa cred. Problema e dacă eşti destul de nebun încât să-i obligi pe aceşti domni să te forțeze să-l dai. Ei?

Kelp reflectă. Spumega de furie şi de necaz, dar ajunse la concluzia că nu era atât de nebun. Ce rost avea să se lase bumbăcit? Îi va ceda, pur şi simplu, această repriză adversarului, consolându-se cu gândul că lupta nu se terminase. Kelp scoase cutiuța de catifea neagră din buzunar şi o aşeză pe birou.

— Foarte bine, spuse Prosker, surâzător.

Întinse ambele mâini, deschise cutiuța şi zâmbi spre conținutul ei. Închise cutiuța şi privi, peste capul lui Kelp, spre cei trei negri silențioşi.

— Unul dintre voi trebuie să-i ducă asta comandantului, spuse el.

Omul de abanos înainta. Lumina se reflecta în lentilele lui. Luă cutia cu un fel de teamă. Kelp îl privi ieşind din cameră.

— Acum..., începu Prosker. (Kelp întoarse capul spre el.) Acum, iată ce se va întâmpla. Voi pleca imediat să mă predau poliției. Am pregătit o poveste conform căreia am fost răpit de un grup care credea, nejustificat, că aş şti unde era ascunsă pradă unui client. Le-au trebuit mai multe zile până s-au lămurit că greşiseră, după care mi-au dat drumul. N-am recunoscut pe nici unul dintre ei şi nu cred că-i voi putea descoperi în seria de fotografii pe care mi-o va înşira poliția. Nici comandantul, nici eu însumi, nu avem intenția să vă creăm dificultăți inutile. Sper că vă veți aminti de asta şi că nu ne veți obliga să luăm măsuri mai severe.

— Continuă, zise Kelp. Altceva?

— Altceva nimic, spuse Prosker. Nu mai căpătați nici un dolar. Comandantul şi cu mine am hotărât să vă acoperim pentru crimele voastre de dragul smaraldului. Dacă vă veți vedea de treburile voastre, toți cinci, povestea se termină aici, dar, dacă vreunul dintre voi îi creează probleme comandantului sau mie însumi, atunci ne obligați să vă facem viața foarte grea.

— Comandantul se poate întoarce în Talabwo, remarcă Kelp. Dar tu, tu rămâi aici!

— Ei bine, nu tocmai, răspunse Prosker, zâmbind amabil. Talabwo tocmai are nevoie de un consilier juridic pentru noua lor Constituție. Un post bine plătit, de altfel, dintr-o subvenție a guvernului american.

Va fi nevoie cam de cinci ani până să fie gata noua Constituție. Mă bucur de pe acum pentru această schimbare de decor.

— Ți-aş sugera eu o altă schimbare de decor.

— Nu mă îndoiesc, încuviință Prosker, privindu-şi ceasul. Îmi pare rău că te zoresc, dar mă cam grăbesc. Mai ai întrebări?

— Nici una la care să-mi poți răspunde, zise Kelp şi se ridică. Pe cu. Rând, Prosker!

— Mira-m-aş! Spuse Prosker. Aceşti doi domni te vor conduce.

Ceea ce şi făcură, într-adevăr. Îl purtară pe Kelp între ei doi, apoi închiseră uşa după el cu hotărâre, de îndată ce ieşi.

Maşina lui Murch era oprită după colțul străzii.

Kelp ajunse la ea în fugă şi se aruncă pe bancheta din față.

— Merge bine? Întrebă Murch.

— Ca dracu'! Răspunse Kelp, scurt. Înaintează până la colț, să putem vedea strada.

Murch reacționa imediat, făcu contactul şi debraie întrebând:

— Care-i problema?

— Ne-au țăpuit! Trebuie să telefonez! Dacă iese careva din ambasadă înainte să mă întorc, treci peste el.

— De acord, zise Murch.

Kelp coborî din maşină într-un salt.

Rollo apăru în camera din fund, spunând:

— Celălalt whisky la telefon. Vrea să-ți vorbească.

— Ştiam eu..., zise Greenwood. Trebuia să plesnească pe undeva.

— Poate că nu, spuse Dortmunder, dar, judecând după expresia lui, se vedea că nici el nu crede ce spune.

Se ridică, îl urmă pe Rollo până la bar şi intră în cabina telefonică. Închise uşa după el, apoi ridică receptorul.

— Mda? Făcu el.

— Panghiți! Se auzi vocea lui Kelp. Vino repede!

— OK! Zise Dortmunder şi închise.

Ieşind din cabină, se întoarse repede în camera din fund, deschise uşa, băgă capul şi spuse:

— Haidem!

— E, într-adevăr, iritant! Declară Chefwick.

Îşi lăsă cu zgomot paharul de Coca-Cola p masă şi îl urmă pe Dortmunder şi pe Greenwood.

Găsiră imediat un taxi, dar le trebui un secol pentru a traversa parcul. Dar, în sfârşit, secolul se isprăvi şi cursa taxiului de asemenea, iar Dortmunder şi ceilalți coborâră la un colț, la jumătate de distanță față de ambasadă. Murch apăru în fugă, în timp ce taxiul pleca mai departe, iar Dortmunder îl întrebă:

— Ce se întâmpla?

— Tapa! Zise Murch. Prosker şi comandantul au pregătit împreună lovitura.

— Ar fi trebuit să-l îngropăm în pădure aşa CUm am zis eu, zise Greenwood. Şi doar ştiam asta, dar am fost prea bun.

— Las-o baltă! Îi zise Dortmunder, care îl întrebă apoi pe Murch: Unde-i Kelp?

— L-a urmărit, răspunse Murch. Comandantul, Prosker şi încă trei au ieşit din ambasadă, aCum vreo cinci minute şi s-au aruncat într-un taxi. Cu bagaje. Kelp e după ei, într-un alt taxi.

— Maica mă-sii! Făcu Dortmunder. Ne-a luat prea mult traversarea parcului.

— Şi trebuie să-l aşteptăm pe Kelp aici sau cum facem? Întrebă Greenwood.

Murch le arătă cabina telefonică din față.

— A luat numărul de aici. Ne va suna cum prinde ocazia.

— Ați gândit foarte bine, zise Dortmunder. Bine, atunci tu, Murch, rămâi aici, lângă cabină. Chefwick, noi doi vom intra în ambasadă. Greenwood, ai pocnitoare la tine?

— Sigur.

— Dă-o încoace.

Se strânseră pentru o clipă foarte aproape unul de altul şi Greenwood îi pasă lui Dortmunder pistolul său. Dortmunder îl băgă în buzunar şi spuse:

— Tu stai afară, de şase. Haidem!

Murch se întoarse la cabina telefonică, în timp ce Dortmunder, Chefwick şi Greenwood trecură într-o fugă strada, până la ambasadă. Greenwood se opri, se rezemă de gardul din fier forjat şi îşi aprinse o țigară, cu un aer neglijent, în timp ce Dortmunder şi Chefwick urcau calmi treptele de piatră: din mers, Chefwick scoase din buzunar mai multe instrumente subțiri.

Era vineri după-amiază, ora patru şi strada era vânturata de maşini. La rândul lor, trotuarele erau foarte aglomerate, doicile plimbau copilaşi în landouri, liftierii plimbau cățeluşi de apartament, iar infirmierele negre plimbau domni

bătrâni aduşi de spate. Dortmunder şi Chefwick întorceau spatele acestui spectacol, ascunzând cu trupurile lor mâinile agile ale lui Chefwick. Instrumentele lui trecură prin obstacolul reprezentat de uşă ca o maşină de circ printr-un cerc de hârtie. Ping! Făcu broasca deschizându-se, iar Dortmunder şi Chefwick se strecurară repede înăuntru. Dortmunder scoase pistolul din buzunar, în timp ce Chefwick închidea uşa la loc.

Primele două camere pe care le traversară şi le scotociră în fugă, erau goale, dar în cea de-a treia se aflau două maşini de scris şi două negrese, dactilografe. Acestea fură repede încuiate într-un dulap cu zăvor, iar Dortmunder şi Chefwick îşi continuară drumul.

În biroul comandantului Iko, găsiră un bloc-notes, cu o însemnare în creion pe prima pagină: Kennedy -Zb. 301 -7:15.

— Acolo se duc, zise Chefwick.

— Da, dar cu ce companie aeriană?

Chefwick, surprins, mai privi o dată pe bloc-notes.

— Nu scrie.

— Anuarul, zise Dortmunder.

Amândoi se apucară să scotocească prin sertare, dar anuarul pe care-l căutau îl găsiră tocmai în ultimul sertar de jos, din stânga.

— Vrei să suni la toate companiile aeriene?

— Sper că nu va fi nevoie. Să începem cu Pan Am. (Dortmunder căută numărul, îl formă şi îi răspunse o voce feminină destul de plăcută, dar lipsită de personalitate.) Aş vrea să vă pun o întrebare care ar putea părea stupidă, declară Dortmunder, dar încerc să opresc o evadare.

— O evadare, domnule?

— Îmi displace să mă pun de-a curmezişul unei iubiri incipiente, dar tocmai am aflat că bărbatul e deja căsătorit. Ştim că vor pleca în seara asta, de pe aeroportul Kennedy, la şapte jumătate. Zborul 301.

— Cu Pan Am, domnule?

— Nu ştim. Nu cunoaştem nici compania aeriană, nici destinația.

Uşa biroului se deschise, lăsându-l să intre pe omul de abanos ale cărui lentile reflectau lumina.

— O clipă, spuse Dortmunder în telefon. (îşi lipi receptorul de piept şi îi arătă omului de abanos revolverul lui Greenwood.) Stai acolo! Îi ordonă el şi îi arătă o porțiune de perete goală, ceva mai departe de uşă.

Omul de abanos ridică mâinile şi se îndreptă spre porțiunea goală de perete.

Păstrându-şi privirea şi revolverul îndreptate spre omul de abanos,

Dortmunder reluă discuția telefonică:

— Îmi cer scuze, dar mama fetei era în plină criză de nervi.

— Nu cunoaşteți decât numărul zborului şi ora plecării, domnule?

— Şi că avionul pleacă de pe aeroportul Kennedy.

— S-ar putea să dureze mult, domnule.

— Sunt dispus să aştept.

— Voi fi cât se poate de rapidă, domnule. Rămâneți la aparat.

— De acord.

Se auzi un țăcănit, iar Dortmunder se întoarse spre Chefwick:

— Percheziționează-l!

— Sigur că da.

Chefwick îl percheziționa pe omul de abanos şi îl uşura de un pistol automat Beretta calibrul 25, o armă mică, dar ucigaşă, pe care Kelp o mai văzuse în ziua aceea.

— Leagă-l! Spuse Dortmunder.

— Aşa-mi ziceam şi eu, zise Chefwick, apoi adăugă, spre omul de abanos: Dă-mi cravata şi şireturile de la pantofi.

— Veți eşua, spuse omul de abanos.

— Dacă preferă să fie împuşcat, zise Dortmunder, să-i înfingi țeava în burtă ca să înăbuşi zgomotul.

— Sigur.

— Voi coopera, cedă omul de abanos, începând să-şi scoată cravata. Dar veți eşua oricum.

Dortmunder ținea receptorul la ureche şi revolverul ațintit spre omul de abanos, care îi dădu cravata şi şireturile lui Chefwick.

— Iar acum, scoate-ți pantofii şi şosetele şi întinde-te pe burtă, spuse Chefwick.

— Nu contează ce-mi faceți mie, bravă omul de abanos. Eu nu prezint importanță, iar voi veți eşua oricum.

— Dacă nu te grăbeşti, se răsti Dortmunder, vei prezenta şi mai puțină importanță.

Omul de abanos se aşează pe podea pentru a-şi scoate pantofii şi şosetele, apoi se întinse pe burtă.

Chefwick se folosi de un şiret pentru a-i lega degetele mari de la mâini la spate, de celălalt pentru a-i lega degetele mari de la picioare, iar cravata o înfundă în gura omului de abanos.

Chefwick tocmai isprăvea, când Dortmunder mai auzi un țăcănit, apoi vocea fetei declară în telefon:

— Of, n-o să credeți, dar am găsit, domnule.

— Vă Sunt foarte recunoscător, zise Dortmunder.

— Este un zbor Air-France pentru Paris. Singurul zbor cu. Acest număr, plecând la această oră.

— Vă mulțumesc nesfârşit, declară Dortmunder.

— Este atât de romantic, domnule, nu-i aşa? O evadare spre Paris!

— Presupun.

— Este într-adevăr păcat că el e căsătorit.

— Ei, se mai întâmpla. Vă mulțumesc încă o dată.

— Pentru puțin, domnule.

Dortmunder închise şi se întoarse spre Chefwick:

— Air-France, Paris. (Se ridică.) Ajută-mă să-l târâi pe bulangiul ăsta după birou. N-aş vrea să-l găsească cineva şi să-l dezlege, iar el să-l avertizeze pe comandant la aeroport.

Îl împinse pe omul de abanos în spatele biroului şi ieşiră din ambasadă fără să mai fi întâlnit pe nimeni. Îl găsiră pe Greenwood tot rezemat – cu nonşalanță – de grilaj. Porni după ei, iar Dortmunder îi explică ce aflaseră, în timp ce traversau strada spre cabina lui Murch. Ajunşi acolo, Dortmunder declară:

— Chefwick, rămâi aici! Când va suna Kelp, să-i spui că sosim şi că ne poate lăsa un mesaj la AirFrance. Dacă n-au plecat spre Kennedy, vei aştepta aici şi, dacă nu găsim nici un mesaj la Air-France, te sunăm noi.

Chefwick încuviință din cap.

— Perfect!

— Ne revedem cu toții la O. J., după ce terminăm.

Pentru cazul că ne împrăştiem, acolo e locul de adunare.

— S-ar putea ca noaptea să fie lungă. Ar fi mai bine s-o sun pe Maud, spuse Chefwick.

— Să nu ții linia ocupată.

— Nu-ți fă probleme! Succes!

— Chiar avem nevoie. Hai, Murch, să vedem ce timp faci de aici până la aeroport.

Fata de la ghişeul Air-France avea accent franțuzesc.

— Domnul Dortmun-dair? Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Îi întinse un pliculeț.

— Mulțumesc, mulțumi Dortmunder şi se îndepărtă de ghişeu, împreună cu Greenwood.

Murch era afară, parca maşina. Dortmunder deschise pliculețul şi găsi

înăuntru un capăt de hârtie pe care era mîzgîlit: «Golden Door».

Dortmunder întoarse hârtiuță pe partea cealaltă:

Era goală. O mai întoarse o dată, dar inscripția rămăsese aceeaşi: «Golden Door». Atât. «Golden Door.» – Exact de asta aveam acum nevoie, se enervă Dortmunder.

— Stai puțin, zise Greenwood şi se îndreptă spre cea mai apropiată stewardesă, o blondă drăguță, cu părul scurt, în uniformă bleumarin. Scuzați-mă, i se adresă Greenwood, vreți să vă căsătoriți cu mine?

— Aş fi încântată, dar avionul meu pleacă peste douăzeci de minute.

— Rămâne pentru când vă întoarceți. Până atunci, ați putea să-mi spuneți ce este Golden Door şi unde este?

— E restaurantuldin clădirea Sosirilor Internaționale.

— Vă mulțumesc! Exclamă Greenwood încântat şi se îndreptă spre Dortmunder. E un restaurant aici, în clădirea Sosirilor Internaționale.

— Să mergem!

Ieşiră şi se izbiră de Murch, care venea să-i caute.

Îl puseră la curent, întrebară un hamal unde-i clădirea Sosirilor Internaționale şi urcară în autobuzul care mergea într-acolo.

Golden Door era la etajul întâi, în fața unor scări rulante. La piciorul scărilor, stătea Kelp. Dortmunder şi ceilalți se apropiară, iar Kelp îi anunță:

— Sunt sus, înfulecă.

— Vor lua avionul Air-France de şapte şi un sfert, spre Paris, îl puse la curent Dortmunder.

Kelp clipi mărunt.

— Cum ai făcut?

— Telepatie, ricana Greenwood. Şpilul meu e să ghicesc greutatea oamenilor.

— Să mergem! Zise Dortmunder.

— Nu Sunt în ținută, se jelui Murch, nu mă vor lăsa să intru.

Purta blugi şi geacă din piele, în timp ce toți ceilalți erau la costum şi cravată.

— Mai există vreo scară rulantă pentru a coborî de acolo? Îl întrebă Dortmunder pe Kelp.

— Probabil. Dar numai asta e deschisă publicului.

— Bine. Murch, rămâi aici, pentru cazul în care nu vom reuşi să-i interceptăm. Dacă-i vezi trecând, te iei după ei, dar nu încerci să acționezi de unul singur.

Kelp, Chefwick e tot în cabina telefonică?

— Nu, zicea că pleacă la O. J. Bar. Îl găsim acolo.

— Foarte bine. Murch, dacă vreunul dintre ei coboară şi tu îl urmăreşti, lasă un mesaj pentru noi la O. J. Bar. Cât de repede poți.

— OK!

Ceilalți trei urcară pe scări şi nimeriră într-un hol sumbru, îmbrăcat într-o mochetă sumbră. Şeful de sală, al cărui accent franțuzesc era mai puțin încântător decât al fetei de la Air-France, se apropie de ei şi îi întrebă câți Sunt.

— Mai aşteptăm nişte prieteni înainte de a intra, răspunse Dortmunder.

— Desigur, domnule.

Şeful de sală se înclină şi dispăru.

— Iată-i! Tresări Kelp.

Dortmunder aruncă o privire scurtă prin perdeaua de plante artificiale care separa holul de sala de mese propriu-zisă, o cameră vastă, aproape goală. La o masă, aproape de fereastră, erau instalați comandantul Iko, Prosker şi trei tineri bine făcuți. Mâncau fără să se grăbească. Era cinci şi ceva, le mai rămâneau deci două ore până la îmbarcare.

— Nu prea-mi vine să-i atacăm chiar aici, zise Greenwood. E prea public şi nu-i destul spațiu.

— Şi eu zic la fel, încuviință Dortmunder. Bine, hai să-i aşteptăm jos!

Se întoarse şi se îndepărtă, urmat de ceilalți doi.

Se întâlniră cu Murch, pe care-l puseră la curent şi cei patru bărbați se împrăştiară prin sala de aşteptare.

Era aproape şase, iar afară începea să se cam întunece, când comandantul Iko, Prosker şi ceilalți trei, terminând de mâncat, coborâră în sfârşit. Dortmunder se ridică imediat şi se îndreptă spre ei. Când îl văzură, ochii li se bulbucară de stupoare. Dortmunder arboră imediat un surâs larg şi înainta repede spre ei, cu mâna întinsă, spunând:

— Comandante! Ce surpriză! Mă bucur să te revăd!

Ajunse repede la grup şi înşfacă'mîna inertă a comandantului, pe care începu s-o scuture energic.

Cu fața în continuare luminată de un zâmbet radios, îi şopti:

— Ceilalți Sunt de jur împrejur. Dacă nu vrei să în ceapă să tragă, stai liniştit.

Prosker, care aruncase între timp o privire în jur, exclamă:

— Dumnezeule, chiar Sunt aici!

— Dortmunder, începu comandantul, Sunt convins că putem discuta despre toate astea...

— Cum să nu? Sigur că putem! Încuviință el. Doar noi doi... Fără avocați,

fără gărzi de corp.

— Voi... doar n-o să recurgeți la violență!

— Eu nu, comandante, dar pentru ceilalți, nu garantez. Greenwood îl va rade primul pe Prosker şi mi se pare firesc, dar Kelp mă tem că va alege drept țintă țeasta dumitale.

— Nu veți îndrăzni să declanşați o acțiune de acest tip într-un loc atât de aglomerat, făcu Prosker o tentativă.

— E locul ideal, răspunse Dortmunder. Împuşcături... Panică... Ne amestecăm printre ceilalți. Nimic mai uşor decât să te ascunzi într-o mulțime.

— Prosker, interveni comandantul, nu țin să-mi demonstreze că e în stare să facă ce a spus. Îl cred pe cuvânt.

— Ei, da, aşa e, încuviință Prosker. Bine, foarte bine, Dortmunder... Spune, ce vrei? Mai mulți bani?

— Nu putem plăti o sută şaptezeci şi cinci de mii de dolari, zise comandantul. Nici nu intră în discuție.

— Două sute de mii, îi aminti Dortmunder. Prețul a crescut după lovitura numărul trei. Dar nu vreau să discutăm în fața lor. Hai!

— Dar unde?

— Mergem să discutăm, pur şi simplu. Aceşti oameni pot rămâne aici, ai mei vor rămâne şi ei pe loc, iar noi doi mergem ceva mai departe să discutăm.

Haidem!

Comandantul era foarte reticent, dar, în fața insistenței lui Dortmunder, o porni din loc. Dortmunder le spuse celorlalți, peste umăr:

— Dacă vă mişcați din loc, nu veți avea regrete postume.

Dortmunder şi comandantul se îndepărtară, fără grabă, în lungul vastului coridor din fața birourilor vamei.

— Dortmunder, începu comandantul, Talabwo e o țară săracă. Aş putea să-ți mai obțin nişte bani, dar nu două sute de mii de dolari. Poate cinzeci de mii, câte zece mii de fiecare. Dar, mai mult de atât, nu putem plăti.

— Deci de la început ați prevăzut această tapa.

— Nu vă voi minți, spuse comandantul.

În spatele lor, în sala de aşteptare, Prosker tocmai le explica celor trei tineri negri:

— Dacă țâşnim în patru direcții diferite, nu vor îndrăzni să tragă.

— Nu vrem să murim, i-o întoarse unul dintre tinerii zdrahoni, iar ceilalți încuviințară din cap.

— Nu vor trage, tu-i maica mă-sii! Insistă Prosker.

Voi nu vedeți ce face Dortmunder acolo? Vrea să ia smaraldul de la

comandant!

Zdrahonii negri schimbară o privire.

— Dacă nu porniți în ajutorul lui şi Dortmunder reuşeşte să-i ia smaraldul, insistă Prosker, va fi mai rău pentru voi decât dacă vă găuresc ăştia acum – şi o ştiți!

Zdrahonii negri părură neliniştiți.

— Voi număra până la trei, continuă Prosker şi, la trei, pornim cu toții în direcții diferite, descriem un cerc şi ajungem acolo, în spatele comandantului şi a lui Dortmunder.

Ideea le displăcea tare de tot negrilor, dar cea de a înfrunta minia comandantului era şi mai rea. Împotriva voinței lor, încuviințară.

— Unu, începu Prosker. (îl vedea pe Greenwood aşezat în spatele unui exemplar din Da/7y News, în capătul camerei.) Doi, adăugă el. (într-o altă direcție, îl vedea pe Kelp.) Trei, conchise, şi o porni la fugă.

Zdrahonii negri mai rămaseră pe loc încă o secundă sau două, apoi porniră şi ei.

În general, oamenii care fug printr-un aeroport nu atrag foarte tare atenția, dar aceştia patru demaraseră atât de brusc, încât o mulțime de persoane îi privi năucită. Kelp, Greenwood şi Murch îi priviră şi ei: apoi, brusc, o luară şi ei la fugă. Alergau unii după ceilalți de parcă ar fi fost foarte grăbiți să ajungă la o conferință rapidă.

În acest timp, comandantul şi Dortmunder continuau să înainteze pe culoar. Dortmunder se străduia să găsească un colț liniştit pentru a-l uşura pe comandant de smarald, iar comandantul vorbea elocvent despre sărăcia din Talabwo, despre regretele care-l încercau pentru că voise să-l păcălească pe Dortmunder şi despre dorința lui de a repara cât mai bine totul.

O voce strigă în depărtare:

— Dortmunder!

Recunoscând vocea lui Kelp, Dortmunder se întoarse şi zări doi zdrahoni negri, galopând pe urmele lui, îmbrâncind în stânga şi-n dreapta oamenii întâlniți în cale.

Comandantul speră o clipă că se va putea alătura echipei de alergători, dar Dortmunder îl înşfăcase zdravăn de cot. Aruncă o privire circulară şi reperă în fața lui o uşă aurită, închisă, pe care scria cu litere negre «Intrarea interzisă». Dortmunder trase, uşa se deschise, îl împinse pe comandant înainte şi îl urmă, pomenindu-se amândoi în partea superioară a unor scări cenuşii şi jegoase. – Dortmunder, îți dau cuvântul meu...

— Nu vreau cuvântul tău, vreau piatra.

— Îți închipui că o țin în buzunar?

— Exact asta ai face, n-ai lăsa-o din ochi înainte de a junge acasă. (Dortmunder scoase din buzunar revolverul lui Greenwood şi îl propti cu țeava în burta comandantului.) îmi va lua mai mult timp dacă va trebui să scotocesc cadavrul.

— Dortmunder…

— Ține-ți gura şi dă-mi smaraldul! N-am timp să ascult minciuni.

Comandantul scrută chipul lui Dortmunder, aflat la câțiva centimetri de al său.

— Îți voi plăti toți banii, voi…

— Ai să mori, fir-ai tu să fii de prost! Dă-mi smaraldul!

— De acord, de acord! (Comandantul se bâlbâia, subjugat de autoritatea lui Dortmunder.) Păstrează-l bine, spuse el, scoțând din buzunar cutioara din pluş negru. Nu vei găsi alți cumpărători. Păstrează-l bine!

Te voi căuta eu! Voi găsi bani să te plătesc…

Dortmunder îi smulse cutia din mâini, se dădu cu un pas înapoi şi aruncă o privire înăuntru. Smaraldul era acolo. Ridică privirea. Comandantul se năpusti spre el. Dar Dortmunder îl primi cu o țeava de pistol în burtă şi comandantul se prăbuşi la pământ, năucit.

În acel moment, uşa se deschise şi apăru unul dintre zdrahonii negri. Dortmunder îl lovi în stomac, amintindu-i astfel că tocmai mâncase.

— Puuufff! Gemu zdrahonul negru şi se frânse în două.

Dar celălalt negru era în spatele lui şi al treilea nu putea fi departe. Dortmunder se întoarse şi, cu smaraldul într-o mână şi cu pistolul în mâna cealaltă, începu să coboare scările în fugă.

Îi auzi venind după el şi, în depărtare, îl auzi pe comandant urlând nişte ordine. Prima uşă la care ajunse era încuiată, dar a doua îl scoase afară, în întunericul răcoros al unei seri de octombrie.

Dar unde? Dortmunder, împiedicându-se prin întuneric, trecu de colțul clădirii – şi noaptea începu, dintr-o dată, să foşnească de avioane.

Asemeni Alicei, trecuse prin oglindă, străbătuse acea barieră invizibilă care închide jumătate din lume personalului neautorizat. Se afla pe domeniul avioanelor, printre fâşii de lumină orbitoare, înconjurat de un întuneric punctat de striațiuni de lumină albastră sau chihlimbarie, piste de aterizare, balize, zone de încărcare.

Iar zdrahonii negri erau pe urmele lui. Dortmunder privi în dreapta şi văzu nişte pasageri debarcând dintr-un avion SAS. Să li se alăture? Dar, la vamă, prezența lui ar fi părut ciudată, fără paşaport, fără bilet, fără bagaje. Se întoarse

spre partea cealaltă, unde domnea întunericul şi porni într-acolo.

Sfertul de oră care urmă fu cumplit pentru el.

Alerga fără încetare, iar cei trei negri erau pe urmele lui. Patrulă astfel întreg teritoriul rezervat avioanelor, alergând uneori pe iarbă, alteori pe beton, uneori chiar pe pietriş, sărind peste balize luminoase, încercând să nu iasă în zonele prea puternic luminate, încercând totodată să nu se pomenească sub roţile vreunui Boeing în trecere.

Se îndepărtă tot mai mult de clădire, de lumini, de acea parte a aerogării rezervată uzului pasagerilor.

Pistele de decolare erau chiar în faţa lui, şiruri lungi de avioane aşteptându-şi rândul.

Unul dintre aceste avioane era un Waco-Vela, un monomotor cu cinci locuri construit în Italia, asamblat în America şi echipat cu un motor Franklin de fabricaţie americană. La comenzi se afla un oarecare Firgus, de meserie vânzător de calculatoare, însoţit de amicul său Bullock, adormit pe bancheta din spate. În faţa lui, un jet al TWA-ului, care rula spre capătul pistei, mugi şi vibra preţ de câteva secunde, apoi o porni greoi înainte, asemeni lui Orson Welles jucând baschet. Dar, în momentul în care decola, căpătă brusc graţie şi frumuseţe.

Firgus înainta cu avionul său, aducându-l pe pistă, apoi viră la dreapta. Pista se întindea în faţa lui. Îşi contemplă tabloul de bord, aşteptând ca turnul de control să-i dea autorizaţie de decolare şi regretând tochitura pe care o mâncase la cină. Brusc, portiera din dreapta se deschise şi un bărbat înarmat cu un revolver urcă în avion.

Firgus îl privi năucit.

— Havana? Întrebă el.

— Urcă sus, pur şi simplu, şi va fi OK! Răspunse Dortmunder, care privea pe fereastră spre cei trei zdrahoni negri ce continuau să galopeze în direcţia lui.

— Daţi-i drumul, N 733 W, anunţă turnul de control în căştile lui Firgus. Autorizaţie de decolare!

— Aaahh, spuse Firgus.

Dortmunder întoarse capul spre el.

— R- Nu fă pe nebunul! Hai, decolează!

— Da, spuse Firgus.

Din fericire, manevrarea avionului îi era familiară şi-l putea pilota în ciuda minţii lui răvăşite. Demară şi avionul prinse viteză pe pista de decolare, în timp ce zdrahonii negri, suflând ca nişte locomotive, se opriră departe, în urma lor. Avionul luă brusc altitudine.

— Foarte bine, zise Dortmunder.

Firgus îl privi.

— Dacă mă împuşti, ne prăbuşim şi murim cu toții.

— N-am de gând să împuşc pe nimeni, îl linişti Dortmunder.

— Dar nu putem ajunge până în Cuba! Zise Firgus.

Cu benzina pe care o am, nici la Washington nu putem ajunge.

— Nu vreau să merg nici în Cuba şi nici măcar la Washington.

— Dar unde vreți să mergeți? Doar nu vreți să traversați oceanul?

— Încotro plecasei?

Firgus era din ce în ce mai nedumerit.

— Păi, spre Pittsburgh, de fapt.

— Atunci, acolo mergem.

— Vreți să mergeți la Pittsburgh?

— Vezi-ți de treaba ta! Nu te ocupa de mine!

— A, bun! De acord.

Dortmunder îi aruncă o privire bărbatului adormit în spate, apoi privi pe hublou luminile care îi defilau pe sub ochi. Erau, deja, departe de aerodrom. Smaraldul Balabomo era în buzunarul lui Dortmunder.

Într-un anumit sens, era stăpân pe situație.

Le trebui un sfert de oră pentru a ajunge la New Jersey, zburând peste New York şi, în tot acest timp, Firgus nu scoase nici un cuvânt. Dar păru să se mai destindă după ce ajunseră deasupra mlaştinilor din New Jersey şi spuse:

— Bătrâne, nu ştiu care e problema ta, dar mi-ai tras o sperietură zdravănă.

— Îmi pare rău. Eram grăbit.

— Am băgat de seamă. (Firgus aruncă o privire, peste umăr, spre Bullock – care continua să doarmă.) iată pe cineva care va fi uimit peste poate când va afla, adăugă el.

Dar Bullock continua să doarmă liniştit. Mai trecu un sfert de oră, apoi Dortmunder întrebă:

— Ce-i chestia aia?

— Care?

— Fâşia aia mai deschisă.

Firgus privi sub el.

— A, e autostrada 80. Ştii, una dintre autostrăzile care se construiesc acum. Partea asta încă nu-i gata. Şi, drept să-ți spun, Sunt deja demodate. Mijlocul de transport al viitorului este avionul privat. Uite, de pildă, ştii că...

— Pare terminată.

— Cum?

— Şoseaua aia, de jos. Pare gata.

— S-ar putea, dar n-au deschis-o încă.

Firgus era iritat. Voia să-i citeze lui Dortmunder minunatele statistici ale aviației private în Statele Unite.

— Aterizează acolo, hotărî Dortmunder.

Firgus îl privi buimăcit.

— Cum?

— E destul de largă pentru acest avion, explică Dortmunder. Aşează-te acolo.

— De ce?

— Ca să pot coborî. Nu te nelinişti, ți-am spus că nu vreau să împuşc pe nimeni.

Firgus luă un viraj şi reveni deasupra fâşiei mai deschise la culoare, care tăia solul de sub ei.

— Nu prea ştiu, ezită el. Nu-i nici o lumină, nimic...

— Poți s-o faci, îl asigură Dortmunder. Eşti un pilot foarte bun, se vede, adăugă el, deşi n-avea nici cea mai vagă noțiune de pilotaj.

Firgus îşi umflă pieptul.

— Da, cred că aş putea ateriza acolo. E cam dificil, dar se poate face.

— Bravo!

Firgus mai descrise încă două cercuri, înainte de a încerca să aterizeze. Era cam nervos şi nervozitatea lui i se comunică şi lui Dortmunder, care fu pe punctul de a-i spune să-şi continue drumul, până ce vor găsi un loc mai potrivit. Dar nu exista un loc mai potrivit. Dortmunder nu-l putea obliga pe Firgus să aterizeze pe un aeroport obişnuit, aşa că trebuia găsită o soluție neobişnuită. Iar aici, cel puțin, exista o fâşie de beton, suficient de largă pentru a putea ateriza.

Ceea ce Firgus şi făcu, cu multă îndemânare, după ce-şi adună tot curajul. Se aşeză pe şosea cu lejeritatea unei pene, opri avionul în două sute de metri şi se întoarse spre Dortmunder, cu un zâmbet radios pe față:

— Asta zic eu că se cheamă ştiință a pilotajului!

— Şi eu, îi răspunse Dortmunder.

Firgus mai aruncă o privire spre Bullock şi declară plin de umor:

— Tare-aş vrea să se scoale, fir-ar să fie! (îl pocni zdravăn în umăr.) Scoală!

— Lasă-l în pace!

— Dacă nu te vede, va refuza să creadă tot ce-i voi povesti eu. Hei, Bullock, afurisitule, eşti pe cale să pierzi o aventură!

Îl mai lovi o dată în umăr, ceva mai tare.

— Mulțumesc pentru această plimbare, spuse Dortmunder, coborând din

avion.

— Bullock! Urlă Firgus, năvălind pe prietenul lui cu lovituri de pumn. Nu vrei să te scoli o dată?! Fir-ai al naibii!

Dortmunder se îndepărtă în întuneric.

Bullock se trezi sub o grindină de lovituri, se ridică, căscă, se frecă la ochi, privi în jur, clipi des, încruntă din sprâncene şi întrebă:

— Unde Suntem, isuse?

— Pe autostrada 80, în New Jersey, îi răspunse Firgus. Ia uite, îl vezi pe tipul ăla? Uită-te repede, la dracu', înainte să dispară!

— Autostrada 80? Dar nu se poate! Suntem totuşi într-un avion, Firgus!

— Te uiți o dată sau nu?

— Dar ce căutăm aici? Vrei să provoci un accident? Ce faci pe autostrada 80?

— A dispărut! Exclamă Firgus, ridicând mâinile cu un gest de dezgust maxim. Te-am rugat doar să priveşti, la naiba!

— Tu eşti beat, pe cuvântul meu! Conduci un avion pe autostrada 80!

— Nu conduc un avion pe autostrada 80!

— Atunci, spune-mi şi mie, cum se cheamă asta?

— Am fost deturnați de un pirat al aerului, pentru Dumnezeu! Un tip a năvălit în avion, cu pistolul în minaşi...

— Dacă ai fi fost în aer nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

— S-a întâmplat la aeroport! Chiar înainte să decolăm, a sărit la bord cu pistolul lui şi ne-a deturnat.

— Da, sigur că da. Şi acum ne aflăm, desigur, Jn Cuba.

— Nu voia să meargă în Cuba.

— Nu. Voia să meargă în New Jersey. A deturnat un avion pentru a fi dus în New Jersey.

— Şi-i vina mea? Urlă Firgus. Aşa s-a întâmplat!

— Unul dintre noi doi are un coşmar şi cum tu eşti la comenzi, sper din suflet că eu Sunt acela.

— Dacă te-ai fi trezit la timp...

— Ştii ceva? Trezeşte-mă când ajungem la Delaware Water Gap.

Bullock dădu din cap şi se culcă.

Firgus, pe jumătate întors spre el, îl privea cu un ochi furibund.

— Un tip ne-a deturnat, spuse el cu o voce periculos de blândă. Chiar aşa s-a întâmplat.

— Dacă tot zbori atât de jos, răspunse Bulloc cu ochii închişi, opreşte-te într-un snack-bar şi ia două sandwich-uri.

— Când vom ajunge la Pittsburgh, spuse Firgus, am să-ți trag nişte pumni în bot.

Se aşeză în fața tabloului de bord, făcu avionul să pivoteze, apoi decola şi zbură până la Pittsburg, încercând în zadar să se calmeze.

Ambasadorul statului Akinzi pe lângă Națiunile Unite era un bărbat mare şi voinic, pe nume Nkolimi.

Într-o după-amiază ploioasă de octombrie, ambasadorul Nkolimi stătea în sufrageria ambasadei, o casă îngustă pe strada 73, în Manhattan, când intră un membru al personalului şi-i spuse:

— Domnule ambasador, vrea să vă vadă cineva.

Ambasadorul tocmai mânca o baclava bine însiropata. O plăcintă imensă doar pentru el – acesta era unul dintre motivele pentru care era atât de corpolent, în acelaşi timp, sorbea din când în când din cafeaua cu frişca şi zahăr. Îi făcea o plăcere imensă acest lucru şi fu iritat de deranj.

— Pentru ce vrea să mă vadă?

— Spune că e vorba de smaraldul Balabomo.

Ambasadorul se încruntă.

— E un polițist?

— Nu cred, domnule ambasador.

— Atunci ce e, după părerea ta?

— Un gangster, domnule ambasador.

Ambasadorul ridică o sprânceană.

— Aşa, deci. Adu-l încoace, pe gangsterul ăsta!

— Da, domnule ambasador.

Funcționarul ieşi, iar ambasadorul, în aşteptare, îşi umplu gura cu baclava.

Tocmai încerca s-o îndese cu un gât de cafea, când funcționarul reveni şi spuse:

— Iată-l! Domnule ambasador.

Ambasadorul făcu semn să fie lăsat să intre şi Dortmunder fu introdus în încăpere. Ambasadorul îi făcu semn să se aşeze în fotoliul din fața lui, ceea ce Dortmunder şi făcu.

Ambasadorul, care continua să mestece şi să înghită, îi propuse prin gesturi lui Dortmunder să ia şi el o bucată, dar Dortmunder refuză.

— Nu, mulțumesc, zise el.

Ambasadorul mai bău ceva cafea, înghiți cu putere, se şterse la gură cu şervețelul şi zise:

— Să vedem. Dacă înțeleg bine, vreți să-mi vorbiți despre smaraldul

Balabomo.

— Exact.

— Şi ce vreți să-mi spuneți despre acest subiect?

— Pentru început, aş vrea ca toate acestea să rămână între noi doi. Fără vreo intervenție de-a poliției.

— Păi, ei îl caută, evident.

— Desigur. (Dortmunder îşi întoarse privirea spre funcționarul care stătea, atent, lângă uşă, apoi reveni spre ambasador.) Nu Sunt dispus să discut de față cu martori.

Ambasadorul zâmbi şi dădu din cap:

— Mă tem că va trebui, totuşi, să vă asumați acest risc. Prefer să nu rămân singur cu necunoscuți.

Dortmunder reflectă câteva secunde.

— Foarte bine, zise el, în cele din urmă. Acum ceva mai bine de patru luni, cineva a furat smaraldul Balabomo.

— Asta ştiu.

— Un smarald de mare valoare.

Ambasadorul încuviință cu un semn din cap.

— Şi asta ştiu. Aveți, cumva, de gând să mi-l revindeți?

— Nu tocmai. Majoritatea pietrelor de valoare au nişte imitații, pe care le comandă proprietarii lor, imitații destinate să fie expuse pe ici şi colo. Există asemenea copii ale smaraldului Balabomo?

— Mai multe, răspunse ambasadorul. Şi regret din suflet că n-am expus la Coliseum o asemenea copie.

Dortmunder aruncă o privire spre funcționar, înainte de a declara:

— Am venit să vă propun un schimb.

— Un schimb?

— Adevăratul smarald contra uneia dintre aceste copii.

Ambasadorul aşteptă ca Dortmunder să continue, apoi, cu un zâmbet perplex pe față, spuse:

— Mă tem că nu înțeleg. O imitație şi ce altceva?

— Nimic altceva, răspunse Dortmunder. Un simplu schimb, o piatră contra alteia.

— Mă tem că nu înțeleg, mărturisi ambasadorul.

— Ah, şi încă ceva. Nu ve-ți anunța public că ați recuperat piatra înainte de a vă da eu verde. Poate peste un an sau doi, poate mai curând:

Ambasadorul încreți din buze.

— Am impresia, spuse el, că aveți o poveste fascinantă să-mi spuneți.

— Nu de față cu martori.

— Foarte bine, zise ambasadorul şi se întoarse spre funcționar. Aşteaptă pe hol, te rog.

— Bine, domnule ambasador.

Când fură singuri, ambasadorul întrebă:

— Ei bine?

— Iată ce s-a întâmplat, începu Dortmunder şi îi spuse toată povestea, fără a cita nume, cu excepția celui al comandantului Iko.

Ambasadorul ascultă, dând din cap din când în când, surâzând pe alocuri, emițând uneori mici zgomote reprobatoare, iar, când Dortmunder îşi termină povestirea, declară:

— Întotdeauna l-am suspectat pe comandant, că a avut un rol în acest furt. Aşa deci, a încercat să vă înşele, iar voi ați recuperat smaraldul. Iar acum ce se va întâmpla?

— Într-o zi sau alta, comandantul va reveni cu două sute de mii de dolari. S-ar putea să se întâmple luna viitoare, anul viitor, nu ştiu când, dar ştiu că va veni. Ține foarte mult să aibă acest smarald.

— Tot guvernul din Talabwo ține să-l aibă.

— Deci vor face rost de bani. Ultimul lucru pe care mi l-a strigat comandantul a fost să păstrez piatra, pentru că va veni să mi-o plătească şi ştiu că o va face.

— Numai că nu mai vreți să-i dați smaraldul, nu-i aşa? Pentru că v-a înşelat.

— Exact. Ceea, ce vreau eu acum e să i-o plătesc.

Şi-o voi face. De asta vă propun acest schimb. Obțineți adevăratul smarald şi-l păstrați la loc sigur pentru o vreme. Eu iau copia şi o ascund până vine comandantul. Atunci i-o vând pentru două sute de mii de dolari, el ia avionul pentru a duce piatra în Africa şi atunci anunțați că aveți smaraldul veritabil.

Ambasadorul zâmbi melancolic.

— Nu-I vor mângâia pe creştet pe bietul comandant când vor afla că a dat două sute de mii de dolari pe o bucată de sticlă.

— Cam aşa mi-am zis şi eu.

Zâmbind în continuare, ambasadorul dădu din cap:

— Nu voi uita că nu trebuie să încerc niciodată să vă înşel.

— Sunteți de acord? Întrebă Dortmunder. – Evident că Sunt de acord. În afara faptului că recuperăm smaraldul, în afară de orice alte considerațiuni, Sunt de acord, pentru că aştept de ani de zile să-i joc o festă urâta comandantului. Ştiți, v-aş putea povesti şi eu multe despre el. Sunteți sigur că nu vreți puțină

baclava?

— O bucățică, poate.

— Şi cafea? Insist. (Ambasadorul îşi întoarse privirea încântată spre geamul şiroind de ploaie.) Ce zi frumoasă, nu-i aşa?

— Magnifică! Răspunse Dortmunder.